

GRATUIT thrillerul **Sufocare** de George Arion

SALA DE
LECTURĂ

FLACĂRA

Anonimi
la guvernare

Bancă publică
de celule stem

Tudor Istodor, pe scenă
cu mama și tata!

Mandinga
și Eurovision

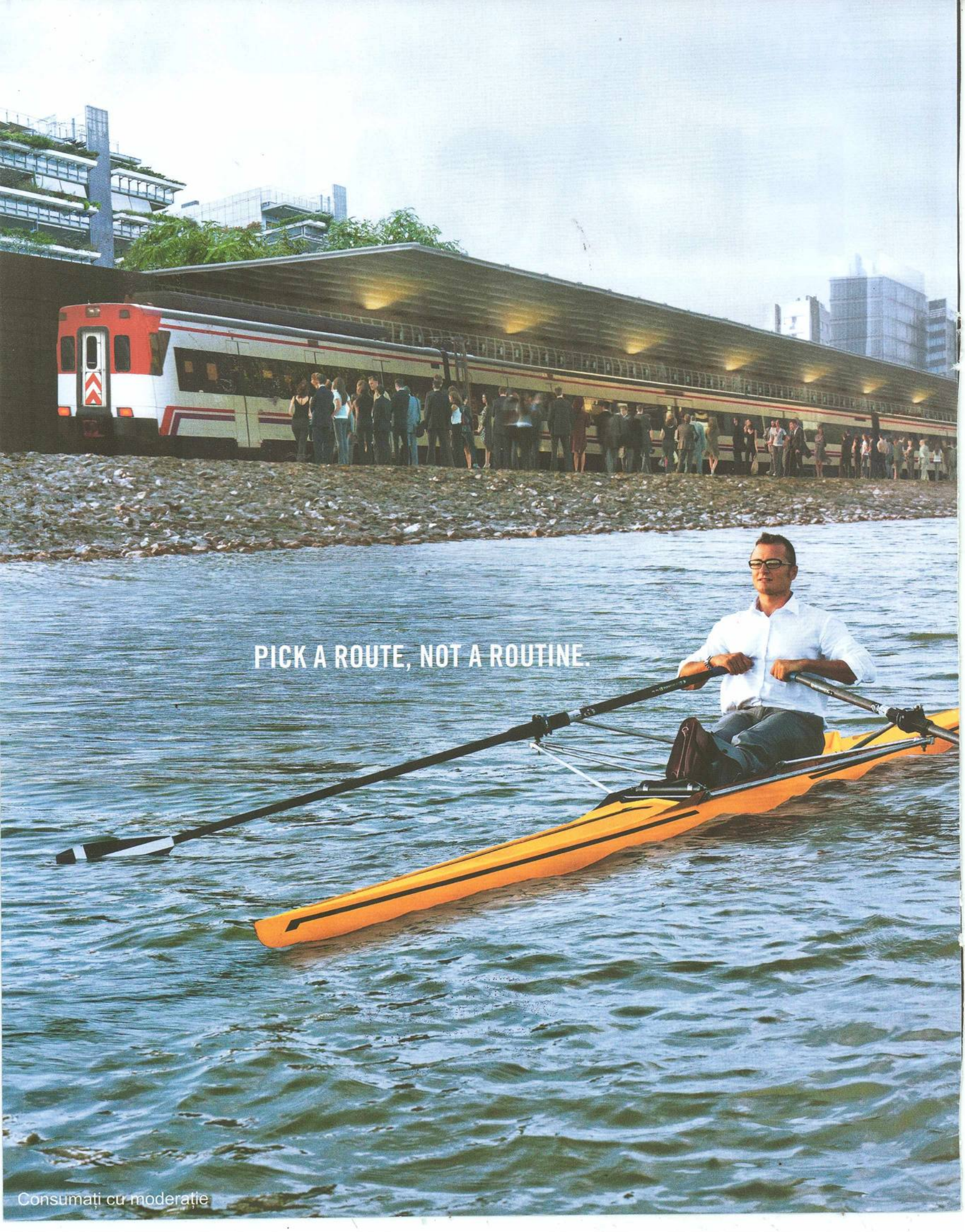
9,90 lei

START

Să curgă aur
de la Londra!

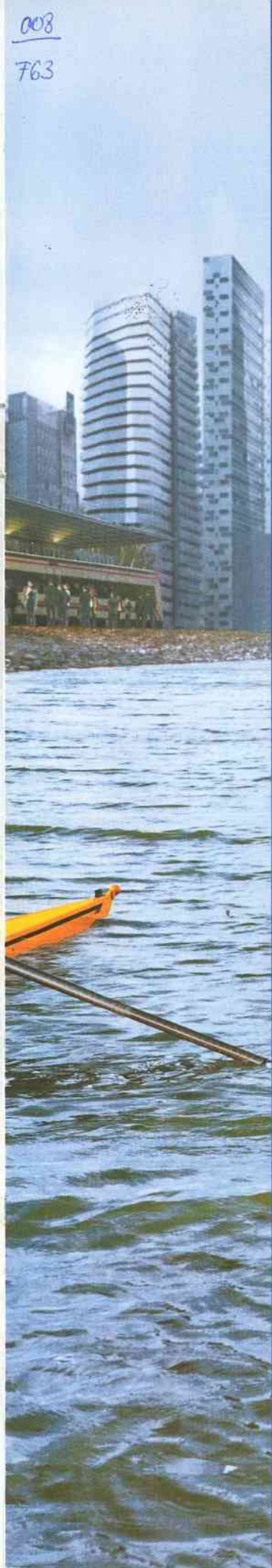
6 422258 000016 000006

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

008
763

PLAN *Ballantine's*®

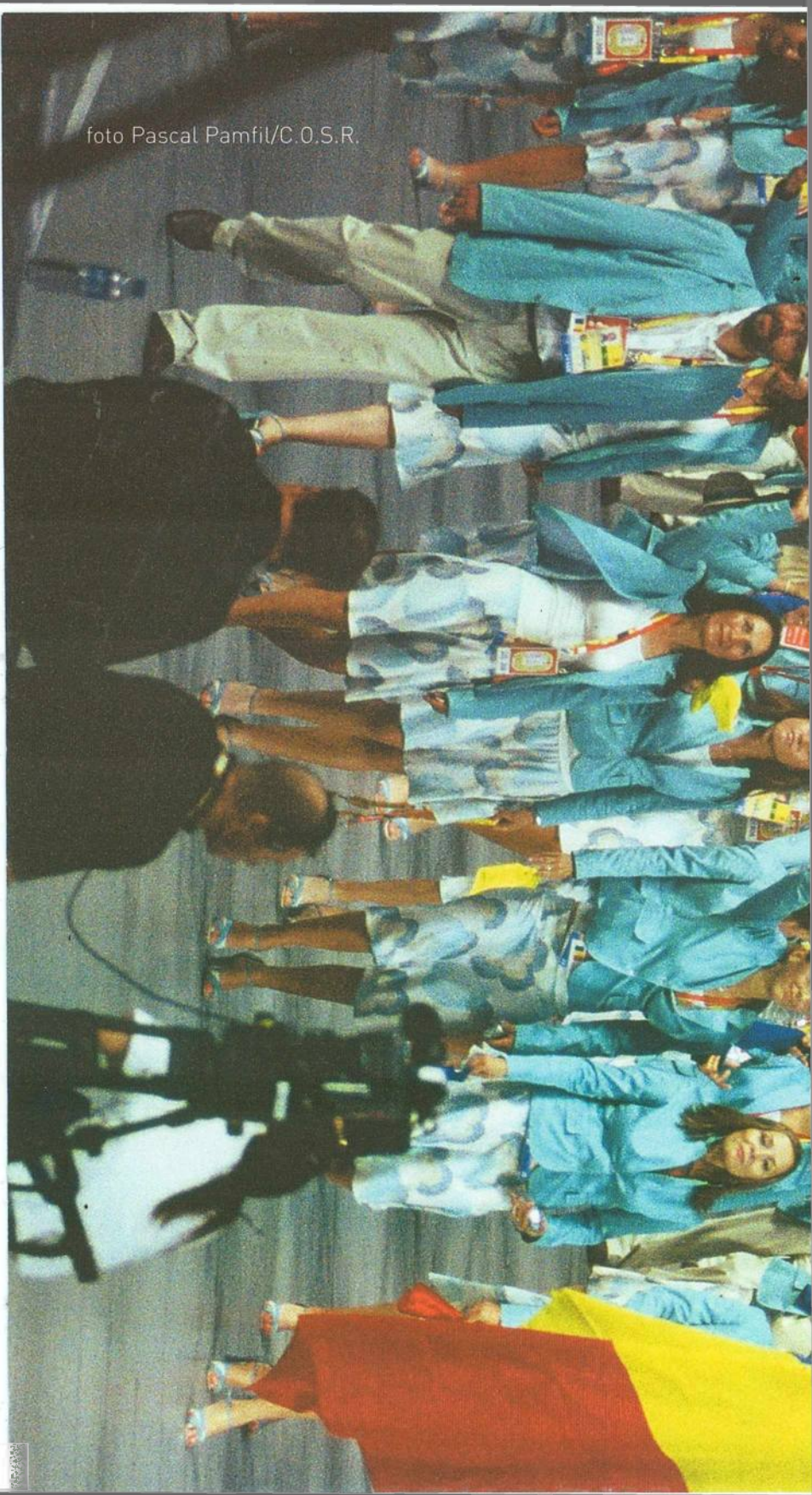

P/471808

LEAVE AN IMPRESSION

foto Pascal Pamfil/C.O.S.R.

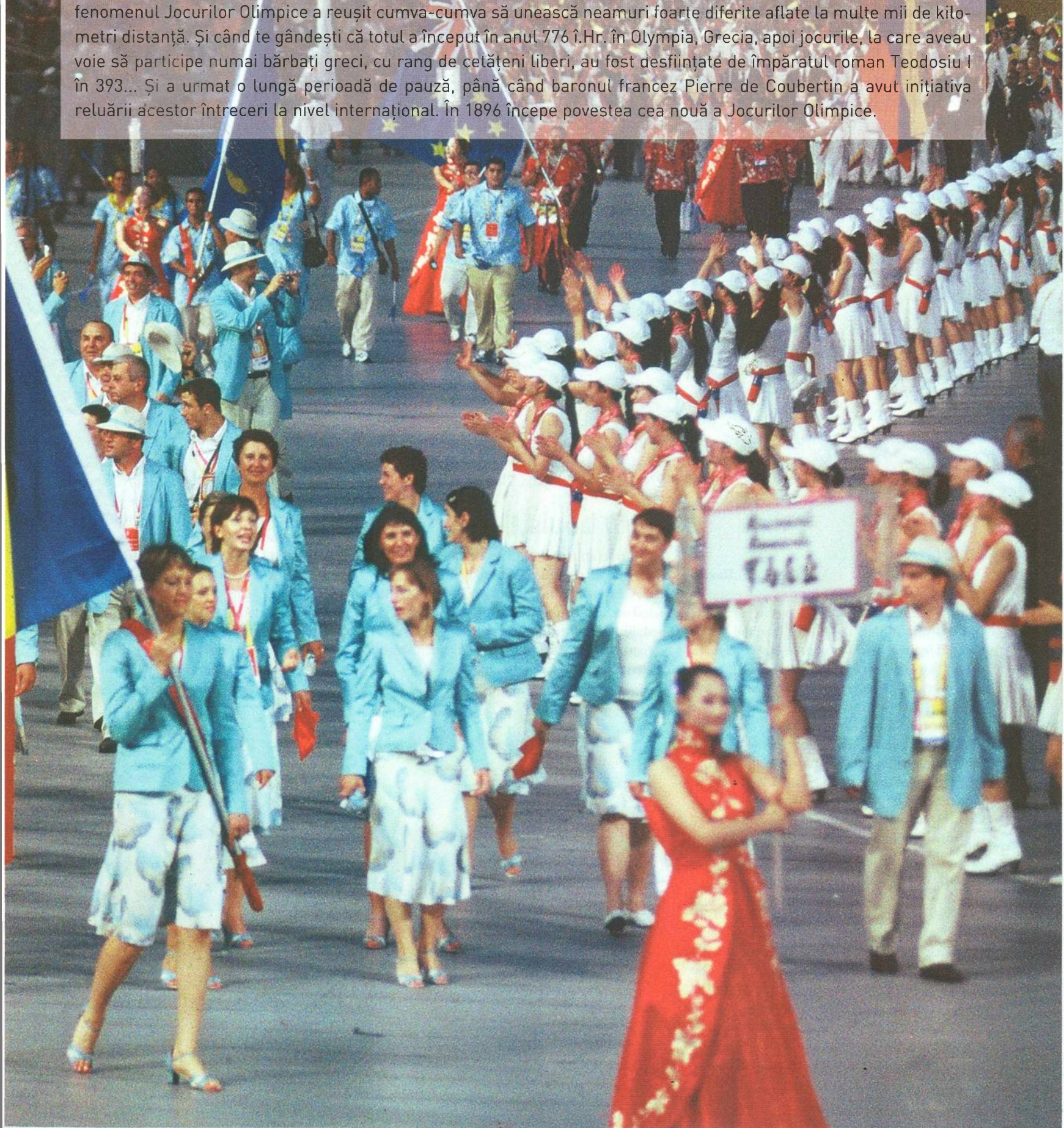

DOȘAR

Povestea unor
jocuri serioase

Călător fiind prin țări străine primești de multe ori întrebarea directă: De unde vii? Cu sfială, jenă și un patriotism de multe ori ascuns, răspunzi: „Din România.” Și dacă nu ești privit urât, pentru că în zona respectivă nu au apărut încă hoții de buzunare, cerșetorii sau cântăreții ambulanți, persoana respectivă îți va zice cu un zâmbet larg: „Ahaa, Hagi, Ceaușescu și Nadia!” Desigur, nu neapărat în ordinea asta. Câteodată lipsește Ceaușescu, alteori Hagi, niciodată Nadia. Chiar dacă alăturarea este bizară și chiar nefericită, ea nu dovedește decât că fenomenul Jocurilor Olimpice a reușit cumva-cumva să unească neamuri foarte diferite aflate la multe mii de kilometri distanță. Și când te gândești că totul a început în anul 776 î.Hr. în Olympia, Grecia, apoi jocurile, la care aveau voie să participe numai bărbați greci, cu rang de cetățeni liberi, au fost desființate de împăratul roman Teodosiu I în 393... Și a urmat o lungă perioadă de pauză, până când baronul francez Pierre de Coubertin a avut inițiativa reluării acestor întreceri la nivel internațional. În 1896 începe povestea cea nouă a Jocurilor Olimpice.

Pentru mine povestea Jocurilor Olimpice a început într-o zi a anului 1976 când priveam la un televizor alb-negru, un „Rubin” sovietic sau un nou-nouț „Diamant” de producție autohtonă, nu mai țin minte, împreună cu întreaga familie, cum pe un panou rotitor de afișaj, cu multe becuțe, apărea cifra 1. Mai exact 1.00. Televiziunea transmitea în direct. În sala de la Montreal se lăsase liniștea. La fel și la noi în casă. Stupoare. Cum adică unu? Exercițiul Nadiei fusese perfect. Apoi au izbucnit aplauzele. Era prima notă de zece acordată de juriul internațional. Și doar prima pentru Nadia. Peste puțină vreme au apărut și explicațiile. Tabela electronică putea afișa doar trei cifre. Adică maximum 9.99... Și totuși, au existat 7 note de 10.00. Să începem tot cu 1, cu prima olimpiadă.

text Bogdan Hrib
foto Agerpres

De la Atena la Londra

Atena, 1896

Jocurile au fost inaugurate de Regele George I al Greciei în ziua când se aniversau 75 de ani de la independență. Au participat 241 de sportivi din 14 țări. În spiritul tradiției antice grecești femeile nu au avut voie să participe. În prezența publicului propriu, grecul Spiridon Louis a câștigat proba de maraton, a fost singura cursă la care a participat, dar victoria l-a făcut erou național al Greciei. Nu se cunoaște numărul exact al țărilor participante. Comitetul Internațional Olimpic a anunțat 14, dar există alte surse care oferă cifra 12. România nu a participat. În clasamentul pe medalii: SUA, Grecia (mai multe ca număr, dar mai puține cu una de aur), Germania.

Paris, 1900

Deși Grecia s-a împotrivit organizării Jocurilor Olimpice în altă țară, CIO a decis organizarea acestora la Paris. Au participat 997 sportivi din 24 de țări. A fost una dintre cele mai lungi ediții, între 14 mai și 28 octombrie și nu a beneficiat de festivități de deschidere și închidere. Primul titlu olimpic feminin, jucătoria britanică de tenis de câmp, Charlotte Cooper. Prima participare românească, un sin-

gur sportiv – George A. Plagino, tir, locul 13. Următoarea participare a țării noastre abia în 1924. Clasament: Franța, SUA, Marea Britanie.

Saint Louis, 1904

Jocurile au fost dominate de sportivii americani care au câștigat 246 medalii din 288 posibile. Asemenea performanță nu a fost repetată niciodată. Pe locul II apare Germania cu... 13 medalii. Gimnastul american George Eyser a câștigat șase medalii deși avea piciorul stâng din lemn. Doar 12 țări participante.

Londra, 1908

CIO a acceptat ca în 1906, la aniversarea a 10 ani de la primele Jocuri Olimpice moderne, să se organizeze la Atena o altă olimpiadă, jubiliară, dar rezultatele nu au fost considerate oficiale. Londra 1908 este considerată a IV-a ediție. Gazdele au construit în timp record stadionul *White City* cu 68.000 de locuri. Delegațiile au defilat la deschidere în spatele drapelului național. Deși România nu a participat, un atlet român, Ștefan Șomodi, din Cluj, a obținut medalia de argint la săritura în înălțime, concurând sub drapelul Ungariei,

**La Jocurile
Olimpice de
la Atena,
din 1896,
au participat
doar
bărbați.**

deoarece Transilvania era în acel moment parte a Imperiului Austro-Ungar. Clasament: Marea Britanie (141 medalii, din care 56 de aur), urmată de SUA și Suedia.

Stockholm, 1912

Ultima ediție la care medaliile au fost realizate din aur masiv, cele care au urmat sunt din argint aurit. Jocurile Olimpice fac și prima victimă: alergătorul portughez Francisco Lazaro a murit în timp ce participa la maraton. Se înregistrează un record la... vârsta sportivilor medaliați: Oscar Swahn, care, la 64 de ani și 258 de zile, a făcut parte din echipa de tir a Suediei, medaliată cu aur la cerb alergător. Clasament: SUA, Suedia, Marea Britanie.

Anvers, 1920

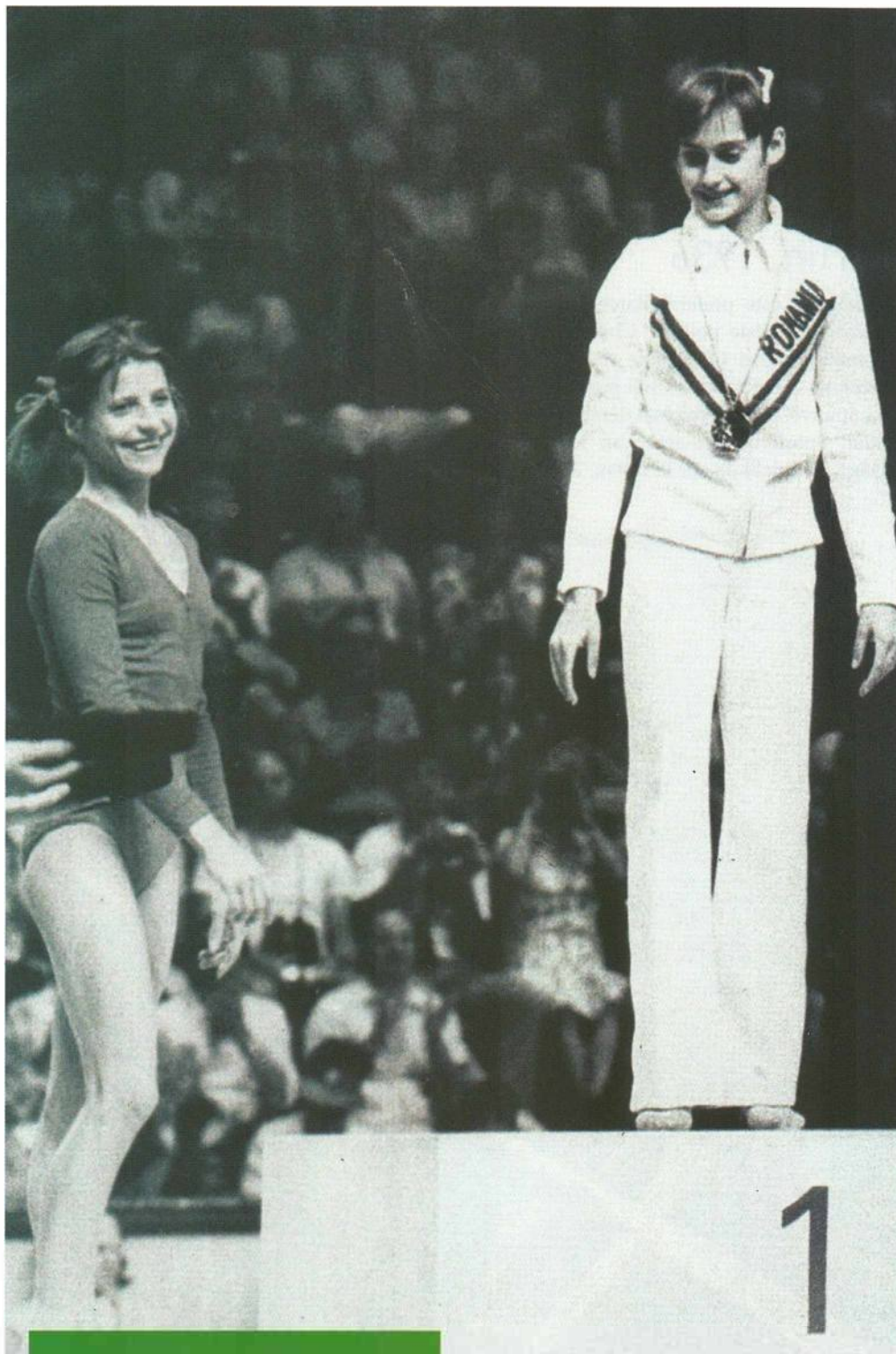
Ediția a VI-a, planificată la Berlin, a fost anulată din cauza războiului. A fost ales orașul Anvers în 1919, ca un omagiu adus poporului belgian greu încercat în Primul Război Mondial. Germania, Austria, Ungaria, Bulgaria și Turcia nu au fost invitate să participe. Prima ediție la care a fluturat steagul olimpic (proiectat în 1913 de Pierre de Coubertin) și a fost rostit jurământul olimpic. S-au înregistrat 6 recorduri mondiale și 13 olimpice. Concursul de iahting s-a desfășurat în două țări diferite: Belgia și Olanda. La scrimă, italianul Nedo Nadi a cucerit 5 medalii de aur din 6 posibile. Suedezul Oscar Swahn recidivează; acum în vârstă de 72 de ani, participant la tir, a câștigat medalia de argint, este cel mai bătrân medaliat din istoria J.O. de vară. Clasament: SUA, Suedia, Marea Britanie. Belgia, țară gazdă, locul 5.

Paris, 1924

Ultima Olimpiadă sub președinția lui Pierre de Coubertin. Au participat 3.099 sportivi din 44 de țări. Nici la această ediție, țările învinse în Primul Război Mondial nu au fost invitate. Înotătorul american Johnny Weissmüller a câștigat trei medalii de aur și una de bronz. Peste câțiva ani va juca în filmul *Tarzan* și va deveni celebru la Hollywood. La cea de-a doua participare a României la Jocurile Olimpice, echipa de rugby a câștigat medalia de bronz, prima medalie olimpică a României, clasându-se pe locul trei din trei țări participante: SUA, Franța și România. Echipa de fotbal a fost eliminată în primul tur după 0-6 cu Olanda. Clasament: SUA, Finlanda, Franța.

Amsterdam, 1928

Pentru prima dată are loc ceremonialul aprinderii flăcării olimpice și prima apariție a firmei *Coca-Cola* ca sponsor la Jocurile

Primă notă de 10 acordată Nadiei Comăneci, la Montreal, a pus în dificultate tabela electronică.

Olimpice. Paavo Nurmi din Finlanda cucerește a 9-a medalie de aur, terminând primul proba de 10.000 m. Scrimorul român Mișu Savu ajunge în semifinale. Clasament: SUA, Germania, Finlanda.

Los Angeles, 1932

Nici un alt oraș nu a candidat pentru a organiza Olimpiada din 1932. Să fi fost criza de vină? Cele mai scurte Jocuri Olimpice: 30 iulie – 14 august. Fotbalul, sport aproape necunoscut în SUA, este scos din program. Apare cronometrul de 1/100 secunde și se folosește fotografia de la sosire. Ceremonia de decernare a

premiilor este stabilită: podium, ridicarea drapelului, imnul național. Această ceremonie are loc după desfășurarea probei sportive și nu la ceremonia de închidere. România nu participă. Clasament: SUA, Italia, Franța.

Berlin, 1936

Berlinul este preferat Barcelonei, ceea ce provoacă proteste politice. Chiar se propune organizarea unei Olimpiade muncitorești, la Barcelona, dar Războiul Civil pune capăt acestei inițiative. Ceremonia este deschisă de Adolf Hitler. Sportivul afro-american Jesse Owens câștigă 4 medalii de aur la 100 m, 200 m, ștafe-

tă 4x100 m și săritura în lungime, umilind pretențiile de superioritate emise de susținătorii rasei ariane. Este prima Olimpiadă transmisă prin televiziune. 25 de televizoare așezate în spații publice din Berlin permit localnicilor să urmărească pe gratis întrecerile. La această ediție este introdusă torța olimpică. La călărie, dresaj individual, a fost nevoie de o întrecere de baraj pentru desemnarea campionului. După ce concurenții aflați la egalitate – germanul Kurt Hasse și românul Henri Rang – au parcurs un nou traseu, Rang s-a clasat pe locul al II-lea, obținând medalia de argint. Clasament: Germania nazistă, SUA, Ungaria.

Londra, 1948

Întrerupte pe perioada Războiului Mondial, Jocurile se reiau după 12 ani, în iulie 1948. Germania și Japonia nu sunt invitate. România, invocând motive economice, nu participă. Cehul Emil Zatopek, supranumit „omul-cal”, câștigă (în 7 zile) probele de 5.000 m, 10.000 m și maratonul. Clasament: SUA, Suedia, Franța. Pentru prima dată când țara organizatoare nu se află în primele 10.

Helsinki, 1952

Aleasă inițial pentru 1940, capitala Finlandei este desemnată oraș-gazdă în 1947. Au participat 4.925 de sportivi din 69 de țări. România câștigă 4 medalii, din care 1 de aur la tir, Iosif Sârbu, calibru mic 40 de focuri. Clasament: SUA, URSS, Ungaria.

Melbourne, 1956

Din motive legislative privind intrarea animalelor pe teritoriul australian, probele de echitație s-au desfășurat la Stockholm, în iunie 1956. În decembrie 1956, la o lună după intervenția brutală din Ungaria, echipele de polo sovietică și maghiară se întâlnesc în semifinale. Urmează un meci extrem de tensionat și dur cunoscut ca *Baia de sânge de la Melbourne*. Ungaria câștigă medalia de aur și jumătate dintre sportivi cer azil în SUA. Este anul Crizei Canalului Suez și este ediția la care apare pentru prima dată boicotul – neparticiparea la Jocurile Olimpice. România intră în top 10 pe poziția a 9-a cu 13 medalii, din care 5 de aur. Leon Rotman câștigă aurul de două ori, la canoe, la 1.000 și 10.000 de metri. Clasament: URSS, SUA, Australia.

Roma, 1960

Au participat 83 de țări și 5.348 de sportivi. Reprezentativa feminină de gimnastică a URSS a câștigat 15 din 16 medalii posibile. Ciclistul danez Knud Jensen s-a prăbușit în timpul cursei, fiind sub influența amfetaminelor; mai târziu a murit la spital. A fost pentru a doua oară când un atlet a murit într-o competiție olimpică, după decesul portughezului Francisco Lazaro în timpul maratonului din 1912. Iolanda Balaș, „la grande bionda”, a sărit pe rând 1,77, 1,81 și 1,85 m din a treia încercare, devenind prima campioană olimpică a

Ivan Patzaichin, aur la 1.000 m, canoe, München, 1972

atletismului românesc. Clasament: URSS, SUA, Italia. România a participat cu 109 sportivi și a ocupat locul 11.

Tokyo, 1964

Pentru prima dată Jocurile Olimpice au loc în Asia. Ceremonia a fost deschisă de împăratul Hirohito. Au participat 5.140 sportivi din 93 de țări. Clasament: SUA, URSS (primele două încep să fie mereu aceleași!), Japonia. România pe locul 14 cu două medalii de aur: Iolanda Balaș, săritura în înălțime și Mihaela Peneș, la aruncarea suliței.

Mexico, 1968

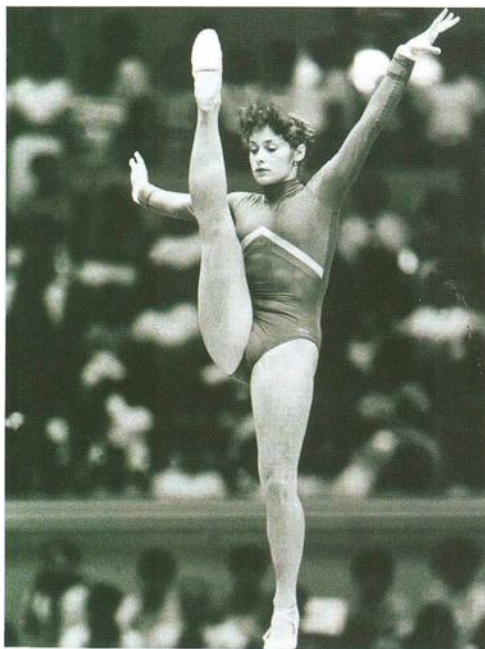
Ciudad de Mexico, situat la 2.280 m altitudine, a pus probleme de respirație pentru o parte dintre cei 5.530 de sportivi din 112 țări. Este introdusă mascota olimpică, reprezentând un simbol cultural al țării gazdă. Clasament: SUA, URSS, Japonia, pe locul 5 întră RDG, pe 8 RFG, iar Mexicul nu apare între primele 10. România pe locul 12 cu 15 medalii, dintre care 4 de aur: Viorica Viscopoleanu, săritura în lungime, Lia Manoliu, aruncarea discului, Ionel Drîmbă, floretă individual și Ivan Patzaichin – Serghei Covaliov, canoe, 1.000 m.

München, 1972

A fost a doua oară când Jocurile Olimpice s-au desfășurat în Germania, după Olimpiada din 1936 de la Berlin. Au participat 121 de țări și 7.170 de sportivi. Jocurile Olimpice au fost umbrite de răpirea și uciderea a 11 atleți israelieni de către organizația teroristă palestiniană *Septembrie Negru*, în confruntări fiind ucis și un polițist german. Urmare a acestui fapt mai multe țări occidentale și-au înființat sau reorganizat unități de luptă antiteroristă. Clasament: URSS, SUA, RDG, RFG. România locul 13 cu 16 medalii dintre care 3 de aur (una dintre ele, Ivan Patzaichin la canoe 1.000 m).

Montreal, 1976

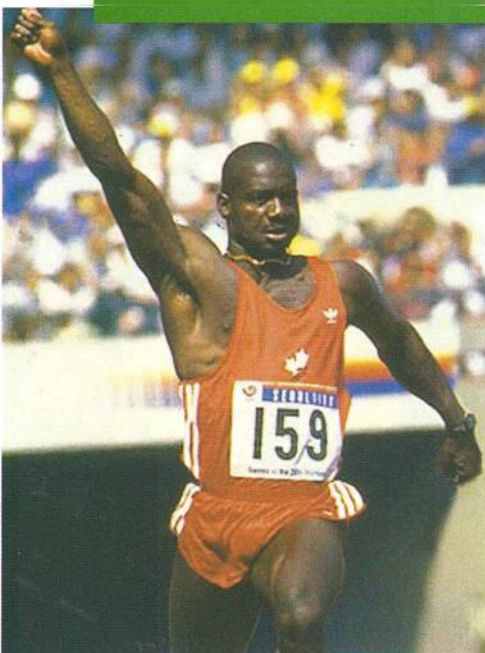
Celelalte orașe candidate pentru acest an au fost Moscova și Los Angeles. Ele au urmat la edițiile din 1980 și 1984. Au participat 92 de țări și 6.028 de sportivi. Canada, țara gazdă, a obținut numai 5 medalii de argint și 6 de bronz. Pentru prima dată în istoria Jocurilor Olimpice când țara gazdă nu câștigă nici o medalie de aur. Prima Olimpiadă la care se recurge la boicot masiv – 25 de țări africane au protestat astfel împotriva participării echipei de rugby a Noii Zeelande la un turneu în Africa de Sud. Acestei țări îi fusese interzisă înscrierea la Jocurile Olimpice din 1964, ca reacție împotriva politicii de apartheid. Clasament: URSS, RDG, SUA. România pe locul 9 cu 27 de medalii. Este Olimpiada care

Ecaterina Szabo a câștigat aur la Los Angeles, în 1984

Lui Ben Johnson i s-a retras medalia de aur de la Seul, 1988, din motive de dopaj.

consacră gimnastica românească. Nadia Comăneci câștigă 3 medalii de aur: paralele inegale, bârnă (Cine a văzut imaginile cu Nadia plutind prin aer înțelege de ce au fost acordate notele de 10!), individual compus; argintul pe echipe și bronzul la sol. A patra medalie de aur a României sosește de la Vasile Dâba, kaiac 500 m.

Moscova, 1980

E momentul să intervin din nou cu vocea personală și, evident, subiectivă. Eram în RDG, într-o excursie cu părinții, și urmăream la un televizor (color, ce-i drept!) evoluția Nadiei. A fost un moment greu pentru România, pentru că... nu a trebuit să câștigăm aurul. Mai țineți minte cum nota Nadiei nu apărea... În sala de mese în care eram se lăsase o liniște de gheață. Erau și nemți lângă noi, care păreau la fel de nedumeriți și comentau împotriva organizatorilor. Apoi nota a apărut, după ce evoluția sovieticei Elena Davîdova s-a încheiat. Și am luat argintul la individual compus... Nadia a cucerit aurul la bârnă, la sol și argintul cu echipa. România ar fi meritat aurul și la individual compus... Nu a fost să fie. Delegația României a avut 239 de sportivi, obținând 25 de medalii, dintre care 6 de aur, și locul 7 pe națiuni.

Dar este și Olimpiada marelui boicot. Decizia SUA de a protesta împotriva invadării Afganistanului de către armata sovietică a fost urmată de alte 65 de țări; din Europa Occidentală lipsește RFG. Prima mascotă celebră a Jocurilor Olimpice: ursulețul Mișa. Clasamentul: URSS, RDG, Bulgaria.

Los Angeles, 1984

Ca și în 1932, nu a existat o altă candidatură. Au participat 140 de țări și 6.797 de sportivi, iar ceremonia a fost deschisă de președintele Ronald Reagan. Ca răspuns la boicotul american al Jocurilor Olimpice din 1980 de la Moscova, 14 țări est-europene, dar și altele din blocul comunist, au boicotat această ediție. Au fost trei excepții: România, China și Iugoslavia. La Los Angeles au fost clipe de grație pentru sportivii români și pentru cei de acasă ce priveau pe ecranele televizoarelor, nu mai țin minte, dar, parcă în direct, cum se adunau medaliile României. Au fost 53 dintre care 20 de aur și locul 2 în clasamentul pe națiuni, pe locul 3, RFG cu 59 de medalii, doar 17 de aur. La gimnastică mult râvnitul titlu la individual compus a fost pierdut la mustață în fața americancei Mary Lou Retton (Ne gândeam de acasă că se repetă cumva întâmplarea îndurată de Nadia, în 1980!) de Ecaterina Szabo, cea care a mai adunat de trei ori aur la sărituri, bârnă (tot aur, la egalitate cu Simona Păucă și o nouă premieră – două conaționale pe podium la gimnastică), sol și aurul pe echipe (În fine!). Este ediția la care multe nume, astăzi în legendă,

cuceresc publicul și ne dau nouă emoții: Doina Melinte sau Maricica Puică, Valeria Răcilă, Nicu Vlad și mulți alții. Visul frumos de la Los Angeles nu s-a mai repetat niciodată.

Seul, 1988

Nici la această ediție boicotul nu a fost uitat – Cuba și Coreea de Nord, dar au participat un număr foarte mare de sportivi: 8.465 din 159 de țări. Clasament: URSS, RDG, SUA. România, cu o delegație foarte mică, 62 de sportivi și participând la 10 sporturi, a obținut locul 8 cu 24 de medalii, dintre care 7 de aur. Este ediția Danielei Silivaș sărituri, cu 3 medalii de aur la paralele, bârnă și sol. Sorin Băbii la tir, pistol liber, întregeste palmaresul:

Barcelona, 1992

Numărul sportivilor crește în continuare și țările participante sunt deja 169. Clasamentul conține două premiere – locul 1: Echipa unificată a fostelor țări din URSS, au participat sub steagul olimpic și pe podium s-a cântat imnul olimpic, locul 2: SUA, locul 3: o altă... unificare: o singură Germanie. Prima participare a României după Revoluție, locul 14 cu 18 medalii, dintre care 4 de aur. La gimnastică e ediția Laviniei Miloșovici, aur la sărituri și sol și argint cu echipa.

Atlanta, 1996

Ediția care ar fi trebuit să aniverseze 100 de ani de Jocuri Olimpice moderne în Grecia. Atena nu reușește să câștige competiția pentru organizarea Jocurilor, abia în 2004 va veni rândul ei. Peste 10.000 de sportivi participanți din 197 de țări. Clasament: SUA, Rusia, Germania. România locul 14 cu 20 de medalii dintre care 4 de aur. La gimnastică anii de glorie par să fi apus, un aur cu Simona Amânar, mai multe medalii de argint (printre care individual compus cu Gina Gogean) și bronz (5, parcă nu eram obișnuiți!). Un argint și pentru băieții de la gimnastică, Marius Urzică. Canotajul ne răz-bună cu două de aur și Laura Badea tot un aur, din vârful floretei.

Sydney, 2000

Un nou record: 199 de țări participante. Delegația României a fost implicată în cel mai mare scandal de dopaj din istoria sa. Comitetul Internațional Olimpic a decis să retragă medalia de aur la individual compus a Andreei Răducan, după ce a fost depistată pozitiv la testul anti-doping. Fusesse tratată împotriva răcelii de medicul echipei cu două pastile de Nurofen, medicament ce conținea pseudoefedrină. Atacă la comisia de arbitraj pentru

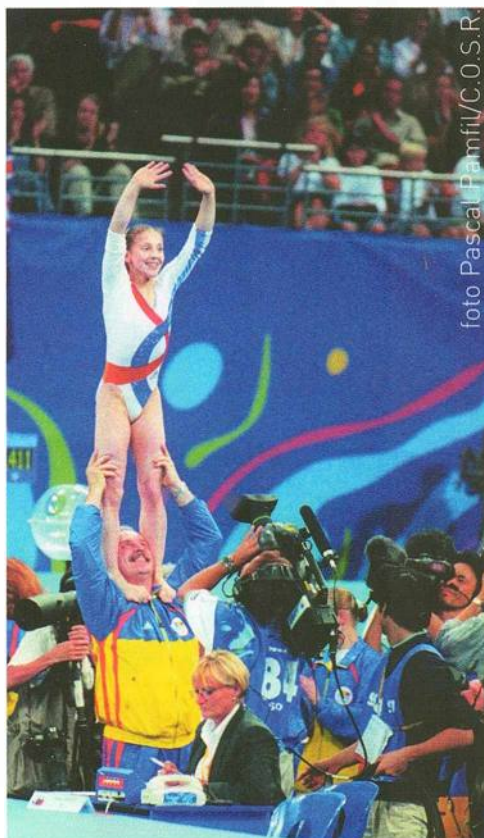

foto Pascal Pamfil/C.O.S.R.

Sydney, 2000: aurul Andreei Răducanu a fost retras, au rămas aurul Gabrielei Szabo și argintul Violetei Beclea – Szekely.

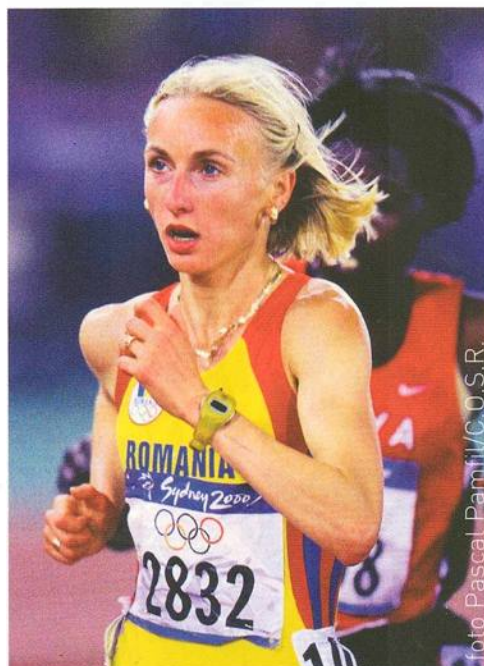

foto Pascal Pamfil/C.O.S.R.

sport, decizia CIO a rămas neschimbată. Atletă Mihaela Melinte a fost exclusă de la Olimpiadă deoarece a folosit nandrolon, o substanță interzisă de Comitetul Internațional Olimpic. Mihaela Melinte era campioană mondială la aruncarea ciocanului și deținea recordul mondial. Federația Română de Haltere a fost aproape de a fi exclusă din competiție după ce doi componenți ai lotului au fost depistați pozitiv cu nandrolon. S-a plătit o amendă de 50.000 de dolari pentru ca ceilalți halterofili să poată concura. Clasament: SUA, Rusia, China (Un nou venit pe podiumul națiunilor!), urmează apoi Australia, țară gazdă. România pe locul 11 cu 26 de medalii, dintre care 11 de aur. Fără scandalul Andreei Răducan podiumul la individual compus ar fi fost în întregime românesc, medalia de aur trece la a doua clasată, Simona Amânar. Diana Mocanu aduce două medalii de aur la înot, 100 și 200 m spate, alte nume de aur sunt Gabi Szabo, Mihai Covaliu, Marius Urzică. La canotaj încă trei de aur. Republica Moldova câștigă două medalii și ocupă locul 61.

Atena, 2004

Din nou Atena. Peste 200 de țări și 10.500 de sportivi. Pentru prima dată, în categoria lupte greco-romane au participat și femeile, iar la scrimă, femeile au concurat și la sabie. România participă cu o delegație restrânsă, 112 sportivi, și nu reușește să-și atingă obiectivul: depășirea numărului de medalii de la Sydney. Obține un loc 14 cu 19 medalii, dintre care 8 de aur. Gimnastica ne oferă 4 medalii de aur: Cătălina Ponor la bârnă și sol, Monica Roșu la sărituri și întreaga echipă. Încă trei medalii la canotaj și una la înot. Clasament: SUA, China, Rusia.

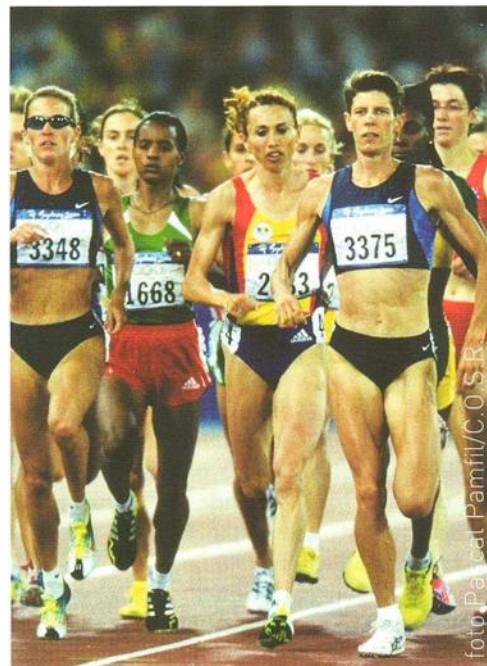

foto Pascal Pamfil/C.O.S.R.

foto Pascal Pamfil/C.O.S.R.

Alina Dumitru, aur
la judo, Beijing, 2008

Beijing, 2008

Ceremonia de deschidere a început în 8 august la ora 8:08 PM (ora locală). Cifrele 08:08:2008 08:08 au fost alese intenționat, în tradiția chineză numărul 8 fiind asociat cu prosperitatea. Delegația României a numărat 102 sportivi, după ce trei sportive au fost eliminate din lot pentru dopaj cu puțin timp înaintea plecării spre Beijing. După 1989 acesta a fost cel mai mic lot pentru Jocurile Olimpice. Comitetul Olimpic Român a anunțat că sportivii medaliați cu aur vor primi câte 100.000 de euro. România obține un rezultat mult mai slab: locul 17, 8 medalii, dintre care 4 de aur. Un aur la maraton, care ne bucură, un altul la judo; gimnastica este la... prăbușită: doar un aur la sol, plus un bronz pe echipe. Clasament: China, SUA (mai multe medalii, dar mai puține de aur), Rusia. Cele trei mari națiuni par a fi abonate la podium.

Boicot

Boicotul olimpic a apărut la Olimpiada de la Melbourne din 1956, jocuri boicotate de Olanda, Spania și Elveția pentru a protesta împotriva represiunii sovietice în Ungaria și de Cambodgia, Egipt, Irak și Liban împotriva conflictului generat de Criza Suezului.

În 1972 și apoi în 1976 un număr de țări africane au amenințat CIO cu boicotul Jocurilor Olimpice pentru a forța interzicerea participării Africii de Sud, Rhodesiei și Noii Zeelande. CIO a cedat în primele două cazuri, dar în 1976 a refuzat deoarece boicotul consta în protestul împotriva prezenței echipei de rugby a Noii Zeelande în Africa de Sud, dar rugbyul nu era sport olimpic. Țările și-au retras echipele după începerea Jocurilor, loturile ajunseseră în Canada, iar câțiva sportivi africani deja începuseră competiția.

În 1980 și 1984 cele două tabere ale Războiului Rece și-au boicotat reciproc Jocurile Olimpice. Statele Unite urmate de alte 64 de țări au refuzat să participe la J.O. de la Moscova pentru a protesta la invazia Afganistanului de către armata sovietică. Boicotul a redus numărul țărilor participante la 80. A fost cel mai mic număr de țări participante la J.O. din 1956. Uniunea Sovietică și alte 14 țări din blocul estic (cu excepția României) n-au participat la J.O. de la Los Angeles argumentând că securitatea sportivilor nu ar fi fost garantată.

Dopaj

Una dintre problemele cele mai grave ale Jocurilor Olimpice este dopajul. La începutul secolului XX, mulți sportivi olimpici au început să folosească medicamente pentru a-și îmbunătăți performanțele sportive. Câști-

gătorul maratonului de la Olimpiada din 1904, Thomas Hicks, a primit de la antrenorul său stricnină și brandy pentru a putea termina cursa. Primul caz de deces la Jocurile Olimpice, din cauza dopajului, a avut loc în 1960, la Roma. În timpul cursei de ciclism, danezul Knud Enemark Jensen a căzut de pe bicicletă și mai târziu a murit. Autopsia a arătat că sportivul se afla sub influența amfetaminelor. După acest episod, CIO a introdus testul antidoping.

Primul sportiv olimpic descoperit pozitiv la testul antidoping a fost pentatlonistul suedez Hans-Gunnar Liljenwall, la Olimpiada din 1968. Liljenwall a pierdut medalia de bronz. În următorii ani, mai mulți sportivi au fost depistați pozitiv la testul antidoping. Cazul cel mai mediatizat a fost cel al sprinterului canadian Ben Johnson care a câștigat proba de 100 m la Seul în 1988, dar trei zile mai târziu, când în urma testului a fost depistat că a utilizat stanozolol, i s-a retras medalia de aur. În 1990, documentele extrase din arhivele secrete au relevat că mai multor sportivi est-germani li s-au administrat steroizi anabolizanti în urma unui program controlat de fostul regim comunist din Germania de Est.

La sfârșitul anilor 1990, CIO a preluat inițiativa centralizat și a organizat o campanie de luptă împotriva dopării, condusă de Agenția Mondială Antidoping. Jocurile Olimpice de vară din 2000 și Olimpiada de iarnă din 2002 au arătat că bătălia nu s-a încheiat; câțiva medaliați au fost descalificați după ce au fost depistați pozitiv. Mai recent, în timpul Olimpiadei de iarnă din 2006, numai un sportiv a fost depistat pozitiv și i s-a retras medalia. Doisprezece sportivi au fost suspendați cinci zile din motive de sănătate pentru un nivel mare de hemoglobină în sânge. Comitetul Internațional Olimpic a introdus pentru prima dată testul de sânge în perioada acestor Jocuri Olimpice.

În loc de încheiere

Din 2008 până acum a mai trecut o criză, ce pare că nu se mai termină, peste noi românii și peste europeni și peste Statele Unite. A XXX-a ediție ar putea să ne aducă un pic de bucurie și optimism, mai ales după victoria gimnastelor noastre la Europene. Dar să nu anticipăm așa cum facem când chibițăm înaintea unui meci de fotbal. Să ne vedem cu bine, zâmbind cu gura până la urechi sau lăcrimând de emoție când drapelul se va ridica pe melodia Imnului de Stat. Nu sunt vorbe goale, poate că patriotismul nu e nicăieri mai pur decât la Jocurile Olimpice. Și chiar dacă cerșetorii au inundat Londra, se vor găsi destui români normali, care, măcar la televizor, să aplaude pentru fiecare medalie. Pe curând. Jocurile Olimpice se întorc pentru a treia dată la Londra...

Constantina Diță,
aur la maraton,
Beijing 2008

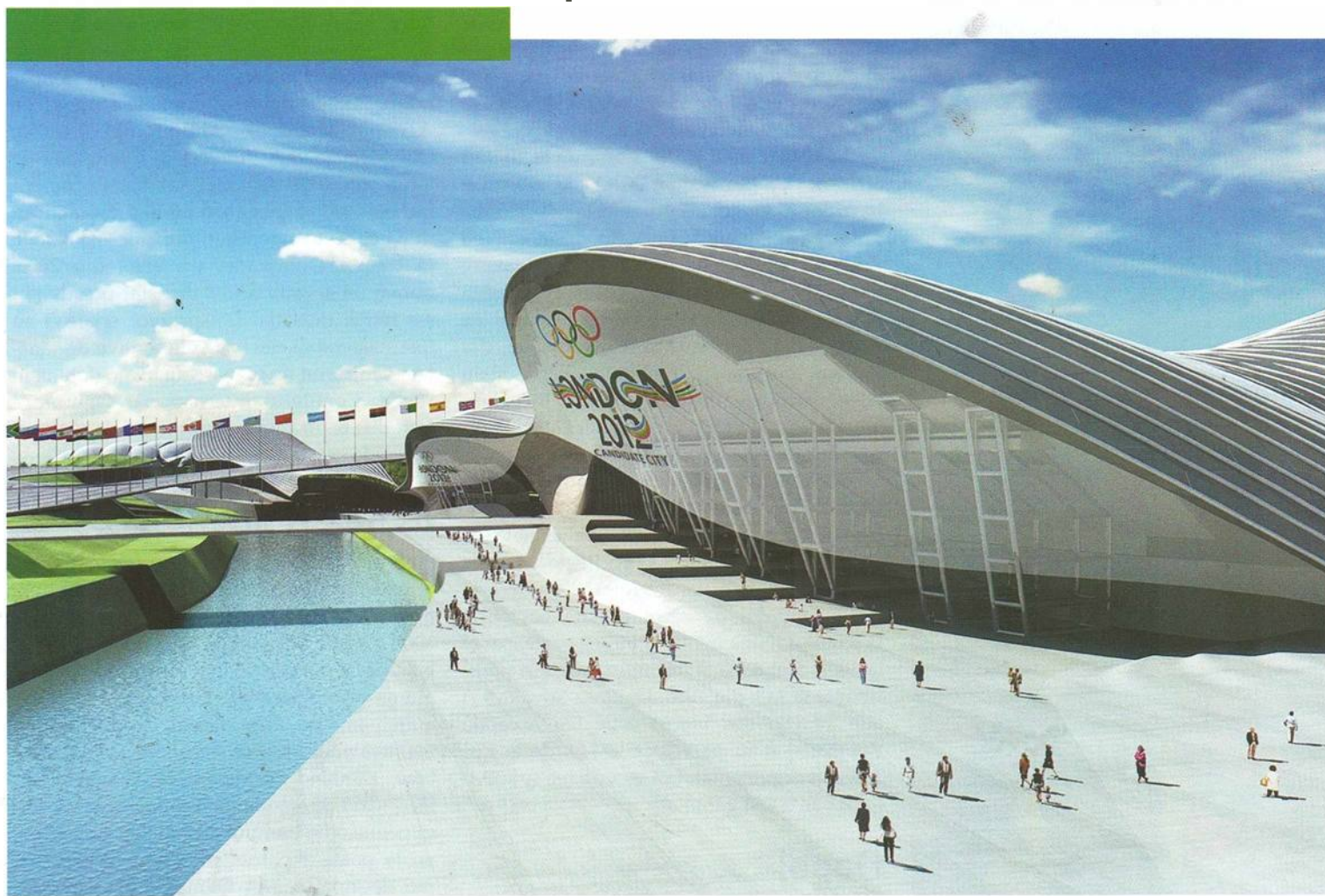

foto Pascal Pamfil/C.O.S.R.

Autoritățile londoneze se pregătesc pentru toate scenariile posibile: atacuri informatice, incidente în mulțime, revolte, atentate Al-Qaida sau ale republicanilor irlandezi, ba chiar probleme legate de vreme.

text Monica Ramirez

Porumbelul Păcii, cea mai solicitantă slujbă a Jocurilor Olimpice

Peste 10.000 de persoane care nu au bilete de intrare vor putea viziona competițiile cu ajutorul unor ecrane gigantice amplasate în Parcul Olimpic din cartierul londonez Stratford, anunță Comitetul de organizare, LOCOG.

T

Jocurile Olimpice au devenit un eveniment de o asemenea magnitudine globală încât pot avea un impact economic major asupra orașului gazdă. Sportul nu mai reprezintă doar o unealtă de promovare a unui stil sănătos de viață, a relațiilor dintre oameni și, nu în ultimul rând, a corectitudinii, ci mai mult o afacere extrem de profitabilă pentru persoane care nu au nimic în comun cu aceste principii. Mai nou, profitul primează înaintea mesajului, așa că pregătirile Jocurilor Olimpice încep cu ani buni înainte, implicând investiții considerabile.

Turismul atinge cote maxime în lunile premergătoare evenimentului. În ceea ce privește infrastructura, proiecte îndrăznețe, care probabil în mod normal s-ar tergiversa la nesfârșit, sunt realizate într-un timp record. Desigur, există și reversul medaliei. Cel mai bun exemplu ar fi construcții inutile mamut ce înghit sume uriașe de bani. Mulți turiști care și-ar dori să viziteze orașul își aleg alte destinații tocmai datorită aglomerației generate de un astfel de eveniment major. În cazul Londrei, există îngrijorarea că sistemul de transport în comun, și așa destul de solicitat, poate suferi un adevărat colaps. Londonezii sunt sfătuiți să plece într-o vacanță prelungită, nu înainte de a dona sânge cu voioșie, ori să-și cumpere biciclete și să se resemneze cu gândul că se vor simți ca niște intruși în propriul oraș.

Dar acesta nu este decât un mic inconvenient, din moment ce plouă cu vești bune! Londra și-a declarat intenția de a folosi tehnologii inovatoare pentru organizarea celor mai „verzi” Jocuri Olimpice ale tuturor timpurilor. *O singură planetă, una unde putem trăi – Inspiră o generație*, este sloganul oficial. Splendid! Înălțător, nu-i așa?

Pe de altă parte, Ministerul britanic al Apărării anunță că pe mai toate clădirile înalte, ba în unele cazuri și pe acoperișurile locuințelor particulare, se vor amplasa nici mai mult nici mai puțin decât rachete *Star Streak* și *Rapier*, care depășesc de trei ori viteza sunetului. Hm... chestia asta îți cam taie din entuziasmul olimpic. Nu ridică din sprâncene, că asta nu e tot. Se pare că pentru prima oară după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial, avioane de vânătoare de ultimă generație au fost staționate în capitala britanică în vederea unor exerciții militare de amploare sub numele de cod *Gardianul Olimpic*. O adevărată desfășurare de forțe la care vor participa peste 40.000 de militari, polițiști și agenți de securitate privați și voluntari, ce are drept scop reasigurarea

publicului larg că se află în deplină siguranță. Măcar din punctul de vedere al comandanților armatei britanice. Cel al publicului nu prea contează, mai ales că marea majoritate consideră aceste planuri drept o adevărată isterie olimpică. Bugetul pentru securitate a ajuns la 662 de milioane de euro.

The Guardian este de părere că o asemenea strategie este mult mai riscantă decât un potențial act terorist. Cel mai mare port-elicopter britanic, *HMS Ocean*, se va ocupa de securitatea râului Tamisa, în timp ce portavionul *HMS Bulwark* va patrula apele coastei sudice. Avioanele de vânătoare *Typhoon*, împreună cu elicopterele *Lynx*, la bordul cărora se vor afla lunetiști de elită, vor survola cerul londonez pe toată perioada de desfășurare a Jocurilor Olimpice. Oare pe cine se pregătesc să doboare? Potențiale avioane de pasageri deturnate? Foarte bine de știut pentru persoanele care intenționează să călătorească în perioada respectivă. „Ați fost detur-nați? Nici o problemă! Totul se va termina într-o fracțiune de secundă...”

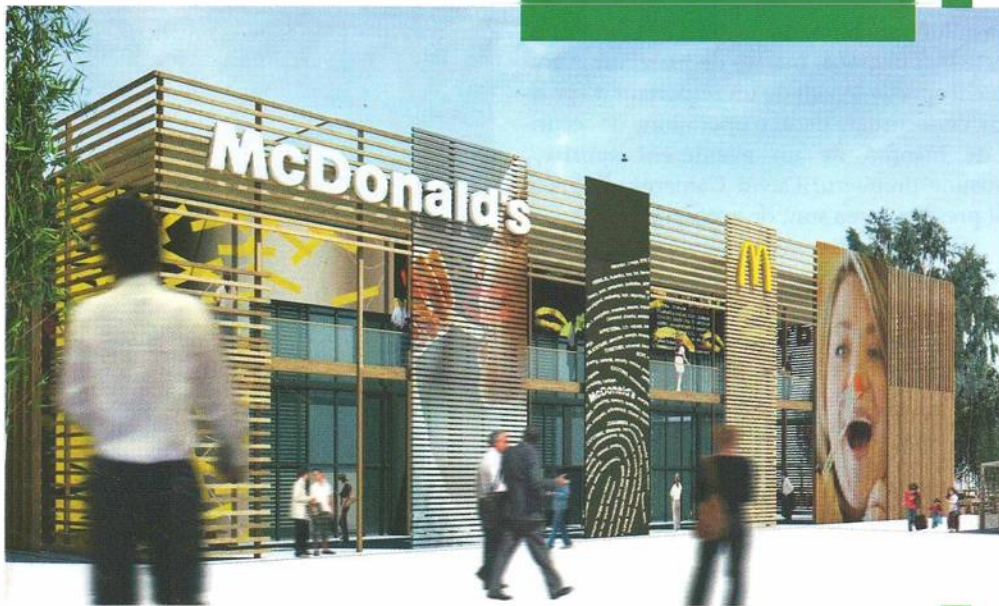
Aproximativ 30.000 de polițiști și militari vor fi mobilizați pe toată perioada Jocurilor Olimpice, când principalul risc va fi acela al unui „atac terorist”, după cum declară Chris Allison de la Scotland Yard, precizând că 12.500 de polițiști, plus 13.000 de militari vor fi amplasați în puncte strategice. „Scopul operațiunilor noastre este să îi împiedicăm să acționeze pe teroriști și pe cei care vor să perturbe buna desfășurare a evenimentelor”, a explicat coordonatorul de securitate al Scotland Yard-ului.

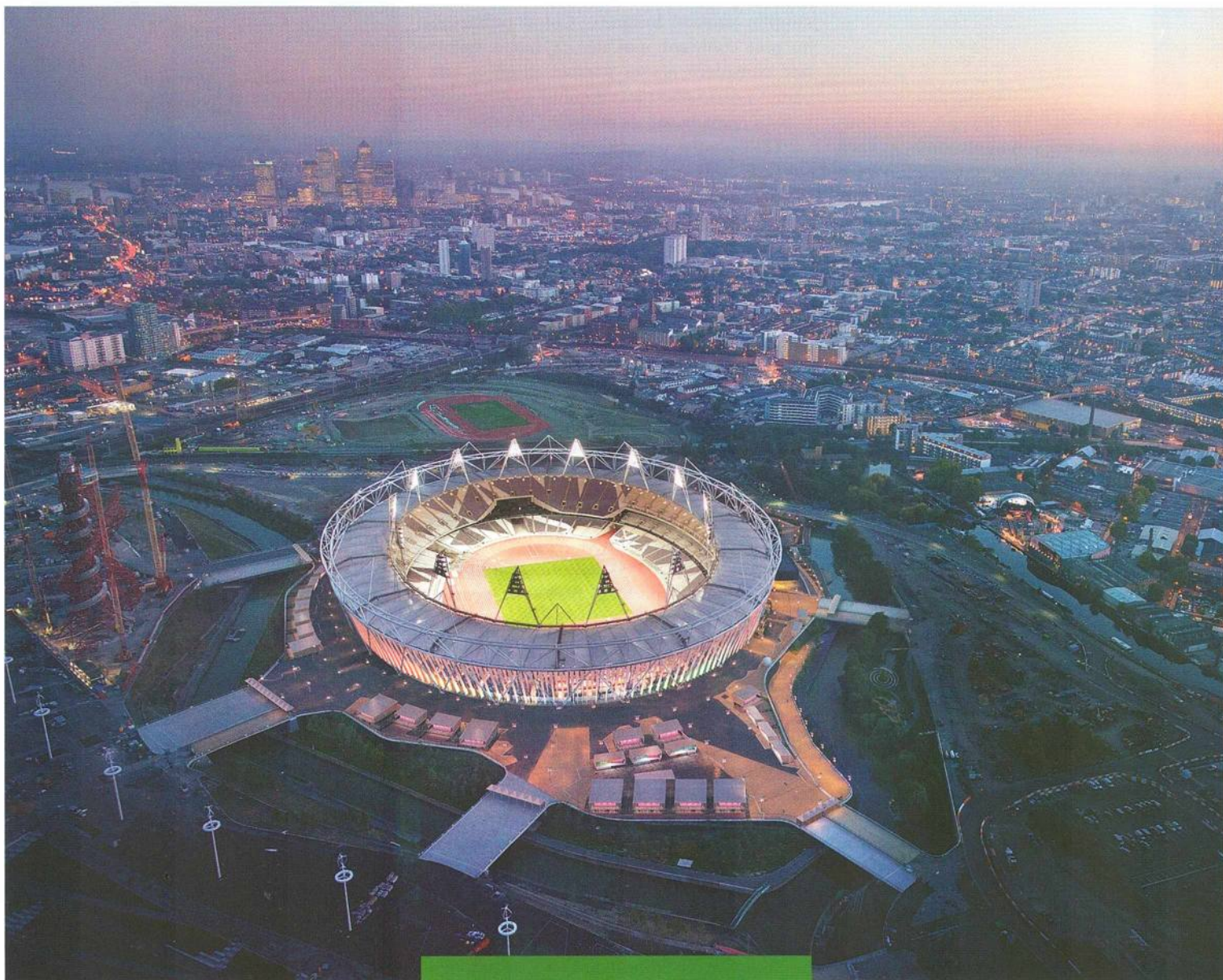
Phillip Hammond, Secretarul Apărării, ne asigură că „forțele armate britanice își asumă cu orice risc securitatea Jocurilor Olimpice”, iar Stuart Atha, Vice-Mareșalul forțelor aeriene britanice, ne informează că „operațiunile

Sportivii vor fi extrem de motivați pentru a învinge... protejați de un dispozitiv de securitate impresionant.

Cel mai mare McDonald's din lume va fi construit în Parcul Olimpic.

vor include un scenariu de tip 11 septembrie". În viziunea multor londonezi, asocierea termenilor pare cel puțin bizară. „Am hotărât că este mai degrabă, înainte de toate, un eveniment sportiv însoțit de un important dispozitiv de securitate decât o operațiune de securitate însoțită de un eveniment sportiv,” susține premierul David Cameron. Publicul și presa nu prea sunt de aceeași părere.

Și ca imaginea să fie completă, se pare că Jocurile Olimpice nu se pot desfășura fără monopolul *McDonald's*. Mai exact, cel mai mare stabiliment *McDonald's* din lume, care se construiește chiar în Parcul Olimpic. Monstruoasa clădire pe două nivele va putea găzdui peste 1.500 de clienți înfometați. Meniurile sănătoase oferite de *McDonald's* au obținut exclusivitate absolută, ceea ce înseamnă că nu se pot comercializa și alte tipuri de mâncare.

Terrence Stephenson, purtător de cuvânt al Academiei Regale de Medicină, remarcă

Peste 30.000 de militari, polițiști și alte forțe de ordine vor fi răspândiți pe străzile Londrei pe toată perioada de desfășurare a Jocurilor Olimpice.

faptul că un eveniment sportiv de o asemenea amploare ar trebui să transmită un mesaj complet diferit, nu să promoveze companiile care contribuie din plin la un mod de viață nesănătos, adăugând că mai mult de 25 la sută dintre britanici suferă de obezitate acută. Ei, dar banul primează până la urmă și membrii comitetului organizator al mărețului eveniment sportiv declară cu nonșalanță că fără fondurile provenite de la sponsori precum *McDonald's* și *Coca-Cola*, Jocurile Olimpice n-ar putea avea loc. În fața câștigului material, lozincile care dau bine rămân doar atât. Lozinci.

O veste ceva mai distractivă este că la invitația Reginei Marii Britanii, însuși James Bond va oficia ceremonia de deschidere a Jocurilor Olimpice de la Londra. Palatul Buckingham a decretat, iar Daniel Craig s-a supus. În *The Arivial*, un film de scurtmetraj în regia lui Danny Boyle, actorul îl interpretează pe celebrul agent 007, a cărui misi-

une extrem de importantă este cea de a da startul ceremoniei de deschidere. Pelicula îl va înfățișa pe Bond la Palatul Buckingham, în timp ce primește detalii despre misiunea pe care o are de dus la bun sfârșit, apoi în elicopterul care îl transportă către Stadionul Olympic din Stratford, de unde se va parașuta pentru a ajunge direct în mijlocul arenei. Potrivit presei britanice, Danny Boyle și Daniel Craig au avut acces în camerele private ale reginei, o permisiune fără precedent acordată de suverana britanică. Se zvonește că Regina Angliei își va interpreta propriul rol, dar amănuntele sunt păstrate sub cheie. Bond nu glumește când este vorba despre secrete de stat.

Și cum muzica ajută la digestie, trupele *Duran Duran*, *Snow Patrol*, *Stereophonics* și muzicianul Paolo Nutini vor susține recitaluri în cadrul unui concert extraordinar care va fi organizat în Hyde Park din Londra și care va marca deschiderea Jocurilor Olimpice. Show-ul va avea loc pe 27 iulie, în aceeași zi cu ceremonia de deschidere a Jocurilor Olimpice, ce va fi transmisă în direct pe ecrane uriașe în pauzele dintre recitalurile celor patru trupe. La rândul ei, trupa *Blur* va fi cap de afiș, alături de *New Order* și *The Specials*, la un alt concert organizat în Hyde Park, care va marca închiderea Jocurilor Olimpice, pe 12 august.

Pentru că vorbeam mai înainte despre impactul economic al Jocurilor Olimpice, să trecem în revistă câteva dintre locurile ce vor deveni faimoase în urma acestui eveniment. Stadionul Olympic va găzdui ceremonia de deschidere, intitulată *Minunatele Insule* și regizată de același Danny Boyle. Costurile extravagantului spectacol, ce va include 20.000 de participanți, se vor ridica la 43 de milioane de dolari.

Ministrul britanic al Afacerilor Externe le va putea admira pe braziliencele Lili Maestrini și Angela Viera evoluând pe „plajă” în timpul meciurilor de volei. Se pare că Hauge supervizează în mod personal transportul a 14.000 de tone de nisip la Whitehall, în inima cartierului ministerelor britanice.

Jocurilor Olimpice li s-a desemnat și un mall oficial. Nu unul oarecare, ci chiar *Westfield Stratford City*, cel mai mare centru comercial din Europa. Organizatorii speră ca cel puțin 70 la sută dintre cele 10 milioane de turiști așteptați la Londra să-și cheltuiască ceva timp și bani în sutele de magazine disponibile.

Spectatorii și concurenții competițiilor de echitație se vor putea bucura de vederi spectaculoase ale Londrei. Parcul Greenwich, cel mai vechi parc al capitalei britanice, desemnat și Patrimoniu Mondial UNESCO, este una dintre cele mai controversate locații ale Jocurilor Olimpice. Organizatorii insistă că

s-au luat toate măsurile necesare ca ruinele romane de la baza parcului să fie perfect conservate.

Celebrele terenuri de cricket din pădurea Saint John vor găzdui competițiile de tras cu arcul. Se estimează că o bună parte a gazonului va trebui înlocuit complet după ce ultima săgeată își va fi găsit ținta.

Competițiile de ciclism vor avea startul și sosirea la Palatul Hampton, fosta reședință construită în stil Tudor aparținând regelui Henric al VIII-lea. Legenda spune că palatul ar fi bântuit, deci concurenții se pot aștepta la câteva farse din partea fantomelor locale.

Ziarul *The Sun* ne informează că Arena de baschet din zona Poplar a Satului Olympic, pentru construcția căreia s-au cheltuit 145 de milioane de dolari, va fi demolată după încheierea Jocurilor Olimpice. Explicația? Britanicii nu prea au treabă cu baschetul... O logică impecabilă.

Jocurile Olimpice „trebuie să dea un impuls economiei, dar nu vor avea un efect magic”, a declarat analistul Howard Archer. În plină austeritate, este nevoie de mai mult pentru a-i entuziasma pe britanici; conform unui sondaj recent publicat de *The*

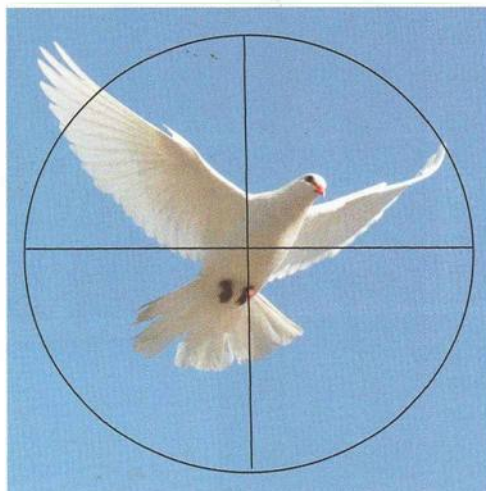
Independent, 51 la sută dintre ei sunt de părere că nu se vor compensa banii cheltuiți. Premierul David Cameron își asigură conaționalii că evenimentul va atrage 4,5 milioane de turiști în plus în următorii patru ani. De fapt, se pare că tot mai mulți turiști renunță la o destinație olimpică anunțată ca fiind încă de pe acum mult prea scumpă. Cu numai două luni înainte de deschiderea oficială a Jocurilor Olimpice, hotelurile din Londra anunță că încă mai există destul de multe camere libere.

Cel mai sigur lucru în legătură cu Jocurile Olimpice este că timpul care se scurge pe nesimțite ne aduce tot mai aproape de ceremonia de deschidere. În Trafalgar Square s-a inaugurat deja ceasul uriaș care a început numărătoarea inversă. Aflăm însă că în Parcul Olympic este interzis fotografiatul, plus că se poate vizita doar un singur sector contra unei taxe de intrare de 10 lire sterline. Motivul? Se pare că este singurul sector finisat, restul fiind încă un șantier în lucru. Majoritatea ziarelor britanice pun la zid eficiența Comitetului de Organizare, LOCOG.

Tot LOCOG declară că 1.500 de firme din Marea Britanie au avut de câștigat în urma pregătirilor pentru Jocurile Olimpice, valoarea totală a contractelor semnate cu acestea fiind de 7 miliarde de lire sterline. Estimările cele mai optimiste menționează crearea a 300.000 de locuri de muncă, însă majoritatea sunt în baza unor contracte temporare, insuficiente pentru ca numărul șomerilor, cel mai mare din ultimii 17 ani, să înregistreze o scădere semnificativă.

Acum, fie vorba între noi, cea mai dificilă slujbă a Jocurilor Olimpice aparține Porumbelului Păcii, care trebuie să le supraviețuiască forțelor de ordine de la sol, rachetelor amplasate pe acoperișuri, urmând ca apoi să dea piept cu avioanele de vânătoare și elicopterele. Ar fi de preferat ca simbolul păcii să n-o sfârșească în motoarele unui jet ori luat la ochi de vreun lunetist... nu de alta, dar nu dă prea bine la imagine.

La fel ca toți sportivii care participă la Jocurile Olimpice de anul acesta, **Porumbelul Păcii are nevoie de sincerele noastre încurajări.**

Așadar, să recapitulăm: fast-food și băuturi răcoritoare în care ingredientele naturale lipsesc cu desăvârșire, arme de toate felurile și mărimile, militari, forțe de ordine, trupe speciale, construcții gigant care s-au ridicat numai pentru a fi demolate, locuitori stresați, turiști jefuiți mai ceva ca-n codru. Tacâmul este complet. Să înceapă cele mai „verzi” Jocuri Olimpice ale tuturor timpurilor!

O nouă ediție a Olimpiadei de Vară va avea loc anul acesta, la Londra, între 27 iulie și 12 august. România va participa cu peste 100 de sportivi și speră să obțină cel puțin 10-12 medalii olimpice.

text Alice-Claudia Gherman
foto Agerpres și Octavian Tibăr

Sportivii români la J.O. Londra 2012

Echipa de gimnastică a României, medaliată
cu aur, pe podiumul de la Campionatul
European, Bruxelles 2012

De la începutul Jocurilor Olimpice de vară și până acum, România a obținut, prin sportivii săi, 86 de medalii de aur, 89 de argint și 117 de bronz, situându-se astfel pe locul 20 în clasamentul țărilor după medaliile obținute de-a lungul timpului. Mai sunt aproape două luni până la Londra și am discutat cu domnul Alexandru Epuran, șeful delegației olimpice române la Londra, pentru a afla care va fi componența lotului ce ne va reprezenta de această dată și cum am evoluat de la o olimpiadă de vară la alta, în ultimii 20 de ani. „Am participat în delegațiile pentru olimpiade începând cu Atlanta 1996, deci cunosc foarte bine evoluția începând de atunci încoace. Așadar, România a pierdut de la o olimpiadă la alta câte zece sportivi. Așa a evoluat sportul, așa ne-am încadrat noi la nivel mondial, iar conform acestei traiectorii descendente, regula spunea să ne ducem anul acesta cu 90 de sportivi, dar am contrazis toate estimările și avem șansa să prezentăm o echipă la nivelul jocurilor de la Sydney, cu vreo 120-130 de sportivi. De ce? Fiindcă s-a calificat echipa de polo, la care, sincer, nu ne așteptam, acum doi ani, când a fost un turneu în ultima strigare, și ne-a ajutat și bunul Dumnezeu, suntem fericiți! Dacă se va califica și echipa de handbal feminin (calificările se vor desfășura la Lyon între 25 și 27 mai a.c. – n.r.) vom fi și mai fericiți, fiindcă nu am mai fost de nu mai știu când în această formulă! Ar fi o mare performanță.

Faptul că în acest moment contrazicem o anumită tendință ne arată și nivelul mondial. Nu prea ne calificăm, până de curând, și acum, dintr-o dată, ne trezim că ne-am calificat mai mulți și ne putem face estimări asupra medaliilor posibil de obținut. Acum avem speranțe și mai mari decât cele inițiale, deși nici acelea nu erau pesimiste. Mă gândesc la un minimum zece medalii, dar pot fi și 12, iar dintre acestea câteva vor fi de aur, cum a fost și la Beijing”, crede și speră Alexandru Epuran. „S-ar putea să avem o ediție olimpică mai bună decât Beijingul, dar mai bună nu înseamnă neapărat cu mai multe medalii de aur”, este de părere Epuran. Deși se cunosc deja numele sportivilor care vor participa, datorită calificărilor, mai pot apărea modificări, doar la începutul lui iulie vom avea o listă definitivă a tuturor celor care vor alcătui lotul olimpic al României.

Pe lângă sportivii care participă la competiții, la Londra merge o întreagă echipă tehnică în care intră antrenorii, medicii, maseurii și oficialii din cadrul Comitetului Olimpic Român. Această echipă are importanța ei în buna funcționare și pregătire a lotu-

„Până la deschiderea J.O., deocamdată în rândul sportivilor români domnește antrenamentul. În acest moment, toți muncesc foarte mult, strâng din dinți, fiindcă e cel mai greu moment al lor.” – Alexandru Epuran.

lui olimpic pe durata competiției.

„Când alcătuim echipele olimpice ne gândim câți sportivi avem, apoi la necesitățile lor medicale.

Mai mult, la ediția aceasta a Jocurilor Olimpice vor exista două sate olimpice – unul în Londra, cu toate sporturile, și altul la Eton, unde sunt găzduite sporturile nautice. Așadar, vom avea nevoie și la Eton de echipaj medical. În plus, trebuie să ai niște administratori, fiindcă nu poți lua nici măcar o hârtie de la centrul rezidențial, un prosop, halat, sau să duci rufele la spălat fără să existe un administrator din echipa țării tale care să se ocupe de asemenea aspecte. E nevoie de cineva care să știe nevoile echipei. S-a ars un bec

în cameră, ai nevoie de echipament nou, asta ține de partea de administrativ.

Prin urmare, în afară de sportivi, din delegația română vor face parte antrenorii loturilor, echipele medicale și oamenii din administrație de la federație care să asigure partea de logistică. Probabil în jur de 160 de oameni, în total”, estimează Alexandru Epuran.

Întrebat dacă din echipa de medici care însoțește sportivii români la Londra fac parte și psihologi, șeful delegației române ne-a explicat: „Noi nu avem o tradiție a utilizării psihologilor. Sunt unele sporturi care au psiholog, scrima are de mulți ani, dar nu știu un alt sport. De aceea se și spune despre un sportiv că fizic și tactic era bine pregătit, dar a picat psihic. E nevoie de psiholog, mulți au încercat să aducă psiholog.

Unii psihologi sunt mai talentați, alții mai puțin, iar uneori acesta poate fi respins. Adesea antrenorii sunt cei care preiau din calitățile psihologilor, antrenorul trebuie să fie un bun cunoscător al firii umane pentru a ști să se apropie de sportiv. Un psiholog poate fi un element de mare stres, dacă nu reușește să se apropie corect de sportivi, este o problemă delicată. Nici loturile nu au tradiție în acest sens”, conchide șeful delegației olimpice române la J.O. Londra 2012.

Despre Satul olimpic de la Londra se știe că va fi cel puțin la fel de bine păzit precum o reședință a unui președinte de stat. Poate doar cea a președintelui SUA să fie mai bine păzită. „Acolo – în satul olimpic – n.r. – fiecare acreditare e verificată la sânge, intră doar sportivii și oficialii, există două-trei locuri unde se servește masa, o policlinică având toate dotările necesare, un centru comunitar unde să iei o carte să citești, să ai bicicletă fără roți, jocuri mecanice, un centru religios și spațiile de dormit.

Antrenamentele se fac conform regulilor federației internaționale, pe terenul de joc, ori lângă el, dar se fac afară din satul olimpic. În satul olimpic se mai antrenează câte un mărșăluitor, dar nu pe alei, ci pe niște benzi speciale, se păstrează liniștea, nu intră presa, sportivii nu sunt deranjați de nimeni.

Nu ne-au dat cazările, fiindcă depinde de calificări, dacă avem mai mult de 100 de sportivi poate ne mută într-o clădire mai mare sau ne schimbă vecinii. Ne spun organizatorii, nu alegem noi, deși la alte ediții am avut un pic de influență și am reușit să aleg pentru copiii noștri un loc mai ferit. La Beijing a ținut, satul era foarte întins, imens. Am fost într-un loc retras, aveam o bucată mare de mers până la masă, dar de la locul unde mâncam era ușor de urcat în autobuz și apoi de plecat la antrenament.

De obicei, atmosfera printre sportivii noștri, în satul olimpic, e foarte plăcută, mobilizatoare. Tot Beijingul e cel mai apropiat

Echipa României la Londra

● fetele din echipa de gimnastică a României care tocmai au venit cu aurul de la Campionatul European de la Bruxelles: Sandra Izbașa, Cătălina Ponor, Larisa Iordache, Raluca Haidu și Diana Bulimar și echipa masculină de gimnastică ● atletism – Andreea Ogrăzeanu (100 metri), Bianca Răzor (400 metri), Cristina Casandra (3.000 metri obstacole), Constantina Diță (maraton), Mihaela Prunduș (maraton), Lidia Șimon (maraton), Ana Maria Groza (20 km marș), Claudia Ștef (20 km marș), Cristina Bujin (triplusalt), Adelina Gavrilă (triplusalt), Nicoleta Grasu (aruncarea discului), Maria Negoiță, (aruncarea suliței), Bianca Perie (aruncarea ciocanului), Estera Petre (înălțime), Viorica Țigău (lungime), Marius Ionescu (maraton), Mihael Donișan (înălțime), Marian Oprea (triplusalt) ● judo: Alina Dumitru, Corina Căprioriu, Andreea Chițu ● la box – Bogdan Juratoni (75 kg) ● ciclism – Andrei Nechita (șosea mass-start) ● natație – Alexandru Coci (100 metri fluture, 200 metri fluture), Camelia Potec (400 metri liber, 800 metri liber, 200 metri fluture), Norbert Trandafir (100 metri liber, 50 metri liber) ● tenis de masă – Adrian Crișan (simplu), Daniela Dodean (simplu), Elizabeta Samara (simplu) ● tir sportiv – Lucia Mihalache (skeet), Alin Moldoveanu (10 metri pușcă aer comprimat) ● canotaj: echipaj feminin 2 vâsle, echipaj feminin 8+1 (nu se știa cu exactitate componența echipei de canotaj) ● kaiac-canoe – echipajul de canoe 2 pe 1.000 metri, canoe simplu 1.000 m – Iosif Chirilă, echipajul masculin de kaiac 4 pe 1.000 metri, echipajul feminin de kaiac 2 pe 500 metri, echipajul masculin de kaiac 2 pe 200 metri ● polo – echipa masculină ● scrimă: echipa feminină de spadă, echipa masculină de sabie, sabiera Bianca Pascu, floretistul Radu Dărăban ● lupte: Rareș Chintoan – lupte libere, categoria 120 kg. ● Numele prezentate în această coloană nu reprezintă lista definitivă, cu atât mai mult cu cât în timpul preliminariilor pentru J.O. Londra 2012, s-au modificat regulile de calificare pentru mai multe sporturi. Cel mai bun exemplu îl avem la box feminin, unde Mihaela Lăcătuș se afla între cele mai bune opt pugiliste la Campionatul Mondial, categoria 60 kg – clasare care, potrivit anunțului inițial al Federației Internaționale de Box, i-ar fi asigurat prezența la Londra –, dar a aflat cu stupoare că FIB (AIBA, în engleză) tocmai schimbaseră criteriile și era nevoie ca Mihaela Lăcătuș să câștige și semifinalele ceea ce nu a reușit, fiind accidentată! Astfel de modificări s-au produs nu doar la box ci și la alte sporturi. Așa că abia la 1 iulie vom ști cu siguranță cine pleacă sau nu la Londra.

foto Pascal Pamfil/C.O.S.R.

Performanțele olimpice românești de la Atlanta

încoace: Atlanta 1996 – 20 medalii (9 aur, 9 argint, 2 bronz); Sydney 2000 – 26 medalii (14 aur, 8 argint, 4 bronz); Atena 2004 – 19 medalii (8 aur, 5 argint, 6 bronz); Beijing 2008 – 8 medalii (4 aur, 1 argint, 3 bronz).

exemplu, când a luat Alina Dumitru aur în prima zi, toată lumea a înnebunit, toată lumea spunea *Luăm și noi, luăm și noi aur*. Ceilalți s-au mobilizat și ei, a ieșit bine. Atmosfera o fac și cei care sunt chemați să rezolve partea administrativă, medicii. Noaptea ne întâlnim la ședințe, dimineața la șapte e o ședință cu șefii de misiuni unde se comunică deciziile comitetului de organizare.

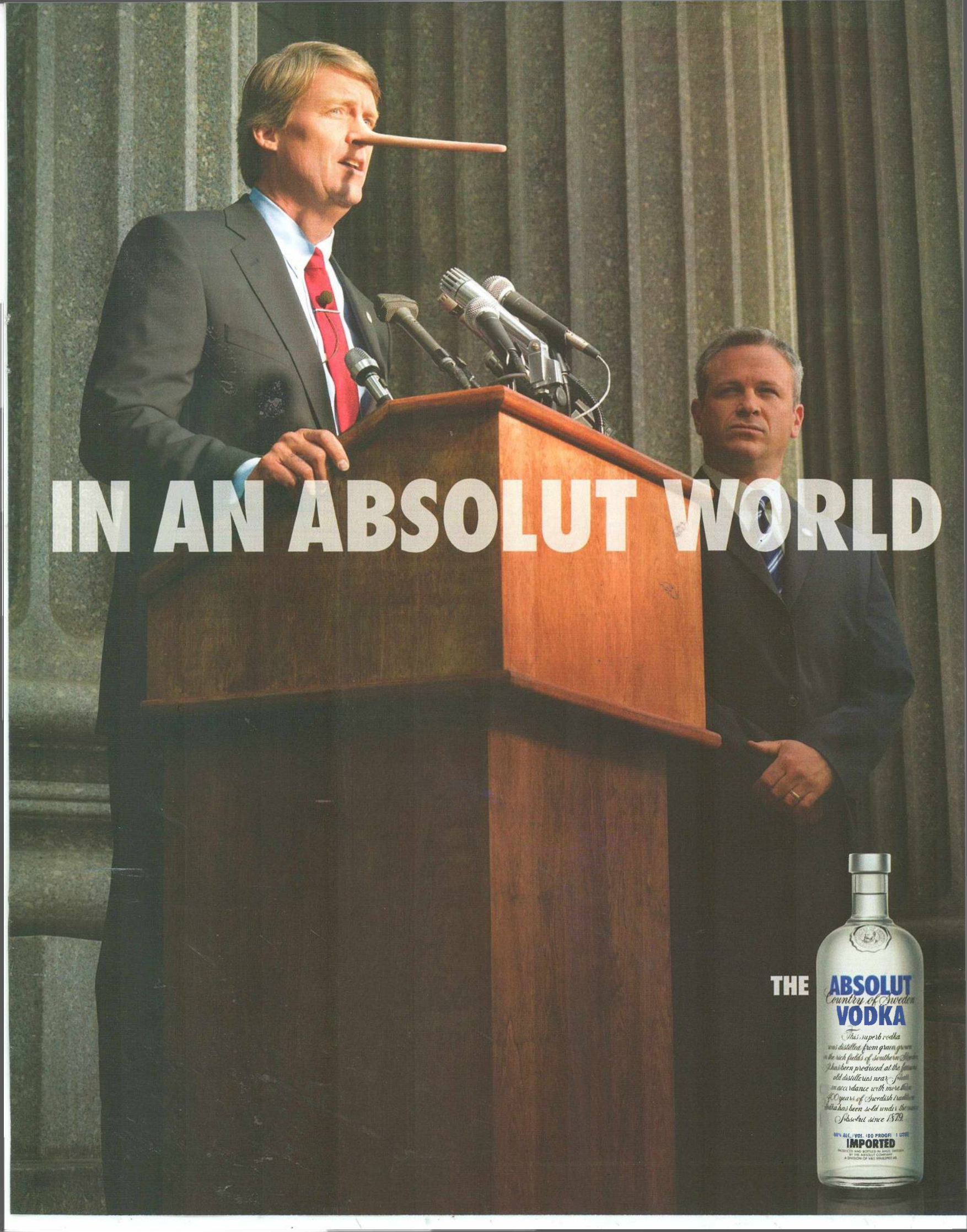
În China am fost o sută de sportivi și 50 de oficiali, deci am avut camere multe, eram pe două scări de bloc împărțiați, dar nu am avut nici cea mai mică zgârietură, nici cel mai mic incident. A fost o delegație, nu vreau să dau numele țării respective, dar acea delegație a plătit stricăciuni pentru o singură cameră în valoare de 20.000 de dolari. Gândiți-vă că era cinci dolari o călătorie prin Beijing cu autobuzul și ei au plătit, pentru o cameră, 20.000 de dolari!

Nu, la noi atmosfera e foarte plăcută. Mai mult, deoarece sportivii noștri sunt mereu în cantonamente cu loturile și nu se văd cu alți sportivi, la Olimpiadă au ocazia să se întâlnească toți, să îi cunoască pe cei despre care doar au citit din presă și sunt bucuroși să se vadă unii pe ceilalți la un loc. De aceea e o atmosferă plăcută în cadrul Satului olimpic."

Estimarea costurilor participării românești la Londra nu poate fi dată acum, de obicei calculele se efectuează după închiderea ediției J.O. La Beijing, toate cheltuielile și recompensarea sportivilor medaliați au însemnat 5.935.784 de euro, la un curs al euro de 3,7 lei.

foto Pascal Pamfil/C.O.S.R.

A man with a long, thin, light-colored nose stands at a wooden podium, speaking into several microphones. He is wearing a dark suit, a light blue shirt, and a red tie. To his right, another man in a dark suit and blue tie stands behind the podium, looking on. The background consists of large, dark, vertical columns.

IN AN ABSOLUT WORLD

THE **ABSOLUT**
Country of Sweden
VODKA

*This superb vodka
was distilled from grain grown
in the rich fields of southern Sweden.
It has been produced at the famous
old distillery near Åhus
in accordance with more than
100 years of Swedish tradition.
It has been sold under the name
Absolut since 1879.*

40% ALC. VOL. 80 PROOF 1 LITER

IMPORTED

IMPORTED BY THE ABSOLUT COMPANY
A DIVISION OF V&S VIN & SPRIT AB

Laura Badea este singura scrimeră de la noi care a obținut un titlu olimpic, la Atlanta, în 1996, după ce, cu un an înainte, la Haga, devenise campioană mondială. Laura Badea a avut amabilitatea de a ne povesti din experiența sa de campion olimpic.

text Alice-Claudia Gherman
foto Agerpres

„Medalia olimpică înseamnă totul!”

„Am obținut recunoașterea supremă prin cucerirea aurului olimpic la Atlanta, în 1996, dar am declarat mereu că bronzul obținut la J.O. de la Barcelona din 1992 cu echipa de floretă este amintirea mea cea mai dragă. O să mă întrebați de ce, așa cum m-au întrebat toți. Pentru că era prima mea participare la J.O. și visam demult la acest lucru. Îmi doream enorm să demonstrez că pot obține performanțe înalte. Când am plecat spre Barcelona eram convinsă că voi concura în ambele probe (individual și echipe). Dar, socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg – am concurat doar în proba pe echipe. Mi-am dorit mult să câștig o medalie, pentru că... tatăl meu, fiind grav bolnav, aștepta cu emoții o medalie.

Succesul de la Atlanta a venit după patru ani de muncă, de dorință de afirmare în plan internațional. În 1995 am ieșit campioană mondială la Haga și am câștigat argintul cu echipa. Îmi doream enorm să pot să cuceresc titlul olimpic la Atlanta, dar știam că este foarte greu, că totul trebuie să concure la obținerea succesului. M-am pregătit foarte mult, m-am visat foarte des pe prima treaptă

Laura Badea este astăzi director al Departamentului Educație Olimpică, Sport Școlar și Universitar din cadrul Comitetului Olimpic și Sportiv Român.

a podiumului olimpic, m-am bucurat de susținerea familiei și a celor din jurul meu. Am ajuns acolo și parcă, pe zi ce trecea, emoțiile creșteau, presiunea concursului mă făcea să muncesc și mai mult. Așa că am reușit să mă accidentez la mâna stângă. Două zile am lucrat mai ușor și, sincer, îmi vedeam toate visele spulberate. Dar a venit ziua concursului și m-am simțit bine de-abia după cel de-al patrulea asalt. Eram în semifinală și concuram împotriva campioanei olimpice en-titre – Giovanna Trillini. A fost foarte greu, dar credința în Dumnezeu m-a ajutat. Este o vorbă: *Dumnezeu îți dă, dar nu îți bagă în traistă*. Așa că am încercat să ies de pe planșă cu convingerea că am făcut tot ceea ce puteam să câștig.

Am câștigat 15-14, după un final dezlănțuit. Finala cu Valentina Vezzali mi s-a părut mult mai ușoară, simteam că pot să o bat; psihologic eram mai bună decât ea în acel moment. În 11 minute am devenit campioană olimpică, visul meu, al familiei mele, al antrenorilor mei se realizase. Imnul se intonează doar pentru învingător – pentru mine, pentru România.

Ce înseamnă munca în echipă ca scrimeră? Când am început scrima eram foarte mulți copii. Pe parcursul etapelor de pregătire am rămas din ce în ce mai puțini. Am crescut împreună, am evoluat împreună, ne-am bucurat și am plâns împreună, majoritatea lucrurilor le-am făcut împreună. Așa s-a dezvoltat spiritul de echipă, unitatea, ideea că numai împreună vom reuși. Și așa a și fost. Așa cum am spus anterior, prima medalie pe care am câștigat-o într-o competiție majoră a fost cu echipa – J.O. de la Barcelona, 1992.

Numai alături de echipă am reușit să cresc, am reușit să zbor, să ating culmile performanței. Îi datorez foarte multe echipei. Rezultatele la individual au venit pe urmă – locul I la C.M. de la Haga, 1995. Este un proces lung și minuțios care pregătește sportivul pentru ziua victoriei. Împreună cu colegele mele de echipă am învățat o sumedenie de lucruri de la antrenorii noștri.

În primul rând, că este extraordinar să îndrăznim, dar că trebuie să fim prudente; că ne putem avânta, cu condiția să înțelegem că adversarul ne poate replica, prin aceleași mijloace, eventual mai bine stăpânite decât noi; să avem încredere în forțele proprii, deci implicite ale echipei, fără să uităm că pe planșă nu suntem singurele care se bucură de un asemenea sentiment. Și, cel mai important, ne-au învățat să acceptăm faptul că, după ce am depus eforturi mari, ne-am străduit și am reușit să ajungem aproape de perfecțiune, inspirația ne poate părăsi și, abia după ce am făcut tot ceea ce ține de noi, Dumnezeu decide dacă merităm să câștigăm sau să pierdem.

foto Pascal Pamfil/C.O.S.R.

„Trebuie să recunosc, o medalie este rodul muncii unei echipe nevăzute: mulți, foarte mulți coechipieri, antrenori, medici, cercetători, nutriționiști, maseuri și tehnicieni contribuie la obținerea unei medalii.”

Scrima îți oferă nu doar bucuria triumfului, ci și posibilitatea să te redresezi. Să o iei de la capăt. Cu încredere, cu pasiune, cu noblețea aceea care conferă distincție, eleganță, starea de bine care încoronează împlinirea ca om și ca sportiv. Ce înseamnă o medalie la Jocurile Olimpice? Totul! E sublim s-o câștigi, dar e și foarte multă muncă și transpirație pentru asta. Fiecare sportiv, de-a lungul carierei, își dorește titlul olimpic la cea mai importantă competiție sportivă.

Un titlu olimpic câștigat reprezintă un pas imens în cariera de campion, dar și garanția unor schimbări importante. Nu e vorba doar de bani. Sportivul capătă automat statutul de persoană publică și fiecare clipă are dimensiuni noi.

Cealaltă față a monedei: un titlu olimpic pierdut înseamnă încă patru ani de sacrificiu și speranțe, dincolo de problemele pe care le aduc vârsta și sănătatea.

Sportivii olimpici sunt mari luptători, mari învingători, lor le place să se autodepășească. De cele mai multe ori, le este greu să exprime prin viu grai trăiri pe care, deseori, le-au ascuns, în tumultul competiției, în colțul inimii. Mai e și durerea medaliei mai puțin importante – argintul și bronzul care, pentru ei, înseamnă performanță: să mori și să renaști în victorie, să reușești să-ți realizezi visul.

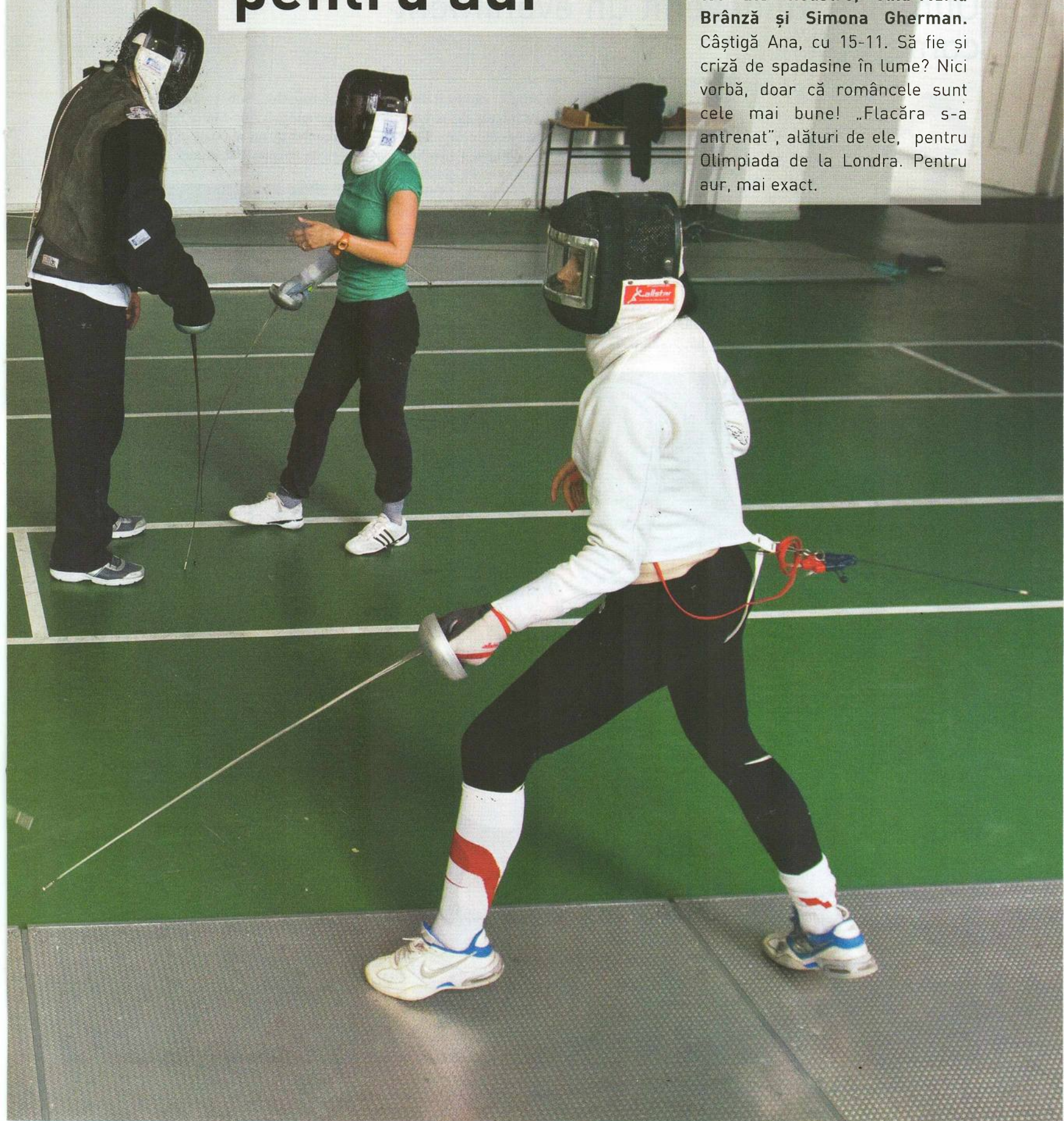
Nimeni nu este permanent învingător, din fiecare înfrângere poți să înveți ceva care să te ducă la o victorie, trebuie să suporti cu demnitate atât victoria, cât mai ales înfrângerea și să nu abandonezi niciodată. Lecții din sport, care devin lecții de viață.”

DOSAR

Antrenament pentru aur

Martie 2012, Barcelona. Echipa feminină de spadă a României câștigă etapa de Cupă Mondială. Mai mult, la individual „se bat” tot ale noastre, Ana-Maria Brânză și Simona Gherman. Câștigă Ana, cu 15-11. Să fie și criză de spadasine în lume? Nici vorbă, doar că româncele sunt cele mai bune! „Flacăra s-a antrenat”, alături de ele, pentru Olimpiada de la Londra. Pentru aur, mai exact.

Ana-Maria Brânză: „Jocurile Olimpice au devenit un eveniment comercial“

În mintea mea *nesportivă*, campionii mondiali și olimpici se antrenează în săli oarecum strălucitoare, de mai mare dragul să le vizitezi. Nu mă aștept să fie placate în aur, argint sau bronz, din medalii, dar, orișicât... N-ai să vezi, cel puțin pe la noi, în general, și în cazul de față, în special. Sala *Floreasca* este mai mult decât modestă, cu un aer prăfuit, de cartier.

Una dintre uși s-a stricat, vântul o deschide mereu, niște puști se hlizesc pe la geamuri. Doar numele hotelului de la intrare, *Floreta de aur*, și un banner pe care scrie *Federația română de scrimă* mă asigură că n-am greșit locația. Apoi spadasienele. Transpirație, tricouri ude, saltele, pungi cu medicamente. Simona Gherman „se bate” cu o ditamai namila de om, de vreo trei ori cât ea, de ți se strânge inima, când o vezi. Aha, e pe mâini bune, are de-a face cu antrenorul Cornel Milan! O munceste, nu glumă, e lac de sudoare. Dar se vaită și se strâmbă de durere doar când ajunge pe saltea, la masaj. O asistentă, probabil, îi *aran-*

jează mușchii. Sub privirile unui spectator foarte special: Ana-Maria Brânză. E în pauză, deocamdată, nu se poate antrena, are o întindere de mușchi. Păi, atunci, hai să povestim!

Dintre sportivii români calificați la Jocurile Olimpice de la Londra, echipa națională feminină de spadă, formată din Simona Gherman, Loredana Dinu, Anca Măroiu și Ana-Maria Brânză este cotate cu șansele cele mai mari.

„Începutul? Eram o fetiță băiețoasă, așa că fratele meu s-a gândit să-mi consum energia altfel decât pe maidan și m-a dus la scrimă. Nici nu știam ce e aia. La intrarea în sală, de pe tăbliță căzuse S-ul și rămăsese doar crimă. Mi s-a părut amuzant”, își amintește Ana-Maria Brânză.

foto Pascal Pamfil/C.O.S.R.

– Ce facem cu Londra?

– Păi, ce să facem, ne ducem acolo și ne batem! După etapa de Cupă Mondială din Cuba, gata, ne concentrăm pe Olimpiadă. Avem un cantonament la Forbă și altul la Izvorani.

– Pentru o vicecampioană la Beijing, bănuiesc că urmează aurul.

– Sper să aveți dreptate, îmi doresc foarte mult, mi-am fixat, deja, imaginea asta în minte.

– De ce sunt atât de importante Jocurile Olimpice în cariera unui sportiv?

– Sunt un fel de punct culminant, cu o concentrare mai mare de valori decât la celelalte competiții. Rezultatele de la Jocurile Olimpice atârână foarte greu în cariera oricărui sportiv. Apoi, e și cel mai mediatizat eveniment. Doar că, în ultimul timp, a devenit și un eveniment comercial, adică vindem chiar

tot. Numai sportivii mai păstrează spiritul olimpic, în rest e comerț.

– Și dacă ajungi în finală, la individual, tot cu o colegă de echipă, cum a fost cu Simona, la Barcelona?

– Nu ne facem probleme, lucrăm de vreo 15 ani împreună. În final, chiar nu mă interesează cu cine mă bat, mama să fie și tot îmi doresc aurul!

– O echipă perfectă, campioană mondială, unii spun că de neînvinși. Sunteți doar colege sau și prietene?

– Suntem doar colege, stăm zece luni dintr-un an împreună, așa că de-abia așteptăm ca în celelalte două luni să scăpăm una de alta. Nu suntem prietene, nu ieșim la cafele împreună, avem caractere și preocupări diferite. Ele sunt familiste, de pildă, eu sunt, așa, mai rebelă. E doar meritul antrenorilor că reușesc să facă din noi o echipă.

Mai nou, vicecampioana olimpică de la Beijing are o nouă pasiune:

„Îmi place să stau acasă, pe lângă Bragadiru, și să grădinăresc. Sunt cu plantele aromatice, mentă, busuioc, coriandru. Mama e cu partea artistică, respectiv cu florile”.

– *Apropo de familiste...*

– Da, știu întrebarea, nu am gânduri de măritiş, mie îmi place familia mea de acum, nu vreau alta: mama, fratele meu și cățelul. Tata, din păcate, s-a dus.

– *Cum stați la echipamente, dotări, variante de antrenament?*

– Avem sponsori, din fericire au trecut vremurile când ne cârpeam echipamentele. Sala e cum e, o vedeți, dar nu suntem pretențioase. Doar că nu avem obișnuința aerului condiționat, din antrenamente, ceea ce ne face probleme, în competiții.

– *Cum ți se pare ținuta de prezentare pentru Olimpiada de la Londra?*

– Am văzut două variante, sarafan sau pantalon și sacou, mi se par ok. Eu am o problemă cu tocurile, sunt fericită că nu mai purtăm pantofi cu toc. Îmi plac creațiile lui Mihai Albu, dar nu sunt pentru sportivi. Sper să ne reprezentăm țara și ca vestimentație, eu aș vrea să purtăm chiar culorile naționale, că nu se poartă prea des, dar se pare că nu-i plac cuiva anume, așa că nici o șansă.

– *Cât o să stați la Londra?*

– Cred că zece zile, nu vreau să mergem mai devreme, e o încărcătură foarte mare în atmosfera olimpică. La Beijing am stat mai mult și asta a devenit stresant, tot auzeam că a mai pierdut nu știu cine, mă rog, e o tensiune acolo, mai bine să fie mai scurtă.

– *Am înțeles că la Forban e locul vostru preferat pentru antrenamente. De ce?*

– Acolo ne simțim foarte bine, e un loc izolat, liniște, aer curat, de munte, chiar și eu dau o tură de alergare dimineața, deși, în general, nu-mi place să alerg. Apoi, cei de acolo ne răsfăță, ne fac toate mofturile. Am spus, nu suntem pretențioase, nu vrem condiții de cinci stele, dar o anume decență, totuși, ne face bine.

– *Obiectiv, după rezultatele din ultimii ani, aveți concurență serioasă, la Londra.*

– Da, o să fie greu, mult de muncă. Rusia, Italia și Ucraina sunt echipe incomode, de fiecare dată. Diferența o va face cine vine cu ceva în plus.

– *Și ce înseamnă asta, la spadă?*

– Anumite acțiuni fanteziste care, făcute la momentul oportun, pot aduce victoria. E important să-ți surprinzi adversarul.

– *Ți-e teamă de o echipă sau de o concurentă anume?*

– Nu mi-e teamă de nimeni, dar mă enervează foarte tare echipa Italiei, care are un stil natural și mult noroc. Mi-aș dori să le batem exact la o tușă. Rusoaicele au o școală extraordinară, italiencele practică un fel de antiscrimă eficientă. Și, totuși, luăm bătaie de la ele, care nu fac nimic, nu de la rusoaice, care sunt perfecte.

– *Contează și norocul?*

– Da, există și acel dram de noroc, fără el nu se poate, oricât ai munci, face parte din joc.

– *În folclorul jurnalistic, și nu numai, se spune că ai rămas un om extrem de modest, cu toate titlurile și medaliile din carieră.*

– Mi se pare normal, sunt un om care își face bine treaba și... atât. Nu-mi place când mi se spune *campioana, mondiala* sau mai știu eu cum. Nu mă consider vreo somitate, n-am eradicat foametea, n-am oprit vreun război mondial. Și nici nu uit de unde am plecat. În primele mele competiții aveam costume îngălbenite și adidași împrumutați, în timp ce alții sclipeau, pur și simplu.

– *Te-ai gândit și la capitoul „după Londra”?*

– Da, vreau o vacanță, un concediu, ceva, că nu prea știu cum sunt alea. Îmi doresc să merg în Cuba, ca turist, nu doar să mă bat cu alții. În competiții aproape că nu vezi locul unde te afli, ești prea concentrat pe altele. La Paris, de pildă, cred că am fost de 50 de ori, dar n-am văzut orașul decât din fugă.

– *Mulțumim pentru „antrenament” și interviu, succes la Londra!*

Antrenorul Cornel Milan are un obiectiv clar pentru Londra: „O medalie la individual sau cu echipa. Dar eu cred că amândouă!”

Simona Gherman ar vrea să nu se gândească la Olimpiadă, dar nu-i prea iese.

Simte, deja, presiunea. Își dorește o medalie, la individual, și aur, bineînțeles, cu echipa: „Ne-am maturizat, tragem tactic, suntem o echipă solidă”. După Londra, mireasa de anul trecut intenționează să-și mărească familia: „E vremea pentru un copil, sau doi, avem șanse de gemeni, sunt antecedente în familia soțului meu”.

Se apropie o nouă Olimpiadă. Emoții pentru sportivii noștri, pentru românii de pretutindeni. După 36 de ani de la Jocurile Olimpice de la Montreal, încă ne aducem aminte cu bucurie de isprava Nadiei Comăneci, gimnasta care a luat nota 10. Un prilej de remember cu marea noastră sportivă...

Nadia Comăneci:

„Avem șansa noastră!”

Nadia crede că doar printr-o susținere importantă a politicului și a societății civile copiii și tinerii pot spera să devină următorul Gheorghe Hagi, Năstase sau Țiriac.

text Radu Pocovnicu
foto Alex Conu și Intact Images

Începe o nouă Olimpiadă. Cum vă implicați în acest eveniment?

– În primul rând, sunt alături de fetele din lotul român de gimnastică și am speranțe mari legate de evoluția lor la Londra. Mi s-a cerut să particip la o serie de evenimente organizate în preajma Jocurilor Olimpice, ceea ce mă bucură și mă onorează, în același timp. O să încerc să mă bucur de toată atmosfera acestui mare eveniment sportiv și cultural și să mă implic în funcție de cât îmi permite programul.

În 1976, la Jocurile Olimpice de la Montreal, Nadia Comăneci rescia istoria sportului mondial. Ce sentimente aveți față de acest moment, după 36 de ani?

– Pe moment nu am realizat ce am reușit să obțin, însă cu timpul a devenit un moment unic nu numai în viața mea, ci și din istoria gimnasticii mondiale. Am simțit că am realizat un exercițiu bun, însă acel 1 de pe tabela de marcaj l-am interpretat, inițial, drept o eroare tehnică. Peste puține clipe mi-am dat seama că mi-a fost acordată nota 10. M-am bucurat, deoarece acea notă „perfectă” a fost încununarea a ore lungi de muncă și un motiv de mândrie pentru familia mea. Mult mai târziu am reușit să mă bucur de rezultatele mele, primul mare moment fiind revenirea în România, când mii de oameni ne așteptau la aeroport...

Spuneți într-un interviu că, înainte de Jocurile Olimpice din '76, nu aveți mari speranțe, vă gândeați că o să aveți o prestație modestă în competiție. Cum a influențat acea stare evoluția dv. cu totul și cu totul remarcabilă?

– Este normal pentru orice sportiv să aibă emoții înaintea unei competiții, însă efortul depus la antrenamente te determină să faci cel mai bun exercițiu pe care îl poți realiza. Înainte de a pleca la Olimpiadă știam că ne-am antrenat foarte bine, tot lotul era bine pregătit, speram să obțin rezultate bune. Nu era vorba de prestație modestă, speram să urc pe podiumul olimpic, dar nu puteam să știu că voi

În 26
aprilie,
Nadia
Comăneci a
participat
la lansarea
programului
„MiniMe”,
la sediul
Fundației
care îi
poartă
numele, din
București.

obține acele rezultate remarcabile. Îmi doream să fiu cea mai bună Nadia posibilă!

Spuneți-ne, vă rog, câteva cuvinte despre această participare a României la Jocurile Olimpice. Ce șanse are țara noastră față de celelalte țări participante?

– Avem șansa noastră! Am fost recent la Izvorani, unde se antrenează fetele, și am văzut că erau foarte motivate și că își doresc să facă o figură bună. Europenele au demonstrat că echipa a crescut foarte mult în valoare și în acest moment putem spera să urcăm pe podium atât la individual cât și pe echipe. Desigur, Statele Unite sunt o superputere în gimnastica actuală, însă lupta este deschisă pentru medalii. Nu trebuie să uităm de alte două țări, Rusia, care a fost foarte aproape de noi la Europene, și China, însă am încredere în fete că o să ne facă mândri că suntem români.

Nu este nici un secret că performanța este legată de strategie. Cât de mult influențează politica educațională calitatea pregătirii sportivilor români?

– Ar trebui promovat mai mult sportul, în rândul tinerilor. O parte dintre cei care practică un anumit sport, pot deveni sportivi de performanță și pot reprezenta România la competițiile naționale și internaționale. În ceea ce privește gimnastica, din păcate, la noi există doar câteva sute de gimnaste, în timp ce în State există o bază de selecție de câteva milioane de copii. De asemenea, trebuie susținute cluburile și școlile sportive, astfel încât fiecare oraș, cel puțin, să aibă un loc în care copiii, tinerii, adulții să vină să practice sport de plăcere.

Ce ar trebui făcut ca gimnastica feminină românească să ajungă acolo unde a fost odată?

– Talent avem, antrenori avem, trebuie doar să existe o susținere continuă, nu numai din partea autorităților, ci și din partea societății civile. Și companiile pot să se implice în sprijinirea performanței. De asemenea, este nevoie de multă muncă, ambiție și perseverență pentru a urca pe cele mai înalte trepte ale podiumului.

Generațiile de azi fac tot mai puțină mișcare, e preferată alimentația de tip fast-food, oamenii stau mult în fața computerelor. Ce-i de făcut?

– Ar trebui să fie promovată mai mult adoptarea unui stil de viață sănătos care implică mișcare multă și o alimentație cumpătată. Cred că este importantă educația primită în familie și la școală, de aceea atât părinții, cât și formatorii ar trebui să fie modele de comportament pentru copiii lor și să le însușe principii sănătoase, de la vârste fragede. Societatea evoluează și trebuie să găsim permanent acel echi-

„Prin Fundația Nadia Comăneci încerc să dezvolt acest program MiniMe, deoarece copiii trebuie să învețe de mici să facă mișcare, să socializeze, să fie curioși, să fie deschiși.”

libru necesar între activitățile și acțiunile care ne fac să avem un organism puternic și sănătos și, în aceeași măsură, să utilizăm și noile descoperiri tehnologice.

Ați lansat recent un program care își propune să contribuie la dezvoltarea fizică și intelectuală a copiilor, aveți o clinică unde se oferă consultanță și servicii medicale gratuite copiilor orfani și celor din familii nevoiașe, aveți o fundație. Faceți mai multe decât un ministru, românii au încredere în dv... V-ați gândit vreodată că ați putea realiza mai multe dacă ați ocupa această funcție?

– Fac ceea ce simt. Îmi doresc foarte mult să le ofer românilor proiecte care să îi ajute să se dezvolte, să le însușe principii sănătoase și, mai ales, să-i sprijin în creșterea copiilor lor prin oferirea de programe sportive și educaționale care să completeze educația primită în școli și grădinițe. Nu cred că am nevoie de o funcție politică pentru a ajuta oamenii, ci doar de dorința și de înțelegerea nevoilor și necesităților lor. Îi încurajez pe toți să-și sprijine, chiar și cu puțin, pe cei care sunt într-o perioadă dificilă a vieții lor, deoarece ajutorul o să se întoarcă înapoi înzecit.

După ce ați pus capăt carierei sportive, ați devenit poate cel mai de seamă reprezentant al României pe întreg mapamondul. Care sunt cele mai importante mesaje pe care le transmiteți lumii despre țara în care v-ați născut?

– România este o țară frumoasă, care le oferă străinilor ocazia să vadă peisaje unice care se schimbă odată cu tipurile de relief. De asemenea, românii sunt un popor cald, latin și foarte primitiv. Românii sunt inteligenți, existând foarte mulți români care studiază și lucrează în cadrul unor universități și companii importante din America și alte țări. De aseme-

nea, artiștii români sunt recunoscuți în afară pentru talentul lor. Să nu mai vorbim de succesele sportivilor care ne reprezintă...

Ați participat la atâtea olimpiade, atât ca sportiv, cât și în calitate de spectator. Cum au evoluat aceste evenimente de-a lungul timpului? Din punct de vedere al performanțelor, din punct de vedere uman...

– Cred că știința a avut un cuvânt de spus în ceea ce privește performanța sportivilor, însă dintotdeauna talentul, ambiția și munca au fost ingredientele principale în obținerea performanței și crearea unei cariere durabile. De-a lungul anilor s-au depășit recorduri peste recorduri, s-au introdus noi sporturi și publicul a devenit din ce în ce mai mare. Cred că a rămas unul dintre evenimentele cele mai așteptate pe tot globul și nu există persoană care nu găsește interes în vreo disciplină sportivă.

Și o ultimă întrebare: sunteți așteptată cu nerăbdare la Londra, o stație de metrou a împrumutat numele dv. Cu ce sentimente mergeți la Jocurile Olimpice?

– Merg cu mari emoții și așteptări în ceea ce privește evoluția sportivilor români. Mă bucur că mă voi putea întâlni cu vechi prieteni și voi simți pulsul evenimentului direct de la sursă. Îmi doresc foarte mult ca sportivii români să se întoarcă cu multe medalii și să-și reprezinte țara la maximumul potențialului lor. Mă simt onorată pentru gestul organizatorilor de a numi o stație de metrou cu numele meu și sunt sigură că va fi o ediție memorabilă a Jocurilor Olimpice.

COLECȚIA NOBEL

În fiecare
miercuri

Colecția Nobel
din 25 aprilie
numai cu **JURNALUL**
NAȚIONAL

DOSAR

Povestea unor jocuri serioase

p. 04

- De la Atena la Londra 06
- Porumbelul Păcii, cea mai solicitantă slujbă a Jocurilor Olimpice 12
- Sportivii români la J.O. Londra 2012 16
- Laura Badea: „Medalia olimpică înseamnă totul!” 20
- Antrenament pentru aur 22
- Nadia Comăneci: „Avem șansa noastră!” ... 28

ZOOM

p. 36

Anonimi la guvernare

PEOPLE

p. 58

Mandinga la Eurovision

CULTURĂ

p. 60

Domnica Rădulescu: „Studentii mei vor cărți pe hârtie”

FLACĂRA Nr. 6
iunie 2012

DOSAR

Povestea unor jocuri serioase	04
De la Atena la Londra	06
Porumbelul Păcii, cea mai solicitantă slujbă a Jocurilor Olimpice	12
Sportivii români la J.O. Londra 2012	16
Laura Badea: „Medalia olimpică înseamnă totul!”	20
Antrenament pentru aur	22
Nadia Comăneci: „Avem șansa noastră!”	28

ZOOM

Anonimi la guvernare	36
De la Erevan la Echmiadzin	44
Prima bancă publică de celule stem în România	48
Culisele Guvernului Ponta	50

PEOPLE

Tudor Istodor, pe scenă cu mama și tata! ...	52
Eurovision, trecut și viitor	58

CULTURĂ

Domnica Rădulescu: „Studentii mei vor cărți pe hârtie”	60
Film	62
Teatru	64
Cărți proaste, de ieri și de azi	66
www.4arte.ro – un site de bun-simț, născut dintr-o frustrare	70

LIFESTYLE

Auto	72
Turism	74
Gadgets	76
„Tête-à-tête” aduce cultura la terasă	78
Food & drink	79

DIVERTISMENT

.....	82
-------	----

foto coperta 1: Dreamstime

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit. Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform Studiului Național de Audiență FOCUS, măsurate în perioada ian. 2010 – ian. 2011

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro
REDACTOR-ŞEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR
Radu Pocovnicu
radu.pocovnicu@revistaflacara.ro

EDITORI
Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro,
Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya,
Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit,
Steluța Năstase, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tîbăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tîbăr
laura.tibar@revistaflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Barden

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul Registrului Comerțului București** sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 Cod Unic de înregistrare RO1582276 **S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A.** este membru al Biroului Român de Audit al Tirajelor – BRAT

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.anghel@publicatiileflacara.ro

PUBLIC RELATIONS SPECIALIST: Monica Ramirez
ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE – Petruț Stoian

petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu

Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44

Fax: 021.317.91.43

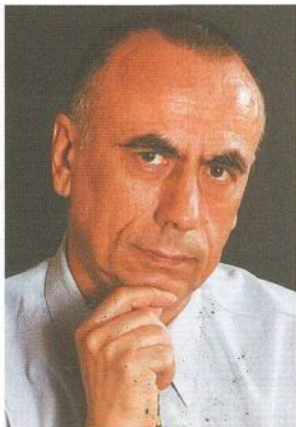
E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,
Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

În repetate rânduri am afirmat că o modalitate de a face literatura noastră mai bine cunoscută în lume este aceea de a promova peste hotare și creațiile românești cu suspans, în condițiile înfloririi fără precedent pe mapamond a genului mystery&thriller.

Toronto, venim!

Dacă în țară sunt destui care cârtesc ori de câte ori apare un volum al unui autor român de mystery&thriller, prin alte părți ale lumii, unde spiritele sunt mai puțin pătimase, scriitorii români care ilustrează acest gen sunt bineveniți și tratați cu toată considerația.

În urmă cu doi ani am fost invitat la un eveniment organizat la Rotterdam, *Suspense in the Harbour*, unde suedezi, austrieci, cehi, olandezi s-au arătat interesați de realizările colegilor români.

Anul trecut, la Zürich, Bogdan Hrib a reprezentat *Romanian Crime Writers Club* la Conferința anuală a *International Association of Crime Writers*, realizând numeroase contacte și prezentând unui public numeros originalitatea creatorilor români de thriller.

Tot anul trecut, la Londra, *Profusion Crime* a lansat, într-o ambianță de vis, trei romane în versiune engleză, semnate de către Oana Mujea, Bogdan Hrib și George Arion – primele tălmăciri în engleză ale unor cărți românești polițiste.

Iar în această lună voi fi prezent la Toronto, la *Bloody Words – the Canadian Mystery Conference* (președinte al acestei ediții – Cheryl Freedman). Se anunță o participare masivă a autorilor de pe multe meridiane. Moderatorul panelului la care am fost repartizat este Jim Madison Davis, președintele *International Association of Crime Writers*, o autoritate în domeniu. Va fi un bun prilej de a vorbi, în acest cadru, despre realizările și proiectele autorilor români.

Agenți literari, editori, scriitori, cititori din străinătate află tot mai multe despre narațiunile detectivistice de la noi, nu mai suntem o „gaură neagră” pe harta lumii în această privință. Iar asta datorită unor inițiative particulare.

Prin urmare – se poate. Trebuie doar efort personal, răbdare, curaj, și să nu te uimești că te prețuiesc mai mult alții decât ai tăi.

Ei, dacă și instituțiile culturale românești ar sprijini demersurile noastre... Ce vis frumos!

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Alexandru Coman
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Ramona Elena
Constantinescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:

office@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

ȘEF DEPARTAMENT DISTRIBUȚIE:

Nicoleta Predescu
Distribuție: (021.317.91.37):
Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihai Daniel
Năstase, Camelia Neagu

ADMINISTRATIV:

Constantin Balica, Cristian Viorel Radu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea
juridică pentru conținutul articolului
apartine autorului. De asemenea, în
cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea
juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

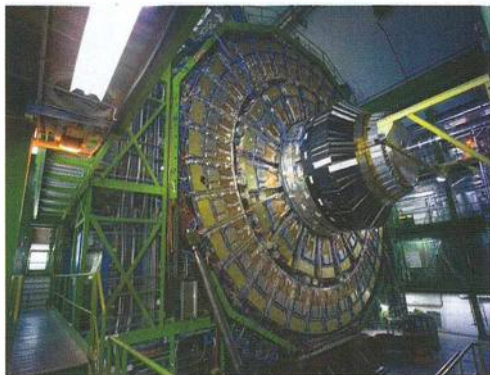
Revista
FLACĂRA

Ballantine's

Coabitarea

Văzută ca imposibilă de către toată lumea, inclusiv de către protagoniști, coabitarea Băsescu-Ponta a devenit realitate, ba încă extrem de repede după căderea guvernului Ungureanu și fără nici un scandal sau schimb acid de replici. Nu este totuși o premieră, dacă ne amintim de guvernul PDL-PSD din 2004, binecuvântat de același președinte. Dacă atunci PSD a trebuit să schimbe în cascadă trei miniștri de Interne, nici actualul premier n-a avut mai mult noroc la nominalizări, trebuind să renunțe la Victor Alistar (decizie ANI) și Corina Dumitrescu (CV înfrumusețat artificial), înlocuită de Ioan Mang, devenit subiect de bancuri drept cel mai tare copiator din lume. Lor li se adaugă purtătorul de cuvânt Andrei Zaharescu, cu o imagine foarte proastă în presa care știe de ce a trebuit să plece din PRO TV.

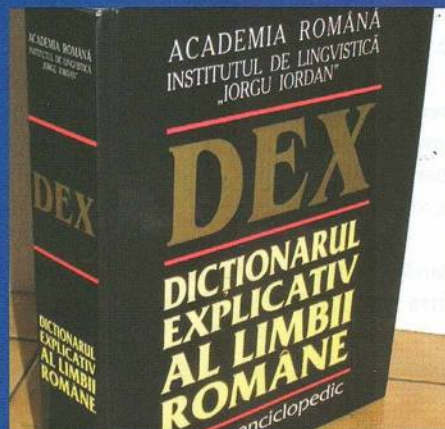
Dincolo de SF

Deși n-a produs gaura neagră de care se speriasă lumea și nici n-a identificat încă „particula lui Dumnezeu”, acceleratorul de la Geneva continuă să producă rezultate senzaționale. Recent, s-a detectat acolo un nou tip de barion, o particulă formată din trei quarci, cele mai mici „cărămizi” ale materiei. Ca să nu se lase mai prejos, chinezii au doborât recordul de distanță pentru... teleportare! Ei au teleportat fotoni pe 100 de kilometri. E drept, nu obiectul fizic este teleportat, ci informațiile care îl descriu. Fenomenul e posibil datorită unei rețele cuantice, o legătură oarecum misterioasă care apare când două obiecte se identifică deși sunt separate în spațiu. Aplicație practică? Pentru că informațiile nu călătoresc prin spațiu, nu pot fi interceptate, deci pot fi o transmisie perfect securizată. SF-ul e istorie...

Dihotomii anulate

Invocând lipsa echilibrului politic, CNA a înjumătățit de câteva ori la rând licența OTV, care trebuia să expire în aprilie, anul viitor. În matematică, metoda dihotomiilor succesive e folosită pentru a aproxima o valoare care nu poate fi găsită cu exactitate. Dacă joaca „Noi înjumătățim – Nouă nu ne pasă” ar fi continuat, în scurt timp s-ar fi ajuns la „mai poate emite până azi la ora 12.12”. N-a mai fost cazul, pentru că mândra justiție română a suspendat efectul sancțiunilor, astfel încât OTV rămâne ce-a fost. E drept, la anul ajunge din nou la mâna CNA, dar până atunci sunt două rânduri de alegeri...

Neutralitate

Cele mai recente ediții din DOOM și DEX fac multe reverențe atât uzanței, cât și atitudinii „corecte politic”. Acum e voie să spui și „mass-mediei” și „eu continui”, dezincriminarea lui „cartea care am citit-o” părand să bată la ușă. În același timp, definițiile unor termeni precum „iubire”, „homosexualitate” și „sodomie” au fost modificate pentru a se asigura „neutralitatea dicționarului” și „a nu da note”. Concret, iubirea nu mai e un sentiment între două persoane de sex opus, ci între două persoane, punct. Prin extensie, nu cumva, pentru a asigura neutralitatea tuturor dicționarilor, ar trebui ca toți scriitorii, de pildă, să fie considerați de valoare egală?

Taxa pe satelit

Mult mai puțin comentat decât înjumătățirile OTV este un alt fenomen din zona vizualului, manifestat în aceeași perioadă. Mai întâi, RCS&RDS a anunțat că Antena 1, Antena 3 și Euforia, canalele trustului Intact, ies din grila pentru rețeaua DTH (Direct To Home – pe românește, prin satelit). Motivul: Antenele ar fi cerut 7 (șapte) milioane de euro pe an pentru difuzarea lor în acest regim. Ulterior, și UPC a semnalat o problemă similară. Incidentul – indiferent cum se va solda – e foarte interesant pentru că scoate în evidență ceva până acum practic necunoscut publicului nemulțumit de taxa TV: că restul televiziunilor (TVR nu are dreptul) iau bani la greu de la cabliști, adică, până la urmă, tot de la telespectatori.

Doi buni dușmani

Revenirea unui socialist, François Hollande, la Palatul Élysée, la 17 ani de la tizul său Mitterrand, a fost prefațată de cea mai interesantă dezbatere față-n față care a putut fi văzută în ultimii ani oriunde în lume. O confruntare lipsită de menajamente și totuși civilizată. Un duel din care n-au lipsit nici măcar invectivele, dar fără a sări peste cal, ba chiar simpatice uneori: „Vous êtes un petit calomniateur!”. Un dialog tăios, viu, agitat, în care, rând pe rând, cei doi se comportau aidoma celor mai insistenți jurnaliști (Hollande i-a pus lui Sarkozy aceeași întrebare de șase-șapte ori la rând, pentru că acesta ocolea răspunsul). Dincolo de ceea ce au făcut sau urmează să facă, s-au aflat față-n față doi oameni inteligenți, care știu ce vor, perfect stăpâni pe ceea ce aveau de spus, doi adevărați oameni de stat. Pe când și la noi așa ceva?

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă FLACĂRA

Ofertă specială

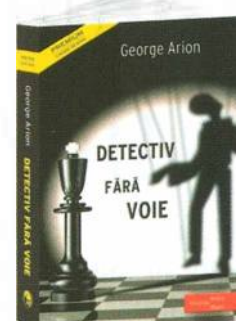
Număr apariții	Cost abonament
10	80 lei
5	40 lei

- Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.
- În prețul abonamentului intră atât revista cât și cartea din colecția Crime Scene, corespunzătoare ediției.
- La abonamentul **pe un an** se oferă ca **bonus** un pachet special: **două cărți din colecția Crime Scene** (la alegere dintre cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură

PRIMII ZECE ABONAȚI
primesc romanul
"DETECTIV FĂRĂ VOIE",
de **GEORGE ARION**,
cel mai bun autor român
al genului.
Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing

FLACĂRA

t...
TRITONIC

FLACĂRA

TALON de ABONARE

FL. 6/12

Număr apariții: începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: **ABONAMENT**. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)
Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/ 21/ 224.60.53, persoană de contact: Camelia Neagu
e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

un imprint al grupurilor **FLACĂRA** și **t...**
TRITONIC

crime scene

- CS 1** - Zâmbet ucigaș - Lisa Scottoline - 5 lei
- CS 2** - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
- CS 3** - Filiera grecească - B. Hrib - 5 lei
- CS 4** - Crima zen - Oliver Bottini - 5 lei
- CS 5** - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
- CS 6** - Sunetele morții - Alex Mihalcea - 5 lei
- CS 7** - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
- CS 8** - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
- CS 9** - Căinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
- CS 10** - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
- CS 11** - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - 5 lei
- CS 12** - 3 cu ghinion - Emil Simionescu - 5 lei
- CS 13** - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 14** - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
- CS 15** - Indicii anatomice - Oana Stoica Mujea - 15 lei
- CS 16** - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 17** - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 18** - Plăceri nevinovate - VT Morogan - 15 lei
- CS 19** - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
- CS 20** - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 21** - Cameleonul - George Arion - 5 lei
- CS 22** - Pactul roșu - Olivier Descasse - 20 lei
- CS 23** - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
- CS 24** - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Mujea - 5 lei
- CS 25** - Strada șobolanilor - François Forestier - 5 lei
- CS 26** - Hoții de timp - Ivona Boian - 5 lei
- CS 27** - Almost Blue - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 28** - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 29** - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei
- CS 30** - Greuceanu, roman (cu un polițist - Stelian Țurlea - 5 lei
- CS 31** - Crima de la jubileu - Lucia Verona - 5 lei
- CS 32** - Legea celor patru justițieri - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 33** - Necuratul din Colga - George Arion - 15 lei
- CS 34** - Pasiunii primejdioase - VT Morogan - 20 lei
- CS 35** - Criminali în paralel - Denis Georgescu - 20 lei
- CS 36** - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.1) - 5 lei
- CS 37** - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.2) - 5 lei
- CS 38** - Identități secrete (I) - Monica Ramirez - 5 lei

- CS 39** - Igluiri în deșert - Dan Scroggins - 5 lei
- CS 40** - A 4-a țintă - Emil Simionescu - 5 lei
- CS 41** - Identități secrete II - Monica Ramirez - 15 lei
- CS 42** - Cei trei justițieri (I) - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 43** - Leși din rând! - Stelian Țurlea - 15 lei
- CS 44** - Cei trei justițieri (II) - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 45** - Enigma nisipurilor (I) - Erskine Childers - 5 lei
- CS 46** - Enigma nisipurilor (II) - Erskine Childers - 5 lei
- CS 47** - Agentul secret - Joseph Conrad - 5 lei
- CS 48** - Îmi ies din minți - Stelian Țurlea - 15 lei
- CS 49** - Patiseria - Constantin Stoiciu - 10 lei
- CS 50** - 39 de trepte - John Buchan - 15 lei
- CS 51** - Memento - VT Morogan - 20 lei
- CS 52** - În brațe străine - Andra Pavel - 20 lei
- CS 53** - Profesionistul - George Arion - 5 lei
- CS 54** - Kimonoul instelat - Viator Efimiu - 5 lei
- CS 55** - Vremea hienelor - Bogdan Ficeac - 9,9 lei
- CS 56** - Greselile trecutului - Oana Mujea - 9,9 lei
- CS 57** - Medalionul - Teodor Parapiru - 9,9 lei

talon de comandă

Menționați pe plic: **CRIME SCENE.**

FL. 6/12

cod carte	nume	prenume				
	strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
	cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe **www.librariaflacara.ro**

ZOOM

Anonimi la guvernare

În 22 de ani și jumătate, 277 români s-au perindat în funcții de miniștri. Unii și de trei, patru sau chiar cinci ori. Dacă adăugăm și secretarii de stat, cărora din slugărnicie li se spune tot „doamnă/domnule ministru“, numărul se multiplică de cel puțin trei ori. Peste opt sute de oameni, crème de la crème, puși să conducă țara aflată în tranziție de la comunism la capitalism, luptându-se cu moștenirea și nostalgiile trecutului, cu provocările viitorului și cu criza mondială a prezentului. De la mineriade și răpiri la greve parlamentare și dezastre ale naturii, n-a lipsit nimic care să facă guvernările și mai dificile. Nici măcar războaiele, dacă luăm în calcul implicarea României în Irak și Afganistan.

DOCUMENTAR

Nu sunt „Anghel Saligny” în nici un domeniu

29 noiembrie 1918. Cu două zile înainte de Marea Unire, se formează primul guvern al României Mari. Președintele Consiliului de Miniștri era **Ion I.C. Brătianu**, care ocupa și portofoliul Externelor. Echipa îi includea pe **George G. Mărzescu**, **Oscar Kiriacescu**, **Ion Gh. Duca**, **Anghel Saligny**, **Alexandru Vaida-Voevod**, **Vasile Goldiș**, **Iancu Flondor**. Nume pentru istorie! Oare care dintre miniștrii post-decembriști va fi cunoscut peste o sută de ani cum e știut azi Anghel Saligny? Desigur, acela care a făcut sau va face cât a făcut creatorul Podului de la Cernavodă... Să mai spunem că la 1918 existau miniștri fără portofoliu pentru Transilvania, Basarabia, respectiv Bucovina, că învățământul și cultura erau în atribuțiile aceluiași minister și că existau doar nouă portofolii, față de 16 în prezent.

Ministrul Anghel Saligny
„guvernează” și acum, prin
podul de la Cernavodă.

Și minerii pot schimba guvernul,
nu-i așa? Vezi cazul Petre Roman.

Cine sunt oamenii puși să gestioneze problemele României? În marea lor majoritate nu auziserăm despre ei înainte de a deveni miniștri, nu erau „Anghel Saligny” în nici un domeniu. Despre cei mai mulți n-am auzit nici după ce n-au mai fost miniștri. Au apărut brusc din anonimat și au dispărut la fel tot acolo. Iar cea mai mare parte a „foștilor” despre care am continuat să auzim își datorează notorietatea

nu vreunei realizări în domeniul pe care l-au guvernat (un proiect de lege sau un proiect oarecare, o interpellare parlamentară, un articol de specialitate, o întreprindere pusă pe roate, o inovație, ceva), ci cu totul altor motive: traseism politic, viață personală agitată, afaceri dubioase, cercetări penale, verdict de colaborare cu Securitatea, prezență constantă și zgomotoasă în talk-show-urile de scandal.

Puteți vedea, în această pagină, pentru prima dată în presa românească, lista completă a celor 277 miniștri post-decembriști. Vă invităm să o citiți încercând să răspundeți la cel puțin două întrebări: „Ce lucru, măcar unul, a lăsat bun în urma sa acest ministru?“, respectiv, după caz, „Cine naiba e ăsta?“

Acsinte Gaspar	Cristian Petrescu	Hildegard-Carola Puwak	Mihai-Nicolae Tănăsescu	Sebastian Lăzăroiu
Adrian Georgescu	Dacian Cioleş	Horia Ene	Mihnea Marmeliuc	Sebastian Vlădescu
Adrian Iorgulescu	Dan Enăchescu	Hunor Kelemen	Mircea Angelescu	Sergiu Celac
Adrian Năstase	Dan Ioan Popescu	Ilie Sârbu	Mircea Beuran	Silvia Ciomei
Adrian Severin	Dan Matei-Agathon	Ilie Şerbănescu	Mircea Cintează	Simion Hâncu
Adrian Turicu	Dan Mircea Popescu	Ioan Aurel Stoica	Mircea Ciumara	Smaranda Dobrescu
Adriana Țicău	Dan Motreanu	Ioan Avram Mureşan	Mircea Coşea (de două ori)	Sorin Botez
Adriean Videanu	Dan Nica	Ioan Botiş	Mircea Diaconu	Sorin Dimitriu
Akos Birtalan	Daniel Chiţoiu	Ioan Cheşa	Mircea Duşa	Sorin Frunzăverde
Alexandru Athanasiu	Daniel Constantin	Ioan Folea	Mircea Miclea	Sorin Pantiş
Alexandru Dimitriu	Daniel Dănilu	Ioan Oancea	Mircea-Dan Geoană	Sorin Stănescu
Alexandru Fărcaş	Daniel Funeriu	Ioan Rus	Miron-Tudor Mitrea	Speranţa-Maria Ianculescu
Alexandru Herlea	Daniela Bartoş	Ioan Talpeş	Mişu Negriţoiu	Stelian Fuia
Alexandru Lăpuşan	Dan-Ioan Popescu	Ioan Țipu	Mona Muscă	Stelian Pintilie
Alexandru Mironov	Decebal Traian Remeş	Ioan-Codruţ Şereş	Monica Iacob Ridzi	Sulfina Barbu
Alexandru Nazare	Dinu Gavrilăscu	Ioan-Mircea Paşcu	Monica Macovei	Şerban Nicolae
Alexandru Sassu	Doru Dumitru Palade	Ion Ariton	Mugur Iărescu	Şerban-Constantin Valeca
Alexandru-Octavi Stănescu	Doru Ioan Tărăcilă	Ion Bazac	Nicolae Dicu	Ştefan Iosif Drăgulescu
Anca Boagiu	Doru Pană	Ion Caramitru	Nicolae M. Nicolae	Teodor Athanasiu (de patru ori)
Andrei Chiriţă	Doru Viorel Ursu	Ioan Mang	Nicolae Militaru	Teodor Baconski
Andrei Marga	Dumitru Popescu	Ion Oltean	Nicolae Nemirschi	Teodor Meleşcanu (de două ori)
Andrei Pleşu	Ecaterina Andronescu	Ion Râmbu	Nicolae Noica	Teofil Pop
Andrei Țugulea	Eduard Hellvig	Ion Victor Bruckner	Nicolae Ştefan	Theodor Paleologu
Anton Anton	Elena Dumitru	Ionel Blănculescu (de două ori)	Nicolae Ştefan Noica	Theodor Stolojan (de două ori)
Anton Ionescu	Elena Udrea	Ionuţ Popescu	Nicolae Stoicescu	Titus Corlăţean
Anton Vătăşescu	Emil Boc	Iosif Gavril Chiuşbaian	Nicolae Văcăroiu	Traian Băsescu
Attila Cseke	Ene Dinga	Iulian Mincu	Nicolae Spiroiu	Traian Igaş
Attila Korodi	Eugen Bejinariu	Iuliu Winkler	Octav Cozmâncă	Tudor Chiariu
Aurel Constantin Ilie	Eugen Dijmărescu	Ladislau Ritli	Ovidiu Brânzan	Ulm Nicolae Spineanu
Aurel Novac	Eugen Nicolăescu	László Borbély	Ovidiu Ioan Muntean	Valentin M. Ionescu
Béla Markó	Florian Bercea	Leonard Orban	Ovidiu Silaghi	Valer Dorneanu
Bogdan Drăgoi	Florin Georgescu	Liviu Dagnea	Ovidiu-Tiberiu Muşetescu	Valerian Vreme
Bogdan Marinescu	Francisc Baranyi	Liviu Maior (de două ori)	Paul Păcuraru	Valeriu Eugen Pop
Bogdan Niculescu-Duvăz	Gabriel Berca	Liviu Marian Pop	Paul Teodoru	Valeriu Pescariu
Bogdan Olteanu (de cinci ori)	Gabriel Oprea	Lucian Bode	Peter Eckstein Kovacs	Valeriu Stoica
Bogdan Pascu	Gabriel Sandu	Lucian Isar	Petre Daea	Valeriu Tabără
Bujor-Bogdan Teodoru	Gavril Dejeu	Ludovic Orban	Petre Ninosu	Varujan Vosganian
Călin Popescu-Tăriceanu	Gelu Voican Voiculescu	Luminiţa Sorina Plăcintă	Petre Roman	Vasile Blaga
Cătălin Baba	George Copos	Marian Sârbu	Petre Sălcudeanu	Vasile Cepoi
Cătălin Predoiu	George Ioan Dănescu	Mariana Câmpeanu	Petru Crişan	Vasile Dăncu
Cătălin Zamfir	Gheorghe Angelescu	Marian-Florian Săniuşă	Petru Lificiu	Vasile Puşcaş
Claudia Boghicevici	Gheorghe Barbu	Marin Cristea	Petru Mărculescu	Vasile Radu
Constantin Dudu Ionescu	Gheorghe Caranfil	Marin Sorescu	Petru Şerban Mihăilescu	Victor Atanasie Stănculescu
Constantin Fota	Gheorghe Dobre	Mihai Alexandru Voicu	Radu Boroianu	Victor Babiuc
Constantin Niţă	Gheorghe Emacu	Mihai Chiţac	Radu Mircea Berceanu	Victor Ciorbea
Constantin Popescu	Gheorghe Flutur	Mihai Lupoi	Radu Stroe	Victor Murea
Constantin Teculescu	Gheorghe Ialomiţianu	Mihai Răzvan Ungureanu	Radu Vasile	Victor Paul Dobre
Corneliu Burada	Gheorghe M. Ştefan	Mihai Şeitan	Răzvan Mustea-Şerban	Victor Ponta
Corneliu Dobriţoiu	Gheorghe Pogea	Mihai Şora	Răzvan-Emil Theodorescu	Viorel Mărginean
Crin Antonescu	Gheorghe Seculici	Mihai Stănişoară	Remus Opriş	Virgil Petrescu
Cristian Adomniţei	Gheorghe Tinca	Mihai Zisu	Rodica-Mihaela Stănoiu	Virgil Popescu
Cristian David	Grigore Zanc	Mihail Dumitru	Romică Tomescu	Vlad Roşca
Cristian Diaconescu	György Tokay (de două ori)	Mihail Golu	Romulus Neagu	Zsolt Nagy
Cristian Ionescu	Hajdu Gabor	Mihail Hărdău	Rovana Plumb	

Miniștrii și prim-miniștrii post-decembriști s-ar putea grupa în câteva categorii:

Compromișii revoluției: Nicolae Militaru, Victor Atanasie Stănculescu, Mihai Chițac ș.a.

Tehnocrații: Mugur Isărescu, Mihai Răzvan Ungureanu, Leonard Orban, Theodor Stolojan, Nicolae Văcăroiu, Mișu Negrițoiu, Mircea Coșea, Mihai Tănăsescu, Valeriu Tabără ș.a.

Intellectualii: Andrei Pleșu, Răzvan Theodorescu, Mihai Șora, Ion Caramitru, Marin Sorescu ș.a.

Politicienii: Petre Roman, Traian Băsescu, Valeriu Stoica, Călin Popescu Tăriceanu ș.a.

Prietanii justiției: George Copos, Șerban Mihăilescu, Dan Mircea Popescu, Adrian Năstase, Ioan Mureșan, Decebal Traian Remeș, Sorin Dimitriu, Miron Mitrea, Monica Iacob Ridzi ș.a.

Prietanii informativi: Mona Muscă, Rodica Stănoiu.

Pictoriale: Elena Udrea.

Anonimii absoluți: restul.

Guvernul este numit și Executiv pentru că asigură conducerea executivă a unui stat. Cabinet și Consiliu de Miniștri sunt alte două denumiri utilizate. Este esențial de precizat că Guvernul acționează nu doar prin intermediul ministerelor, ci și al structurilor teritoriale:

prefecturi, inspectorate (sanitare, școlare, de poliție etc.), agenții guvernamentale și altele.

Conform Constituției României, Președinția desemnează un candidat pentru funcția de prim-ministru, în urma consultării partidului care are majoritatea absolută în Parlament ori, dacă nu există o asemenea majoritate, a partidelor parlamentare. În termen de 10 zile, candidatul cere votul de încredere al Parlamentului asupra programului și a întregii liste a Guvernului. Ulterior, primul-ministru, miniștrii și ceilalți membri ai Guvernului depun jurământul, individual, în fața președintelui țării. Funcția de membru al Guvernului este incompatibilă cu exercitarea altei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de deputat sau de senator. De asemenea, ea este incompatibilă cu exercitarea unei funcții de reprezentare profesională salarizate în cadrul organizațiilor cu scop comercial. Funcția de membru al Guvernului încetează în urma demisiei, a revocării, a pierderii drepturilor electorale, a stării de incompatibilitate, a decesului și în alte cazuri prevăzute de lege. De notat că președintele României nu poate revoca premierul.

Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe. Acestea din urmă se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare. În România, o veșnică problemă rămâne apetitul tuturor guvernelor de a emite Ordonanțe de Urgență, al căror

specific este că intră imediat în vigoare.

Deși este în vigoare, după mulți ani de tergiversări, o lege a răspunderii ministeriale, în practică miniștrii au continuat să vină, să facă praf un domeniu și să plece după aceea liniștiți.

În România post-decembristă e greu să numeri guvernele. Dacă te iei după numele șefilor de cabinet, aceștia au fost 11 „plini” și patru interimari (Dejeu, Athanasie, Bejinariu, Predoiu). Dacă iei în calcul remanierele, ar ieși vreo 17 guverne.

Dinamica nu e nici ea de neglijat: am avut guvern instalat de revoluție, guvern dat jos de mineri, guverne de-un an (Stolojan, Isărescu, Vasile) și de doi ani (Ciorbea), guverne cu mandat complet (Văcăroiu, Năstase), guverne în două trepte (PNL cu și apoi fără PDL, PDL cu și apoi fără PSD) și, în fine, guvernul de 78 de zile (Ungureanu).

După nenumărate moțiuni de cenzură sortite eșecului, vreme de două decenii, am căzut în extrema cealaltă: două la rând câștigătoare. O fi un nou trend?

Cum e la alții? În **Germania**, Dieta alege cancelarul la propunerea Președintelui federației, apoi partidele negociază componența Guvernului. Constituția prevede un mecanism perfecționat de angajare a răspunderii guvernamentale, moțiunea de cenzură constructivă, care permite eliberarea din funcție a

La capitolul „cu mandat complet” am avut doar două guverne: Năstase (foto) și Văcăroiu.

cancelarului simultan cu alegerea în-locuitorului său! În **Italia**, președintele Consiliului de Miniștri este numit de președintele Republicii, la început având o misiune exploratorie. Abia dacă sunt șanse de succes, devine candidat de premier și avansează lista Guvernului. Sunt frecvente cazurile când noul Guvern nu obține votul, drept care se reia întregul proces. Cele mai multe guverne demisionează însă din cauza crizelor interne, fără a mai aștepta votul Camerelor. Există numeroși miniștri fără portofoliu și toți membrii guvernelor sunt parlamentari. În **Marea Britanie**, cabinetul și premierul se numesc formal de către Regină, care este însă obligată, prin tradiție, să-l aleagă pe șeful partidului majoritar în Camera Comunelor. Și aici miniștrii sunt obligatoriu parlamentari. Primul-ministru poate oricând să ceară dizolvarea Parlamentului, punând capăt legislaturii, pentru a profita de o conjunctură nefavorabilă electoral. Remanierele au loc anual, după vacanța de vară. În **Anglia**, termenul de Guvern are trei semnificații: majoritatea guvernamentală, administrația de stat și ansamblul celor cam 100 de miniștri sau secretari de stat. În funcție de importanță, există *miniștri seniori* și *miniștri juniori*. În **Franța**, primul-ministru este desemnat și numit de Președintele Republicii fără nici o restricție, în afară de existența unei majorități favorabile în Adunarea Națională. Angajarea răspunderii guvernului în fața acesteia este facultativă, întrucât investirea sa este efectivă odată cu numirea de către Președinte. Invers decât peste Canalul Mânecii, în **Franța** funcția guvernamentală este incompatibilă cu cea parlamentară (lucru valabil și în **Austria, Luxemburg, Portugalia, Suedia**). Mai mult, un parlamentar cooptat în Guvern nu mai poate reveni în legislativ decât prin noi

În România, președintele numește premierul abia după ce acesta din urmă a primit votul de încredere al Parlamentului.

Guvernul Ungureanu s-a remarcat prin „lungime” – 78 de zile.

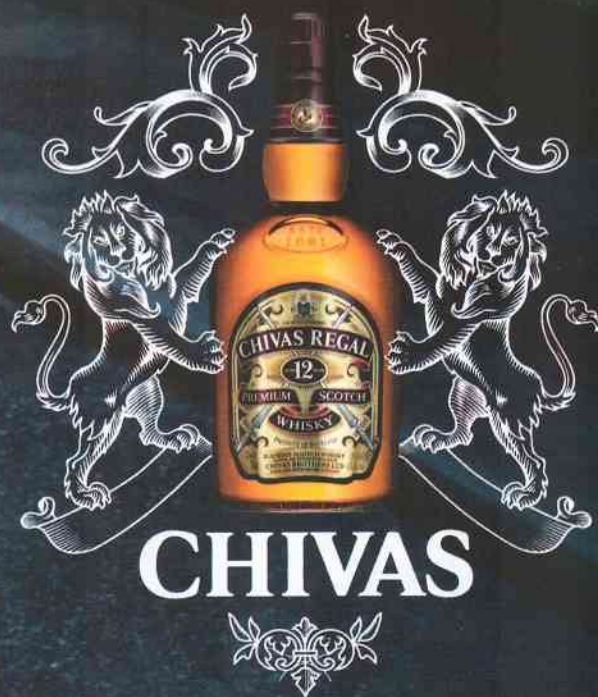
alegeri. Consiliul de Miniștri se reunește săptămânal, miercuri dimineața, sub președinția președintelui țării, care stabilește ordinea de zi împreună cu secretarul general al Guvernului, la Președinție și nu la sediul premierului. Toate deciziile trebuie să poarte semnătura președintelui. Hotărârile se iau prin consens, la propunerea președintelui. În mod excepțional, Guvernul se poate reuni în Consiliul Cabinetului, fără participarea Președintelui, sub conducerea premierului. În **Austria, Luxemburg și Olanda** primul-ministru și Guvernul se numesc de către șeful statului, fără a fi necesar votul de încredere al Parlamentului. În **Finlanda**, premierul este ales de Parlament și numit de Președinte. În **Irlanda** e numit de președinte la propunerea Camerei Deputaților, după care solicită votul de încredere pentru lista membrilor guvernului. În **Spania**, este desemnat prin acordul dintre Rege și președintele Congresului Deputaților și devine prim-ministru după obținerea votului de încredere al Congresului Deputaților. În **Suedia**, președintele Parlamentului, după consultarea părților prezente în Legislativ, prezintă plenului candidatul la funcția de prim-ministru care este ales dacă întrunește majoritatea voturilor parlamentare. După alegere, prezintă Parlamentului lista miniștrilor, apoi Guvernul se întrunește în ședință specială, în prezența Regelui și a președintelui Parlamentului. În **România**, președintele numește premierul abia după ce acesta a primit votul de încredere al Parlamentului. Specific e și dreptul șefului statului de a dizolva Parlamentul dacă acesta nu acordă votul de încredere de trei ori la rând, dar și imposibilitatea de a recurge la dizolvare pentru rezolvarea crizelor politice.

Să mai notăm că sunt țări în care Constituția prevede exact portofoliile Guvernului (**Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Olanda**), altele în care structura e reglementată doar la modul general (**Belgia, Franța, Luxemburg, Spania**) și țări cu situații speciale: **Danemarca**, unde structura guvernului nu are o reglementare constituțională, și **Marea Britanie**, care... nu are o Constituție scrisă!

TO GALLANTRY

A man in a dark suit and a woman in a red dress are walking down a city street at night. The man is looking at the woman, and she is looking back at him. They are both smiling. The street is dark, and there are buildings in the background. The man is wearing a dark suit jacket over a white shirt. The woman is wearing a red dress with a V-neckline and a black clutch bag. They are walking on a sidewalk next to a street.

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

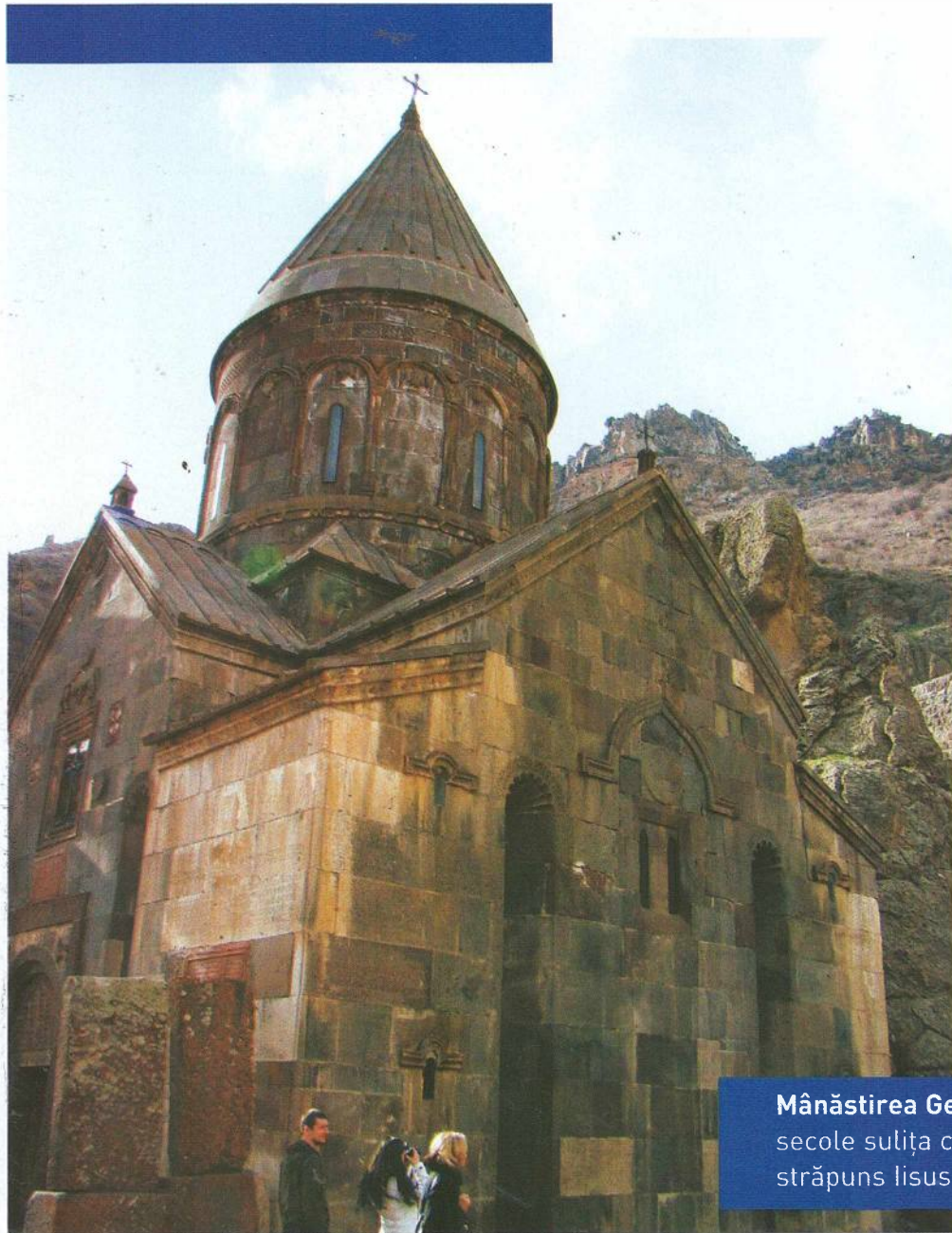
CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

Armenia e o țară numai munte cât vezi cu ochii. Jumătate din suprafața ei, adică 29.800 de kmp, are peste 2.000 m altitudine. Ținutul muntos al Armeniei a reprezentat încă din primele veacuri creștine un loc sigur pentru adăpostirea comunităților călugărești de aici, așa cum a fost și Cappadocia – din Turcia – cu ale sale labirinturi, mănăstiri și biserici vechi.

text și foto
Alice-Claudia Gherman

De la Erevan la Echmiadzin

Am ajuns în Erevan – armenii îi spun Yerevan – cu o mare aviditate în a cunoaște un oraș cu 29 de ani mai vechi decât Roma, ca atestare documentară, un oraș al cărui nume – iertați-mi franchisea – îl legam până acum, vrând-nevrând, de faimoasele bancuri cu *Radio Erevan*. Nu am găsit un oraș antic așa cum m-am așteptat. Erevanul de astăzi poartă puternic amprenta arhitecturii sovietice, amprentă care, pe o vreme mohorâtă, ar putea să te sperie și să te facă să te întrebi: ce caut eu aici? Salvez situația amintindu-mi de numeroasele bancuri cu *Radio Erevan* (cum altfel?) care mă fac să zâmbesc candid unui soare anemic, ascuns adesea de perdeaua de nori și clădirilor din tuf vulcanic ori bazalt, specifice zonei, care contribuie din plin la straniețea locului.

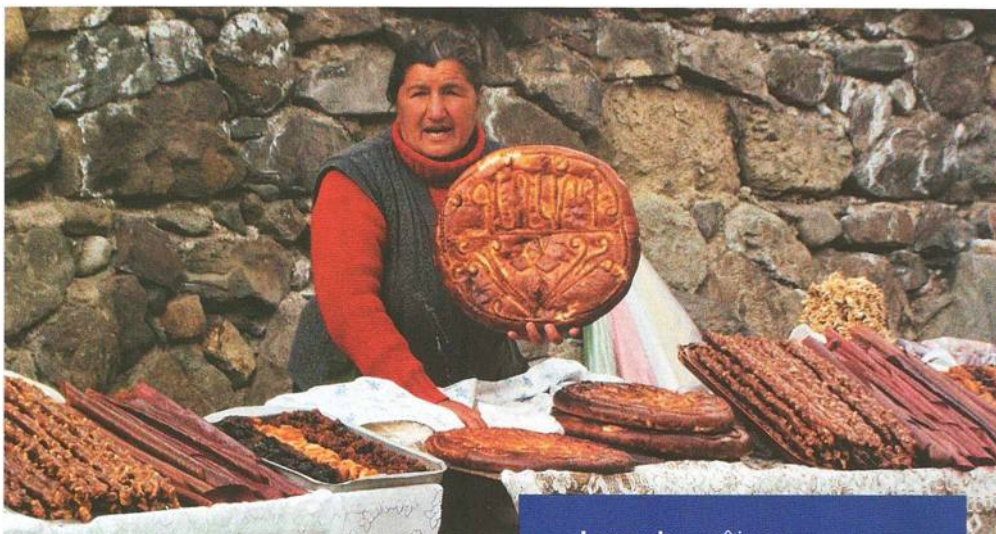
Din Erevanul antic nu a rămas nimic sau aproape nimic. Dacă este ceva de văzut și care să îți amintească de Antichitate atunci acel ceva se află printre exponatele din Muzeul de Istorie – o experiență plăcută și instructivă, deloc plictisitoare – care merită vizitat pentru a afla istoria poporului armean atât de des supus cotropirilor și nedreptăților istoriei. Sunt câteva obiective demne de văzut în Erevan: *Matenadaran* – muzeul manuscriselor, Piața Republicii cu Palatul Parlamentului Armean, Monumentul Genocidului, catedrala din

Mănăstirea Geghard a adăpostit vreme de secole sulița cu care se presupune că a fost străpuns Iisus când era pe cruce.

Erevan, Clădirea Operei, Casa Șahului, bazarul turistic, moscheea albastră și o vizită la celebrul brandy Ararat – vom povesti despre toate acestea cu altă ocazie. Ținta călătoriei noastre însă nu a fost strict Erevan, ci mănăstirile Armeniei pe care, vizitându-le, am înțeles de ce au fost trecute în lista UNESCO. Bijuterii aflate într-un cadru natural de vis, așa pot fi descrise pe scurt mănăstirile Geghard, Sanahin, Haghpāt, Hripsime, Gayane și Shoghakat, Zvartnots și catedrala patriarhală Echmiadzin. Ca să poți să le vezi, însă, cel mai bine este să ai cazarea în Erevan, fiindcă din Capitală pleacă toate drumurile care duc la obiectivele amintite și, în general, către orice punct mai apropiat sau mai îndepărtat al Armeniei.

Am ajuns la *Geghard* după-amiaza, când soarele s-a arătat ceva mai binevoitor cu noi. Biserica Apostolică Armeană este cea care gestionează latura religioasă a armenilor, ea face parte dintre cele cinci biserici ortodoxe orientale alături de cea Siriană, Etiopiană, Coptă și Malankara Indiană. De obicei, în bisericiile unde se țin liturghiile nu se oficiază și cununile religioase și botezurile, ci există capete separate unde au loc aceste ritualuri religioase. Acest obicei îl regăsim și la *Geghard*, unde descoperim un complex alcătuit din trei mănăstiri, dintre care două săpate direct în stâncă. Complexul a fost înființat de Grigorie Luminătorul în secolul IV, și, inițial, cuprindea o peșteră prin care curgea un firicel de apă, mănăstirea numindu-se *Ayrvank*, ceea ce s-ar traduce drept *Mănăstirea peșterii*. Numele de astăzi *Geghard* provine din numele complet *Geghardavank* adică *Mănăstirea Suliței*, datorită suliței cu care se spune că a fost străpuns Iisus când era pe cruce, suliță care ar fi fost adusă de apostolul Tadeus și păstrată mult timp în această mănăstire. Astăzi sulița se găsește în muzeul patriarhal din Echmiadzin. Complexul *Geghard* este înconjurat de numeroase peșteri în care locuiau, în epoca medievală, peste o sută de călugări. În peșteri se ajungea pe poteci ascunse, doar de locuitorii zonei știute, acum acestea sunt pustii. În perioada sovietică biserica centrală, construită în 1215, a rămas în serviciu religios, dar călugării s-au împușinat substanțial, iar astăzi ei nu mai vin în zonă decât strict pentru liturghii dimineața și pleacă seara. Pâinea *lavash* pe care o pregăteau călugării din miere și vin altă dată, acum o găsești la tarabe, alături de *sugiuk* (preparat din miere și nuci pregătite asemănător unui salam), vândută de către sătenii din localitățile din jurul *Geghardului*.

Mănăstirile *Sanahin* și *Haghpāt* se află în regiunea Lori la granița cu Georgia. Prima pe care o vizităm este *Sanahin*. Fondată la mijlocul secolului al X-lea, *Sanahin* înseamnă *Aceasta este mai veche decât cealaltă*, vrând să se arate prin acest nume că respectiva mănăstire este mai veche decât *Haghpāt*. Astăzi bisericiile din com-

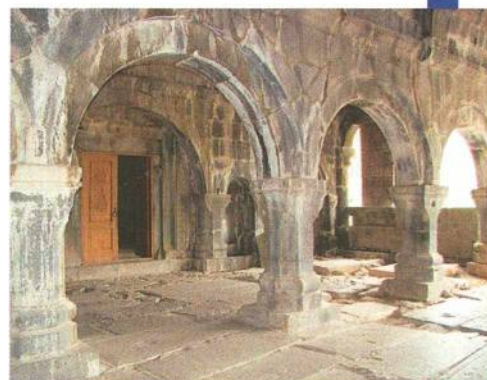

Lavash – pâinea tradițională armeană

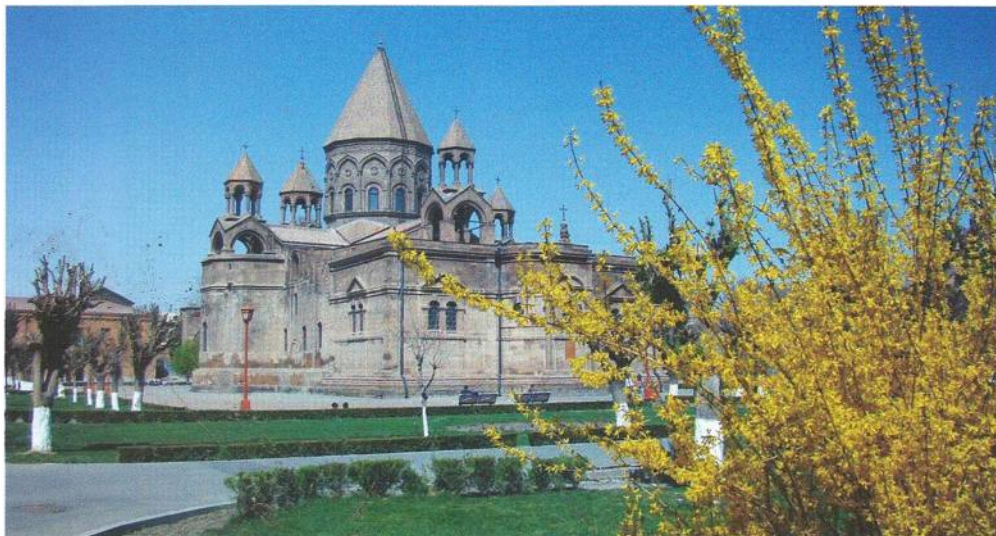
plexul *Sanahin*, inclus în 1996 pe lista UNESCO, sunt vizitate îndeosebi de turiști, altfel complexul monastic fiind lăsat pradă păsărilor și ierburilor, deși face parte din orașul Alaverdi. La *Sanahin*, în perioada de înflorire trăiau circa 1.000 de călugări, ei făceau vin, *lavash*, aveau ateliere în care lucrau. Există trei biserici, una din secolul X, alta din secolul XI și una din secolul XIII. Turnul bisericii principale a fost construit pe trei nivele: primul a fost folosit ca depozit, al doilea pentru rugăciune, iar al treilea nivel, partea cea mai înaltă a funcționat pe post de *scriptorium* – adăpost pentru manuscrise. Nartexul de la *Sanahin* e diferit de nartexul obișnuit în bisericiile armenie (încăpere pătrată cu coloane pe mijloc, specific armeană, care precede naosul, dar care a preluat locul unde se făcea focul în templele păgâne și gaura din tavan pentru aspirarea fumului, căruia i s-a dat în creștinism o dimensiune simbolică). Aici nartexul are trei nave diferite legate una de cealaltă, care se sprijină una pe cealaltă în caz de cutremur – frecvente în Armenia, intrarea se face din sud, nu din est, ca la restul bisericilor armenie.

Nu departe de *Sanahin*, *Haghpāt* reprezintă capodopera arhitecturii religioase armenie din Evul Mediu. Diferit și de *Sanahin* și de restul bisericilor armeniești prin faptul că în nartex locul pentru foc și gaura pentru fum nu sunt exact una sub cealaltă, complexul *Haghpāt* a fost construit în mai multe etape. Catedrala Sf. Nishan – complexul *Haghpāt* a fost o vreme reședința patriarhilor armeni – a fost ridicată între 967 și 991 sub domnia prințesei Khosrvanuche. Domul mai mic, biserica Sf. Grigorie Luminătorul a fost ridicată în secolul XI – anul 1005, pe locul unei alte biserici din veacul al VI-lea. În secolul al XIII-lea a fost adăugată o capelă, un scriptoriu și un reflectoriu (loc de meditație, capelă pentru meditația călugărilor). Complexul este plin de cruci specific armenie, întotdeauna în grup de trei, una mare în mijloc simbolizând-ul pe Mântuitor și două mai mici la dreapta și la stânga simbolizându-i pe cei doi tâlhari de pe cruce.

Altar specific bisericilor armenie

Nartekh la mănăstirea Sanahin din nordul Armeniei.

Numeroasele cutremure care au zguduit regiunea Lori de-a lungul vremii nu au reușit să distrugă Sanahinul și nici Haghpatul.

Reîntorși în Erevan, locul de unde pleacă toate drumurile importante ale Hayastanului (Hayastan este numele persan dat Armeniei) am trecut prin complexul de la Echmiadzin, unde se află reședința catolicosului, adică Patriarhului Bisericii Apostolice Armene. Nu poți spune că ai vizitat Echmiadzinul dacă nu ai văzut, în afară de catedrala patriarhală, bisericuțele din lista UNESCO: Hripsime, Gayane și Shoghakat plus ruinele bisericii în stil bizantin Zvartnots. Bisericile Sf. Hripsime, Sf. Gayane și Shoghakat au o poveste aparte. Se spune că un grup de 40 de fecioare, convertite la creștinism în timpul împăratului Dioclețian, au fugit în Armenia din calea prigonirilor. Prima dintre aceste fecioare, Hripsime, fusese forțată să se căsătorească chiar cu Dioclețian.

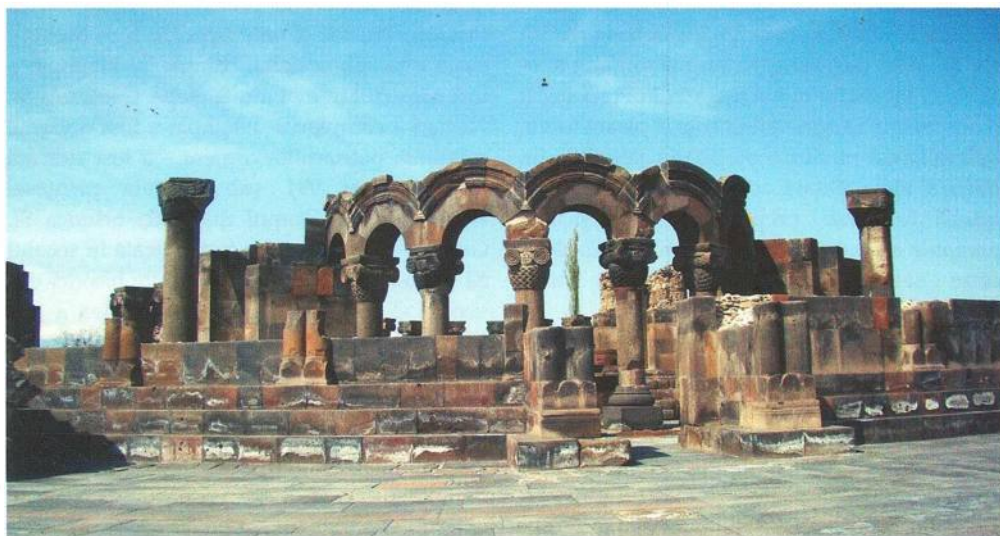
Refugiindu-se în Armenia, ea nu a scăpat de probleme, împăratul Armeniei, Trdat, s-a îndrăgostit și el de Hripsime, apoi de Gayane – o altă fecioară din grup. Cum ele l-au refuzat, au fost torturate și omorâte. Restul celor 38 de fecioare au fost martirizate pe locul numit Shoghakat. Mai târziu Grigorie Luminătorul a avut o viziune, prin secolul IV, care a determinat ridicarea bisericii Sf. Hripsime (ridicată de catolicosul Komitas în 395 și renovată în 1651-1653 de catolicosul Philippos) chiar pe locul unde a fost martirizată. Mai târziu au fost înălțate și bisericile dedicate Sf. Gayane (a fost ridicată în 630 și refăcută în 1683) și Shoghakat (ridicată în 1694, pe fundația unei alte biserici din secolul XIII), în amintirea restului fecioarelor martirizate în numele creștinismului. De la Shoghakat la Catedrala Echmiadzin nu ne desparte decât o stradă îngustă care ne face intrarea în curtea complexului patriarhal. Catedrala Echmiadzin este cel mai vechi lăcaș de cult creștin din Armenia, construcția sa datează din anii 301-303 și se datorează

Catedrala Echmiadzin,
cel mai vechi lăcaș de
cult creștin din Armenia,
datează din 301-303.

aceluiași mare sfânt al Armeniei Grigorie Luminătorul, primul catolicos (patriarh) armean, patronul spiritual al Bisericii Apostolice Armene. Catedrala este o construcție tipic armeană cu un turn mai mare și alte patru mai mici, precum și numeroase rotonde. Actuala structură cruciformă datează de la sfârșitul secolului al V-lea, ea fiind ridicată pe fundația unei vechi bazilici, ale cărei urme se mai păstrează doar în câteva ornamente și într-unul dintre mozaicurile din altar, biserica veche fiind îngropată practic sub cea nouă. În secolul al XVII-lea turnurile din lemn au fost înlocuite cu unele din piatră. Culoarea originală de tuf portocaliu s-a păstrat însă și azi. Echmiadzin are patru altare și tot Grigorie Luminătorul a fost cel care a anunțat construcția acestui edificiu. Într-unul dintre altare se află corul, iar într-altul se fac confesiunile-spovedaniile. Ca în toate bisericile armene, există capele speciale separate de catedrală. Am avut bucuria de a-l vedea pe catolicos, patriarhul actual al armenilor, Catholicos-ul Karekin al II-lea, care și-a făcut apariția în biserică la ora 12.00, iar venirea sa a fost anunțată prin sunet de clopote speciale. În muzeul catedralei Echmiadzin am putut vedea și faimoasa sulită cu care se presupune că a fost străpuns Iisus pe când se afla pe cruce.

Ruinele Zvartnots sunt ultimele dintre obiectivele UNESCO ale Armeniei pe care le-am vizitat, dar nu cele din urmă. Aflate în apropierea orașului Echmiadzin, ruinele catedralei Zvartnots poartă amprenta epocii bizantine. Construită de catolicosul Nerses al III-lea în 642 și dedicată Sf. Grigorie Luminătorul, ruinele catedralei mai poartă încă amprenta arhitectului Toros Torosmanian, forma crucii grecești și mozaicurile din acea perioadă. Catedrala a fost o vreme reședință patriarhală, apoi invaziile arabe au distrus-o aducând-o în stadiul de ruină, așa cum am găsit-o și astăzi.

Zvartnots, ruinele uneia
dintre cele cinci biserici
în stil bizantin construite
în Armenia

workshop-uri profesionale cu teme din industria media

ADVERTISING JOCURI VIDEO EFECTE SPECIALE PRESĂ & EDITORIAL

WORKSHOP @ MNAC

Înscrieri pe:
www.workshop.mnac.ro

Parteneri eveniment:

Parteneri media:

FLACĂRA

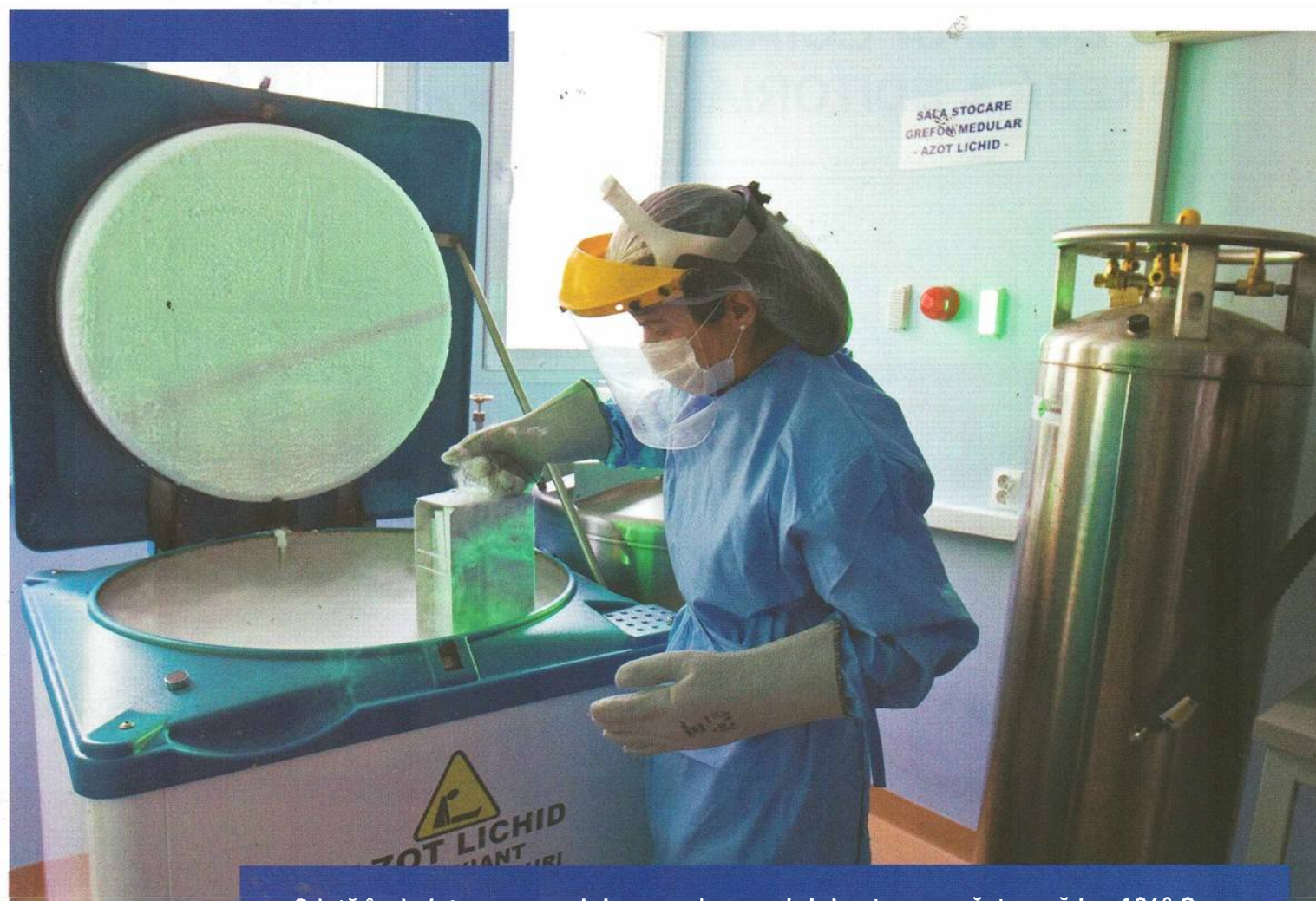

Noi dăm știrea exactă!

În sfârșit, a fost înființată și în România prima bancă publică de celule stem hematopoietice. Această bancă publică de procesare și conservare a celulelor vii funcționează la Centrul de Hematologie și Transplant Medular din cadrul Institutului Clinic Fundeni.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Prima bancă publică de celule stem în România

Odată încheiat programul de congelare, celulele stem se păstrează la -196°C , într-o cuvă cu azot, unde se conservă mai mult timp, chiar câțiva ani. Tot acest procedeu se numește „leucafereză”.

Un subsol de o curătenie impecabilă. Uși care nu se deschid decât pe baza unor cartele speciale, iar dacă ți s-au deschis, în camerele respective nu intri decât cu cipici speciali pentru păstrarea igienei totale. Într-o parte dintre încăperi nici nu avem voie să intrăm, sunt camere sterile, iar în cealaltă se află recipientul cu azot lichid. Ne aflăm în banca publică de celule stem din Centrul de Hematologie și Transplant Medular al Institutului Clinic Fundeni.

Multora dintre noi înființarea primei bănci publice de celule stem hematopoietice s-ar putea să nu ni se pară un eveniment, dar pentru suferinzii de diverse forme de leucemie, acest anunț reprezintă asigurarea dreptului la viață. În România, la Institutul Clinic Fundeni, s-au făcut până acum circa 350 de transplanturi medulare (cu celule stem – n.r.), dintre care 107 din februarie 2011 și până acum. De obicei, aceste transplanturi au fost autotransplanturi cu celule stem din sângele periferic al pacienților sau alotransplanturi de la persoane înrudite cu pacienții. Înființarea unei bănci publice de celule stem în România reprezintă cea mai bună veste pe care o puteau da medicii români tuturor bolnavilor de leucemie din țara noastră. Dna doctor Carmen Orban, managerul Institutului Clinic Fundeni, ne-a oferit amănunte legate de acest subiect. „Înființarea acestei bănci vine în contextul în care Registrul Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice este pe cale de finalizare, ceea ce presupune accesul pacienților la celule de la donatori neînrușiți pentru transplant, atât din Registrul Național, cât și din Registrele Internaționale interconectate la acesta. Avem la dispoziție două căi: o dată, pe baza Registrului Național, avem informații ale persoanelor care doresc să devină donatori de celule stem din sângele periferic, deci putem accesa oricând acești donatori dacă se constată că donatorul e compatibil cu bolnavul care are nevoie de transplant de celule stem. Apoi, există recoltarea de celule stem din cordonul ombilical, care se recoltează la naștere. Ceea ce vom face noi aici va fi diferit de ceea ce se întâmplă în băncile private de celule stem. În cazul băncilor private, familia plătește să i se preleveze și să i se păstreze ani de zile celule stem din cordonul ombilical, în vederea utilizării lor în caz de boală, pentru copil sau un alt membru din familia respectivă, mai târziu. Noi dorim ca, pe viitor, să avem o bancă publică pentru acest gen de celule stem, unde donarea e benevolă, gratuită și are acces oricine la celule stem. Așadar, nu va exista posibilitatea ca mama care a născut copilul să stocheze la noi celulele stem din cordonul ombilical în scopul de a avea acces la ele doar familia ei, ci să existe

„Registrul înseamnă o bază de date în care sunt trecute informații ale unor persoane din țara noastră care doresc să doneze aceste celule pentru alte persoane care au nevoie, donarea se face în mod gratuit, voluntar, în scop umanitar” – dr. Carmen Orban.

Recoltarea de celule stem se face din sângele periferic, adică din sângele propriu-zis, cu ajutorul unui aparat de separare în flux continuu care alege doar celulele stem obținându-se ceea ce numim grefon.

acces public, pentru toată lumea, gratuit.”

Investiția de la Fundeni a costat statul român 250.000 de euro, o sumă ce pare mare și totuși este mică având în vedere faptul că statul român plătea până acum câte 100.000 de euro pentru fiecare pacient care trebuia să facă transplant de celule stem în străinătate fiindcă nu găsea printre rudele sale un donator compatibil. „Avantajul ca un pacient să sufere un transplant în țară constă, însă, în confortul psihic – cel mai important – de a fi aproape de cei dragi, de a-și putea vedea familia, prietenii ș.a. Faptul că vom avea un Registrul Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice presupune nu doar că lărgim aria donatorilor și pacientul nu mai depinde doar de compatibilitatea cu rudele directe, dar acest registru e interconectat la registrele publice internaționale astfel încât, dacă ai un pacient căruia nu i-ai găsit un donator în țara ta, poți să îi găsești în altă țară. Cu cât baza de date e mai mare, cu atât șansele de vindecare sunt mai mari.”, ne-a explicat dna Carmen Orban.

Ce presupune a fi donator? Înseamnă a accepta să fii trecut pe listă în Registrul Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice și să se păstreze informația despre tine că ești disponibil în caz că o persoană are nevoie de celule stem din sânge periferic. Ți se fac niște teste pentru a se verifica sănătatea, iar când este nevoie ești „accesat”, chemat să donezi. Dna doctor Carmen Călugăroiu, persoana care coordonează activitatea în banca publică de celule stem de la Fundeni, ne-a explicat cum decurge procedura de recoltare. „Grefonul de celule hematopoietice se prepară cu o soluție de preservare – o soluție de criogenare – la o anumită concentrație, după care urmează congelarea cu ajutorul congelatorului programatic. Grefonul preparat astfel este congelat până la minus 140 de grade Celsius. Când medicii clinicieni decid că e timpul pentru transplant, se face terapia de pregătire și urmează transplantul propriu-zis.”

Un alt guvern se duce în „neființă” și lumea occidentală se întreabă dacă prăbușirea „echipei MRU” după trei luni nu „periclitează” România.

text Mihail Gălățanu
foto Agerpres

Culisele Guvernului Ponta

Toate subiectele pe temă politică pe care le previzionam au fost, pur și simplu, aruncate în aer, pulverizate de explozia întârziată a guvernului.

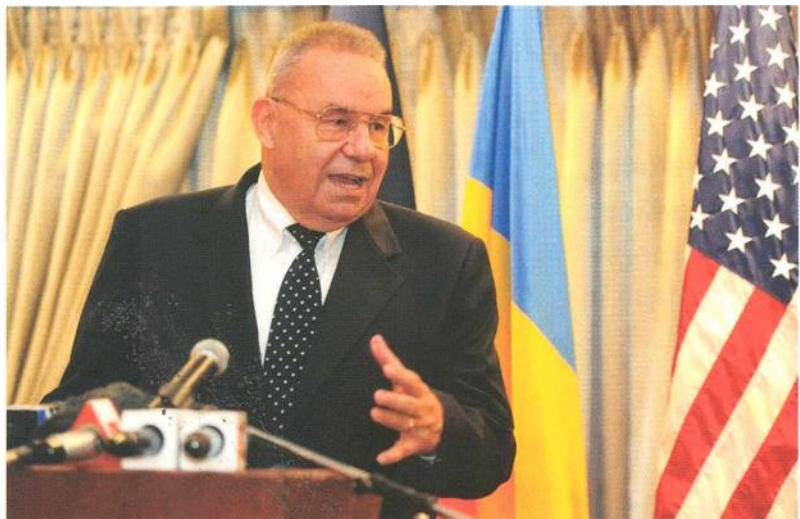
Mihai Răzvan Ungureanu (MRU) și instalarea, pe scena politică, a guvernului Victor Ponta.

În ultima perioadă, guvernele se succed cu o voioasă nepăsare. În urma lor, rămânem noi, tot mai păcăliți, tot mai lipsiți de speranțe, suflu, putere și credință. Noi nu ne schimbăm, decât în rău. Sau din rău în mai rău.

Pariurile care se „omologhează” acum la cele mai tari case de pariuri se axează pe șansele guvernului condus de liderul Partidului Social Democrat, Victor Ponta, de a rămâne pe picioare, în linii mari, și după alegerile din toamna care vine.

Oricum s-ar întâmpla lucrurile, guvernul se va eroda continuu – până va ajunge un „ciot” al anului, așa cum s-a erodat – și s-a năruit aproape singur, de la sine, guvernul MRU.

**Oare Guvernul Ponta rămâne „pe picioare”
și după alegerile din toamnă?**

Andrei Marga a pus tunurile pe Președinte, pe care îl vede drept un „Mussolini” de România

Guvernul Mihai Radu Ungureanu a mai „zvâcnit” o dată, din vechime – vorba poetului – și și-a dat duhul, căzând cu zgaibaracele în sus. MRU însuși a încercat să explice, la final, atunci când nu îl mai asculta nimeni în vacarmul general, vezi dragă Doamne, și guvernul său intenționa să facă salariile să își revină la forma inițială (cea de acum vreo doi ani). Dar că nu s-au alocat fondurile. Deși nu l-a crezut nimeni...

De ce a părut atât de imposibil Traian Băsescu – și PDL – Partidul Democrat Liberal, el însuși, la toate aceste mișcări de pe eșichierul politic? Simplu, pentru că le convine, ba chiar au lăsat lucrurile să „cadă” în acest fel.

Este/era singura soluție pentru democrat-liberali de a mai recupera din procentele pierdute – și nu sunt deloc puține.

Perioada de grație „alocată” guvernului va exista, totuși, dar va fi minimă. Victor Ponta și echipa sa nu vor rămâne prea mult „în tandrețuri” cu românii.

Guvernul trebuie să își suflece mânecile și să treacă la treabă. Programul de guvernare are, și el, paradoxurile sale – dar cel mai mult depinde *cum va fi aplicat*.

Alegerile locale intră în *linie dreaptă*. Mai sunt doar zile, poate o săptămână (ori poate două). Afișele s-au pus. „Echipele” și tandemurile de candidați s-au creat. Unele sunt de mai mare răsul, care te bufnește în locul „intențiilor/și instincțelor” de vot).

Să ai de ales între Gigi (George) Becali, de-o pildă – și Anghel Iordănescu, adicătelea, carevasăzică, pentru ca să dzicem așa, între noua și vechea *Steaua*, ehei, da, asta numesc io „bufet suedez” cu specific electoral...

A trecut aproape ca și neobservată o declarație în care domnul Marko Bela spunea că își dorește (aspirație perfect legitimă, dar și *egoistă*) ca limba maghiară să ajungă să fie recunoscută măcar regional. Vocea lui nu s-a

mai auzit. A răsunat, mai degrabă, în surdina. Același vacarm general, precum neantul, a înghițit-o. Și toată lumea n-a mai fost interesată decât despre ceea ce se întâmplă cu guvernul *Micului Titulescu*, gata să-l îngroape, după doar șaptezeci și (vreo) opt de zile, pe cel al „marelui” Mihai Radu Ungureanu.

Ambasadorul Statelor Unite ale Americii, Mark Gittenstein, tot înainte de marea „schismă” guvernamentală, tocmai se apucase să declare că „se arată îngrijorat că șirul de privatizări nu mai continuă”.

O asemenea declarație, venind dinspre cel mai puternic stat al lumii, ar fi stârnit valori considerabile. Dar a venit *remanierea minunii*. Și vocea lui Mark (Gittenstein) s-a pierdut în vacarmul care a urmat mării schisme.

Partidul Democrat Liberal își va mai reveni, cât de cât, în fire. Asta după ce își va lua locul în serios, în rândurile & băncile Opoziției, care abia o așteaptă.

Deocamdată, doar câteva contre, mici răci – vorbe urâte (și în răspăr), aruncate în vânt.

Așteptăm să vedem dacă are „os” puternic în opoziție partidul lui Traian Băsescu, obișnuit, de multă vreme, cu otava proaspăt cosită a puterii.

Nici nu se porni bine guvernul, că se discută aprins de o alianță între Andrei Marga, ministru de Externe – și Victor Ponta, premier, împotriva președintelui Traian Băsescu.

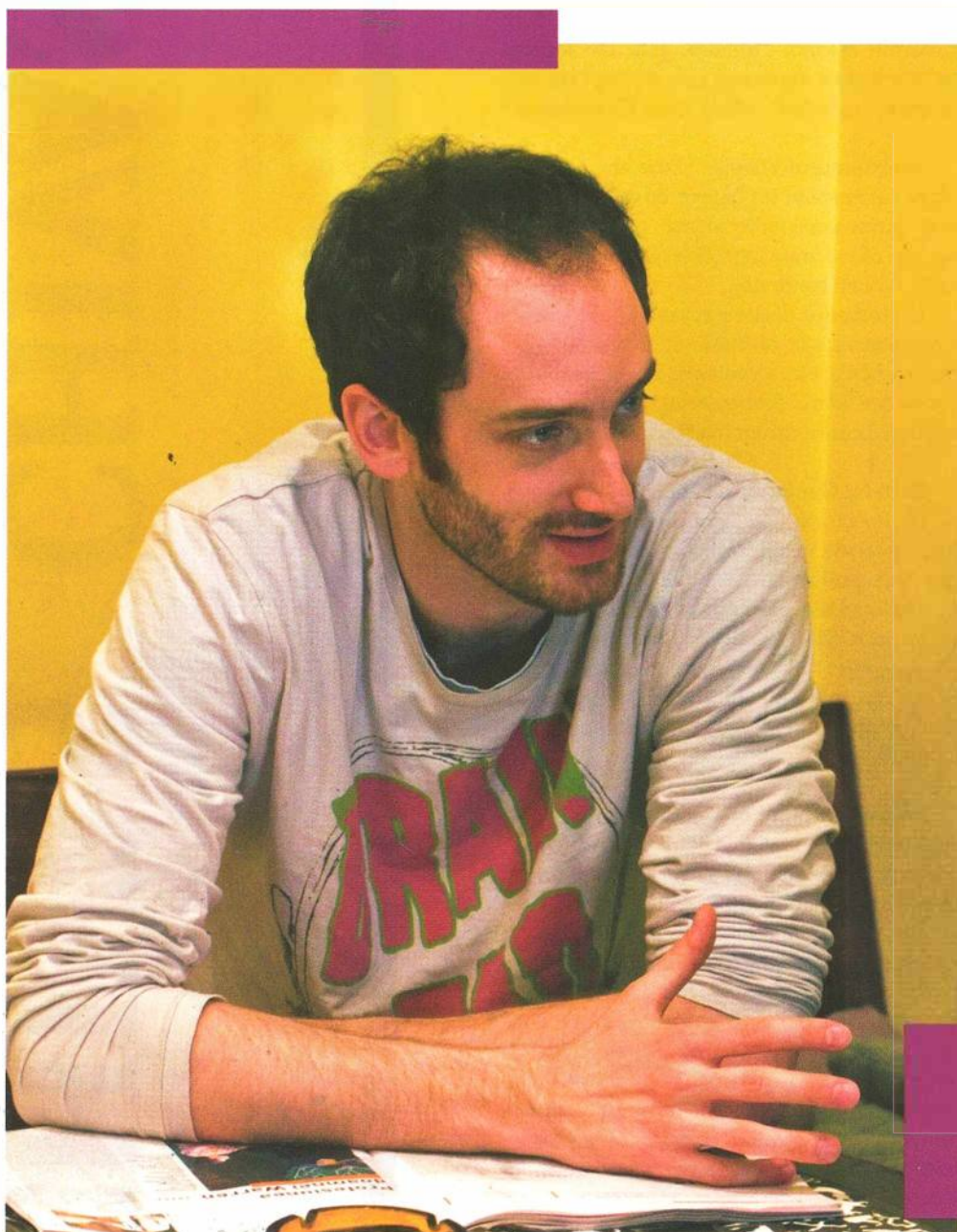
Între timp, președintele a participat, la Chicago, la reuniunea Consiliului Nord-Atlantic (NAC). A fost o ocazie de a discuta cu compania *Chevron*, dar și cu, în egală măsură, americani de origine română din Statele Unite ale Americii. Indiferent, însă, cum ai privi lucrurile, statutul „belligerant” dintre Președinte, ministrul de Externe și Premier, nu aduce nimic bun, mai cu seamă pe planul relațiilor externe.

CHIVAS CHIVAS CHIVAS

Când mama ta este Maia Morgenstern, iar tatăl, Claudiu Istodor, poți spune cu mâna pe inimă că ești un actor născut, iar nu făcut. Tudor Istodor o spune și o confirmă în toate formele de expresie aflate la îndemâna unui artist, care totuși se face și se desface în fiecare zi.

text Corina Anghel
foto Octavian Tibăr
și arhiva personală

Tudor Istodor, pe scenă cu mama și tata!

I-am întâlnit pe toți trei, fiu, mamă și tată, la Teatrul Mic, în *Profesiunea Doamnei Warren*. Tudor Istodor o are parteneră pe mama sa, Maia Morgenstern, în premiera pusă în scenă de tatăl lui, actorul și regizorul-debutant, Claudiu Istodor. Am stat de vorbă separat cu fiecare, întrebările plutind în jurul a ceea ce le adună destinele, pe scenă și în afara ei.

■ *Cum a fost să lucrați în familie, Tudor împreună cu părinții săi?*

Claudiu Istodor: Nu știu să spun cum ar fi fost altfel, dacă n-am fi avut relația personală, nu am termen de comparație. Până una alta, sunt la categoria debut. Maia practică o modestie uneori exagerată. Își propune asta, ceea ce e lucru mare, mai ales pentru un artist de statura ei. Pe de altă parte, este onestă și dornică de aventură artistică, receptivă la viziunea regizorului. Are foarte multe calități umane, în primul rând, și artistice, tot în primul rând. Unele lângă altele. La fel și cu Tudor, am lucrat perfect.

Tudor Istodor speră să aibă emoții pe scenă toată viața, să nu ajungă niciodată să meargă „ca la serviciu.”

Tudor Istodor: Mi-a plăcut enorm să lucrez cu tata, am mai jucat într-o scenetă regizată de el. Iar prima colaborare cu mama, când mă pregăteam pentru admitere, a fost îngrozitoare. Îmi spunea cum să fac, cum să nu fac, iar eu nu pricepeam nimic! A fost ciocnire, până să ajung să înțeleg. Cu tata a fost altceva, deja știam, aveam același limbaj și a fost minunat că ne lăsa să improvizăm, știind că așa dă o bucurie, un impuls pozitiv care te face să mergi mai departe.

■ *Sunteți un actor obedient, față de regizor?*

C. I. Obediență? Nu există așa ceva. Între regizor și actori sunt relații de prietenie, dar mai ales un schimb de inspirație artistică. Dai și primești, pe dublu sens. Regizorii vin cu visul lor, cu o idee, unii chiar știu doar de frânturi din piesă și lasă restul să se dezvolte de la sine, cu implicarea tuturor, actori, scenograf... Alții vin, e adevărat, cu caietul de regie, și spun: „Așa faci aici, așa, dincolo”, o metodă mai puțin plăcută pentru orgoliul actorului, dar se poate face și așa.

Maia Morgenstern: Nu e vorba de a fi obedient, în general, ci de a intra în acord cu regizorul, chiar dacă e un mare maestru sau doar un student. Le acorzi toată încrederea, pentru că asta e condiția de actor, de a face parte din visul cuiva. Cum spunea Luigi Pirandello, personajele au fiecare viața lor, se dezvoltă independent. Dar ca urmare a propunerii regizorului la un anumit moment și într-un anume context.

Maia Morgenstern și Tudor Istodor împart scena în „Profesiunea Doamnei Warren”, schimbând relația de mamă-fiu în cea de mamă – potențial ginere. Sub ochiul atent al tatălui – regizor, Claudiu Istodor.

■ *V-am văzut în sală la premierele colegilor dv. Cu ce stare primiți spectacolul?*

M.M. Iubesc teatrul și de-asta fac teatru. Îmi plac poveștile. Mi-e drag să mă pierd în universul pe care îl creează un spectacol de teatru. Sunt îndrăgostită de poveste, nu stau să judec, ca actriță, pur și simplu este un univers care mă soarbe, atunci când mă soarbe.

T.I. Încerc să mă duc foarte deschis, să accept ce mi se oferă. De pe scaun, totul pare foarte simplu, e ușor să găsești lucruri pe care le-ai fi făcut altfel. Dar, așa cum ne-au învățat profesorii noștri, trebuie să iei ca atare varianta propusă de cel de pe scenă, și din perspectiva ei să evaluezi, nu din viziunea ta personală. Pentru că același text poate fi interpretat într-o mulțime de formule și versiuni.

■ *V-au „locuit” zeci de personaje, fiecare v-a lăsat câte ceva, mai mărunț sau mai însemnat. Care dintre ele a participat cel mai mult la omul care sunteți acum?*

C. I. E greu de dat un răspuns, te schimbi mereu, personajele te pot atinge sau nu și în funcție de etapa de viață pe care o traversezi. Iar „locuirea” se petrece cumva invers, când încerci să-ți faci loc într-un personaj, de fapt tot pe tine te pui acolo. Meseșeria asta e o metodă de cunoaștere, a ta și a lumii din jur, pentru că lucrezi cu detalii, cu sensibilitățile din tine. Prin ele descifrezi realitatea, capeți o mai subtilă înțelegere a lucrurilor.

T.I. Mi-a plăcut și m-a și ajutat mult ca om – se numește terapie prin actorie – personajul Tom, din *XXL (Fat Pig)* de Neil LaBute, în regia lui Cristi Juncu, la teatrul ACT. Tom e un corporatist tipic, îndrăgostit de o fată foarte frumoasă și foarte inteligentă, dar supraponderală, la care renunță, deși chiar o iubește, pentru că îi este rușine să se afișeze cu ea, e prea dependent de părerea celorlalți. Este o lecție despre cum ar trebui să ne respectăm și să lupțăm pentru propriile noastre alegeri, atât timp cât nu fac rău altora.

■ *Cât este meșteșug și cât talent în actorie?*

T.I. Meșteșugul face diferența, sper din suflet să învăț toată viața, să nu mă complac, să nu devin îndestulat. Niciodată.

C. I. Sanda Manu, care mi-a fost profesoară, ne-a spus așa: „Voi ați venit aici să vă învățați actorie. Dar eu talent nu pot să vă dau, pot să vă învăț doar cum să vă rezolvați rolul când nu vă iese.” Sunt roluri cu care ai afinități și atunci îți iese din start. Dacă nu, apelezi la meșteșug și iei rolul bucată cu bucată, îl construiești din exterior, îl duci în interior și faci un rol care, chiar dacă nu este extraordinar, măcar să fie posibil, credibil.

M.M. Meșteșugul face totul. Am constatat, cu un spectacol pe care l-am jucat ani de zile, că inspirația a apărut de-abia după a 15-a reprezentare. Cu mare încredere mă bazez pe muncă, pe repetiție, pe cizelare... și asta

înseamnă a dobândi meșteșug. Se întâmplă să se deschidă ferestrele și să apară inspirația atunci când o chemi. Și o chemi numai prin multă muncă, tehnică și repetiție.

■ Ce ar trebui să învețe copiii de la dv.?

M.M. Tenacitatea, respectul de sine și să iubească viața. Și în rest sunt o mulțime de lucruri pe care aș vrea să le învăț eu odată cu ei.

C.I. Să aibă cinste și onoare, apoi probitate... Să încerce să facă și lucrurile pentru care nu există o chemare, pentru că asta te ajută să te dezvolți, să nu rămâi la primul nivel.

■ Dar de ce să se ferească?

M.M. De superficialitate, auto-suficiență și alcool.

C.I. Să nu se descurajeze, să nu aibă frică.

■ Cât din părinții lui este Tudor?

M.M. Nu știu, Tudor e atât de el însuși încât...

T.I. Cred că sunt un cumul de mama, tata, mediu, șapte ani de-acasă, prieteni, țară. Nu știu să zic în procente, dar simt că am destul din ei.

■ Dacă nu era scena /platoul, care credeți că v-ar fi fost locul de muncă?

M.M. O clinică de pediatrie.

C.I. Nu știu, habar n-am. Aș fi muncit ceva, că eu sunt harnic... în lenea mea.

■ Instrumentele actorului sunt gestul, cuvântul... Care e cuvântul dv. preferat?

C.I. Da. Da, e cuvântul pe care îl folosesc și ritualic. Dacă mi se propune ceva care pare imposibil în prima clipă, eu zic „Da, hai să vedem cum putem face!” Și după aia, mai vedem...

M.M. Cred că era un cuvânt pe care mi-l spunea tata – mi-e dor de cuvântul ăsta: rezonabil. „Fii rezonabil!” Și, de asemenea, mă invita să am bunăvoință. Nu știu dacă aceste două cuvinte au greutate pentru că sunt moștenirea mea de la tata, sau deja se încarcă și cu alte semnificații, proprii.

T.I. Iubire.

■ Și cel mai detestat cuvânt?

C.I. Diminutivul. Mă enervează diminutivizarea prezentă peste tot. Mă duc la un magazin de marcă, și britanică pe deasupra, iar domnul de-acolo tot încerca să-mi recomande ba o poșetuță, ba o bluziță... L-am întrebat dacă e politica firmei ăsteia, englezești, să folosească diminutive. Iar chelnerul mă întreabă: „Pâinică mai doriți?” Nu, domnule, eu vreau pâine, că sunt adult!

M.M. Da, sunt și cuvinte grele, dar nu cred că-i drept să le detestăm, pentru că prin ele ne definim stările, ne structurăm emoțiile, exprimăm adevăruri și prin ele.

T.I. Frică.

Rolurile șugubețe l-au ajutat pe Tudor să scape de „o anumită înrâncenare”.

■ Aveți, înainte de intrarea pe scenă, pe platou, un ritual de concentrare?

M.M. Sigur. În primul rând, înainte de fiecare spectacol repet textul integral. Și îmi acord clipe bune de liniște.

T.I. Cu exerciții de dicție, pe care nu prea le-am făcut la vremea lor. Și încerc să mă concentrez, să uit ce dramă sau bucurie, mare sau meschină, am avut... Capacitatea asta de concentrare face diferența între marii actori și ceilalți. Nu neapărat talentul.

■ Ce muzică ascultați?

C.I. Ascult radio-uri on-line care dau ori numai Mozart, ori numai Pink Floyd... Ascult și Bach și Beatles, dar și mult jazz. În liceu am încercat să facem o formație, am învățat să cânt la saxofon, merg aproape în fiecare an la Gărâna, îmi cumpăr sau primesc discuri cu jazz...

T.I. Jazz, concerte live, acasă, în mașină... Mai am și *guilty pleasures*, *drum'n'bass*, *Paraziții*...

Tudor Istodor, dans cu iubirea

■ Ce mai faci, Tudor?

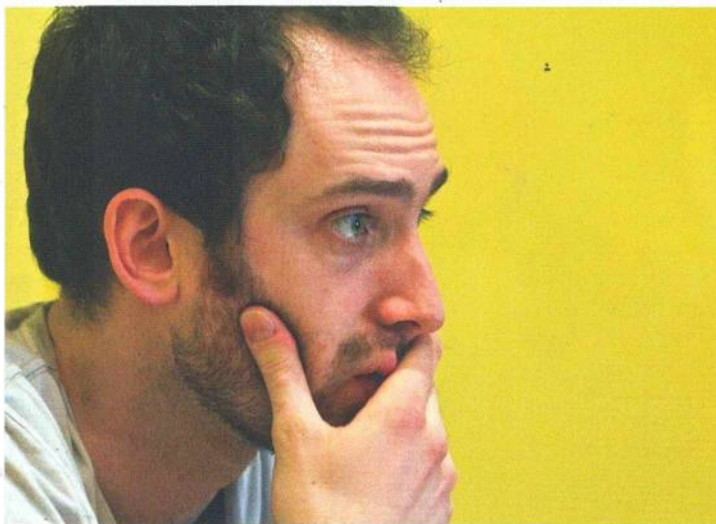
– Foarte bine. Am scos două premiere, *Profesiunea Doamnei Warren* și *Cineva ca tine*, scrisă de o colegă de a mea, Cristina Florea, am jucat-o la Club Godot, urmează și la Nottara. Tot la Godot, café teatru, joc în *Iulius Cezar*, după Shakespeare, o versiune inedită teatru-cabaret, în regia lui Eugen Gyemant.

■ Cum e să joci teatru într-un club?

– Publicul e mult mai aproape de tine, te adresezi lui mult mai direct și câteodată îl iei și ca partener. În plus, ai o mai mare libertate creatoare, se improvizează mult. De exemplu, în *Monoloagele după Eric Bogosian*, cu Radu Iacoban, avem momente distincte de improvizație, la care oamenii ne răspund. Chiar și acum, după trei ani, ne surprinde sala cu reacțiile ei, când mai vii, când mai palide. Emoțiile în café teatru sunt ceva mai mari, pentru că nu știi niciodată ce o să se întâmple, dacă ai replica la tine, în dialogul cu publicul. Aici și spectacolele se perimează mai repede, probabil pentru că e un public mai restrâns care vine, vede, apoi vrea altceva.

■ Unde simți că te atingi ca artist, nu neapărat ca actor, cu părinții tăi?

– Probabil în zona de sensibilitate, pe care am moștenit-o de la mama. Dar și de la tata, care, chiar dacă nu pare, este un om foarte sensibil și cu un univers extraordinar. Aș vrea să am puterea de muncă a mamei mele și forța ei de taur. Eu sunt așa, mai leneș... De la tata cred că am luat ludicul. Îl admir pentru pofta lui impulsivă de inedit, de cunoaștere. Cumpără la întâmplare albume cu muzică despre care nu știe nimic, la fel cum încearcă tot felul de mâncăruri, în restaurante.

„Aș vrea să am puterea de muncă a mamei mele și forța ei de taur.”

Unde te simți mai confortabil, în dramă sau în comedie?

– Încă din școală am ales drama, tragicul, voiam să fie cu trăire, să mă coste. Ceea ce nu e rău, dar acum, mai nou, și datorită regizorului Eugen Gyemant, am trecut la roluri mai sugubețe. Iulius, de exemplu, dansează, cântă, face show. Asta m-a ajutat să scap de o anumită încrâncenare... „Aoleu, dacă nu-mi iese? Trebuie să-mi iasă, trebuie!!” „Prea” e cuvântul cheie, ideal e să nu fii „prea”, nici în concentrare, nici în relaxare. Cum zice tata, „relaxare în concentrare”.

Când ai aflat că ai putea fi actor?

– Eram copil – nu mai țin minte, tata mi-a relatat scena – și jucam fotbal cu copiii în spațele blocului. Mi-am dat repede seama că nu sunt bun (nici acum nu mă pricep la fotbal) și, ca să nu mă fac de râs, am oprit jocul, ca să le spun o poveste. După care, am plecat liniștit acasă.

Și când ai fost convins de asta?

– În liceu. Până atunci nici nu voiam să aud de actorie. Ai mei mă tot târau prin repetiții și asta mă plictisea îngrozitor. Eram la Vianu, făceam Informatică intensiv, am participat la un concurs de recitări și oratorie și aia a fost. M-a lovit nicovala, ca pe ăla care se îndrăgostește. Cum îmi doream să fiu cel mai bun, am ajuns până aici.

Alte porniri artistice?

– Am avut în școala generală o trupă de hip-hop cu doi colegi, Vlad și Pronto, se numea DPC Mafia – adică Mafia de pe câmp. Eram niște țărani care dădeau jaf la stână și veneau cu transmisia de la tractor, furam găini, săream garduri... Ne distrăm. Am înregistrat și o casetă și îmi pare super rău că am pierdut-o. Era aur acum.

Dacă ar fi pe aalese, ce regizor din lumea largă ai vrea să te ia în filmul lui?

– Greu de răspuns, sunt atât de mulți... Totuși: Tarantino, frații Dardenne, Mathieu Kassovitz.

O femeie te atrage mai mult dacă e actriță? Tatăl tău vorbea despre universul lor fascinant.

– Nu e un criteriu, orice femeie poate fi fascinantă în felul ei. Dar e adevărat că pot comunica mai bine cu o actriță, având același limbaj, trăind aceeași viață. Actrițele sunt mai bune. Și ele și noi, suntem mulți într-unul singur. Dar oricum, atunci când te îndrăgostești și îți cade nicovala și pianul, nu mai contează nici ce ți-ai propus, nici ce crezi că ți s-ar potrivea...

De ce te urci pe scenă?

– Ca să fiu iubit.

„Sunt un spectator îndrăgostit de spectacolul de teatru, de film. Îmi privesc din sală colegii și râd și plâng, sau mă detașez, mă rup, când povestea nu mă prinde.”

Maia Morgenstern, vulcanul fragil

Maia Morgenstern, sunteți o femeie vulcanică... Tușele de sensibilitate fragilă, de subtilitate fac parte din personalitatea dv. complexă sau sunt aduse și de întâlnirile de-a lungul timpului cu personaje de acest tip?

– O sănătoasă parte a temperamentului meu vulcanic vine poate din timiditate și din fragilitate, vulnerabilitate... E foarte, foarte posibil să fie și întâlnirile... mulțumesc Bunului Dumnezeu că mi-a dat mintea să înțeleg, când șansa mi-a oferit întâlniri absolut fabuloase, să le percep, să le consum și să înfloresc, fără ca întotdeauna să-mi dau seama atunci, pe loc. Dar sunt conștientă de lucrul ăsta.

Spuneți într-un interviu că una dintre dorințele tatălui dv. era să jucați Vivian. Ați fi fost o altă Vivian, în spectacolul lui Claudiu Istodor, decât rolul propus de Ilinca Manolache?

– Cred că nu se pune problema așa. Suntem diferiți și asta e minunat, mai ales când ne aflăm în etape diferite. Un spectacol se naște din relațiile între actori, din felul în care textul se desface pe câteva acte... habar n-am cum l-aș fi jucat acum 20, 30 de ani. Când am citit piesa prima oară, la insistențele tatălui meu – nu era foarte la modă atunci – n-am înțeles nimic. Nu era momentul.

Ce rol n-ați făcut până acum și vi l-ați fi dorit?

– N-am așa vreo nostalgie mai știu eu de care, dar cred că Inês de Castro, de Alejandro Casona.

Vă tentează un proiect regizoral?

– Nu. Eu sunt omul detaliilor. Misiunea regizorului este să construiască spectacolul de la zero, ca pe o casă: fundația, scheletul, structura... Eu sunt mulțumită când mi se acordă încredere să umplu casa asta cu detalii, cu carnea personajelor.

Ce piesă de teatru, ce film și ce carte v-ați fi dorit să regizați, respectiv să scrieți?

– Ca piesă, *Fântâna turmelor* (Lope de Vega), cartea, *Poveste despre dragoste și întuner* (Amos Oz), iar film... nu știu (râde).

Care sunt calitățile de musai ale cuiva, pentru a vă fi prieten?

– Nu există așa ceva. Am prieteni oameni extrem de diferiți și nu mă grăbesc să-i judec și nu trebuie să fie așa sau altminteri. Fiecare vine cu atât cât poate și mulțumesc celui care e sincer cu sine atât cât poate.

Claudiu Istodor, o viață cu multe acte

I Din ciclul „Mamă, dar ăștia povestesc în actul doi ce s-a întâmplat în actul întâi”, ce puteți povesti acum, despre actul întâi al vieții dumneavoastră?

– Am jucat în piesa asta... Când am terminat prima parte a primului act, adică liceul, am plecat vreo patru amici buni, pe malul Begăi, să sărbătorim. Și cum priveam eu apa care curgea, am început să-mi pun în gând tot felul de lucruri, pe care îmi doream să le fac... A trecut timpul, m-a luat viața, cu examene, admiteri și „picaje”, și, după agapa de 15 ani, cu aceiași prieteni am ajuns pe același mal. Atunci mi-am amintit brusc. Și am descoperit că nu puține din cele ce-mi pusesem în minte erau împlinite. Deci, nu privesc cu neplăcere la actul întâi, nici personal, nici profesional.

I Ce faceți în actul doi?

– Mi se pare că, odată cu trecerea timpului devii tot mai prost. Așa că am ajuns să fac niște cursuri de regie și de producție pentru televiziune, acum câțiva ani. M-am apucat să învăț și altele: înot, tenis.

I Regizorul Claudiu Istodor a schimbat ceva la actorul Claudiu Istodor?

– Da, în primul rând mi-am dat seama că e mult mai greu să fii actor. Pe scenă ai multe puncte de atenție, la text, la ce ai de creat și de recreat, la relația cu partenerul, cu publicul, la imprevizibilul oricând acolo. Plus încărcătura emoțională. Ca regizor, însă, trăiești totul mai relaxat, ești în afara scenei și a poveștii.

I După premieră, ați avut sentimentul că ar mai fi rămas ceva de făcut, că v-au scăpat lucruri?

– Tehnic, da. A fost din scurt, am pregătit piesa în doar patru săptămâni, îmi mai trebuiau două repetiții ca să punem perfect la punct lianturile din scenă. Altfel, sunt foarte mulțumit de spectacol.

„Un rol e o mare și frumoasă încercare, în care te îmbogățești ca om prin tot ceea ce împrumuți pe scenă, completând tot ce ai adunat din afara ei.”

I De ce ați venit cu o traducere proprie a piesei?

– Ultima traducere fusese făcută de Victor Ion Popa, în limbajul anilor '50. Aveam nevoie de un text contemporan. În plus, mai erau și fragmente lipsă în vechea traducere...

I Vorbeați de emoții. Cum le gestionați?

– Trebuie să existe, avem nevoie de ele, ca să transmitem spectatorului trăiri autentice. Ștefan Tăpălagă povestea că ajunsese la așa o rutină și o siguranță, încât, pentru a-și recupera emoția aceea creatoare, se ducea în cabină și asculta la difuzor murmurul, foșnetul din sală, la intrarea spectatorilor.

I Care e prima rugăciune care vă vine în minte?

– Nu știu dacă face parte sau nu dintr-o rugăciune, spun doar atât: „Dă-mi, Doamne, puterea de a face bine!” Mai știu *Înger, înger, rașul meu, Tatăl nostru...* (râde)

I Vreți să ne mai spuneți ceva, ce nu v-am întrebat?

– Da. Cred, ba nu, sunt convins că nu există meserie mai frumoasă și mai plăcută decât cea de actor. Sunt întrebat de ce l-am lăsat pe fi-miu să se facă actor. Cum să nu-l lași în lumea asta, printre actrițe care, și ca femei, au un univers aparte, bogat, cu sensibilități care, pe mine, unul, mă fascinează... Dar hai să nu divagăm! Ideea e că actoria este o meserie minunată. Și dacă mai primești și bani ca să o faci, e perfect.

Sub Înaltul Patronaj al
Președintelui României

În parteneriat cu
Primăria Municipiului București

CONSILIUL GENERAL
AL MUNICIPIULUI
BUCUREȘTI

PRIMĂRIA
MUNICIPIULUI
BUCUREȘTI

Producător

FUNDATIA
SERGIU CELIBIDACHE
www.fundatia-celibidache.com

Coproducători

TVR
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI
ARCUB
CENTRUL DE PROIECTE CULTURALE

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI
2012 zilele culturale

FESTIVALUL SERGIU CELIBIDACHE

EDIȚIA I - 03.05 - 07.07.2012 - BUCUREȘTI

Trăiește muzica, trăiește sunetul

Din program:

04.05.2012 - **PROIECȚIE FILM:** Grădina lui Celibidache
Grand Cinema Digiplex din Băneasa Shopping Center

07.05.2012 - **LANSARE DE CĂRȚI**
Despre fenomenologia muzicală, de Sergiu Celibidache
Celibidache, întâlniri cu un om de excepție,
de Patrick Lang și Stéphane Müller, Academia Română

09.05.2012 - **EMITERE ȘI LANSARE MONEDĂ NUMISMATICĂ
COMEMORATIVĂ SERGIU CELIBIDACHE**
Banca Națională a României

10.05 - 29.05.2012 - **MASTERCLASS-URI**, Universitatea Națională de Muzică
Vioară, Muzică de cameră, Contrabas, Flaut, Brass, Dirijat

22.05-27.05.2012- **EXPOZIȚIE FOTO**
“Fragmente din viața maestrului Sergiu Celibidache”, Artmark

30.05.2012- **SIMPOZION**, Ateneul Român

30.06 - 07.07.2012 - **CONCERTE SIMFONICE**, Ateneul Român

07.07.2012- **PREMIERA MONDIALĂ “HAZ DE NECAZ”**,
compoziție Sergiu Celibidache, Ateneul Român

Sponsori

APA NOVA
BUCUREȘTI

NIRO
INVESTMENT
GROUP

Parteneri

Artmark

Wind Be Nite

F64

Spandugino

GRAND

băneasa shopping city

UNIVERSITATEA NAȚIONALĂ DE MUZICĂ BUCUREȘTI

ACADEMIA ROMÂNĂ

PRIVILEG

AQUA CARPATICA

Aristocrat Events Hall

LEADER

Parteneri Media

Radio România Muzicală

Radio România Actualități

Radio România Cultural

Radio România Internațional

COCOR

adevărul Ziarul complet

weekend

Tango

DILEMA

CATAVENII

JURNALUL NAȚIONAL

FLACĂRA

Art Act magazine

OBSERVATOR CULTURAL

HotNews

eva.ro

PARVENII

AGERPRES

NINE O'CLOCK

THE MONEY CHANNEL

CALENDAR EVENIMENTE

Q

RI

9AM NEWS

CARIERE

carriereonline

SUNETE

WALL-STREET

zile nopți

SAPTE SERI

ADP

REBUS

200M

AMOS NEWS

senso.ro

TONICA

Bilete prin rețeaua eventim și online pe www.eventim.ro

La închiderea ediției, nu știam rezultatul concursului Eurovision de la Baku. Doar că Mandinga s-a calificat în finale. La ora când citiți aceste rânduri, a mai trecut o ediție, iar România a mai scris o pagină în istoria participării sale. Privirea este deja spre „Eurovision” 2013.

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr

Eurovision, trecut și viitor...

Istoria participării României la Eurovision a început în 1993 și de atunci, în luna mai a fiecărui an, studioul Televiziunii române, unde au urcat artiștii intrați în preselecția națională, a clocotit de patimi. Au fost și participări notabile, altele dezamăgitoare, Eurovision și-a văzut de drum. Inițiat în 1956, ca un experiment muzical curajos de a aduna mai multe state europene într-o rețea tv comună, când nu exista televiziune prin cablu, Eurovision a fost o punte de lansare pentru mulți artiști, dar și o competiție care în ultimul timp este tot mai des criticată din cauza criteriilor geo-politice de desemnare a câștigătorilor.

Iată un scurt istoric al participării României de până acum la Eurovision.

● Dida Drăgan, 1993 – *Nu pleca*. Chiar dacă melodia nu a ajuns în finală, *Nu pleca* este o piesă frumoasă, de o calitate destul de bună.

● Dan Bittman, 1994 – *Dincolo de nori*. O melodie nemuritoare în România, fiind cântată și acum de *Holograf* în concertele lor, iar acest lucru nu face decât să confirme valoarea ei. Iar Dan Bittman este un interpret de excepție.

● Mălina Olinescu, 1998 – *Eu cred*. Din păcate, Mălina Olinescu a fost o voce a muzicii românești care a dispărut mult prea repede. Piesa are o poveste foarte frumoasă, fiind dedicată unui prieten de-al interpretei, care a trecut în neființă înainte de vreme. Melodia este ascultată și acum de fanii Mălinei.

● Taxi, 2000 – *The Moon*. Băieții de la Taxi au reușit cel mai bun rezultat al României de până atunci, ocupând locul 17 cu 25 de puncte.

Formația Taxi a câștigat preselecția națională cu melodia *Luna*, ei însă au tradus melodia, prezentându-se cu varianta sa în engleză.

● Monica Anghel și Marcel Pavel, 2002 – *Tell me why*. Deși au existat multe comentarii negative despre această melodie, participarea României a fost lăudabilă. Ne-am clasat pe locul 8, bătând toate recordurile obținute până în acel an, cu 71 de puncte.

● Nicola, 2003 – *Don't break my heart*. Nicola s-a prezentat la Eurovision cu un show contestat de mulți și calificat ca fiind simplist, dar nu i-a mers rău. A obținut cel mai mare punctaj de până atunci. A fost o perioadă foarte bună pentru cariera ei.

● Sanda Ladoși, 2004 – *I admit*. A fost un an controversat, preselecția națională pentru Eurovision suscitând dispute – ca mai întotdeauna – în principal între admiratorii Sandei și cei ai Elenei Cârstea. În cele din urmă a mers Sanda, iar locul pe care s-a clasat reprezentanta noastră nu a fost atât de rău.

● Luminița Anghel și Sistem, 2005 – *Let me try*. Cu 158 de puncte Luminița împreună cu băieții de la Sistem au ocupat locul 3. În acel an România și-a bătut toate recordurile de până atunci.

● Mihai Trăistariu, 2006 – *Tornero*. Mihai Trăistariu a reușit să aducă cel mai bun loc al României, după Luminița Anghel. El a ocupat locul 4 cu 172 de puncte. Interpretul român a impresionat nu doar juriul și publicul Eurovision, melodia sa devenind în scurt timp un hit în Europa.

● Todomondo, 2007 – *Liubi liubi i love you*. Un capitol negru în istoria participării României la Eurovision. Băieții veneau după participarea lui Trăistariu și era greu de egalat succesul său. Artiștii de la Todomondo nu au făcut mare lucru

la Eurovision, fapt care a dat apă la moară susținătorilor melodiei contracandidate, *Dracula, my love*.

● Vlad Miriță și Nico, 2008 – *Pe-o margine de lume*. Duetul s-a clasat pe locul 20, obținând 45 de puncte. Cu toate că piesa cântată de Vlad Miriță și Nico a fost reușită, nu puțini au fost cei care au contestat câștigarea finalei naționale de către ei. *Biondo* au fost favoriți în acel an, dar, ca întotdeauna, nu pleacă favoritul...

● Elena Gheorghe, 2009 – *The Balkan Girls*. Elena s-a clasat pe locul 19 cu 40 de puncte. N-a fost rău, dar se putea și mai bine. Interpreta are o voce bună, melodia a fost ok, poate, dacă și show-ul era mai bine construit, România ocupa un loc mai bun. N-a fost să fie.

● Paula Seling, 2010. România a ocupat locul trei la concursul Eurovision 2010, de la Oslo. Cu toate că am reușit acest rezultat, la ediția din 2011 a Eurovision România a trebuit să treacă din nou prin emoția calificărilor în semifinale, întrucât nu contribuim financiar la fondul de desfășurare a evenimentului.

● Hotel FM, 2011 – *Change*. Voturile românilor din diaspora nu au reușit să ajute trupa Hotel FM să se claseze pe un loc fruntaș în finală. Deși am primit punctaje bune de la Italia și Spania, dar și de la vecinii moldoveni și bulgari, am obținut numai locul 17.

În acest an a fost rândul trupei Mandinga să reprezinte țara noastră la faimosul concurs. Cu doar câteva zile înainte de startul competiției, am sondat starea de spirit a artiștilor noștri, încurajându-i să fie cât mai buni. „Repetițiile au mers ca unse și stăm bine cu moralul. Avem zâmbete pe buze, dar în același timp suntem foarte concentrați pe ceea ce avem de făcut”,

**Între repetiții,
artiștii de la
„Mandinga”
și-au făcut timp
și pentru a
vizita capitala
Azerbaidjanului.**

**Până acum, membrii
„Mandinga” nu au
avut ocazia să dis-
cute cu vreunul din-
tre foștii participanți
români la acest con-
curs. „Poate ar fi
cazul să printăm
niște invitații și să
organizăm ceva”,
declară Alex.**

ne-a declarat Alex. Evident, orice concurs la acest nivel presupune un *cantonament*, un program strict de pregătire. Ne-a confirmat și Elena, care a declarat că, de când au ajuns la Baku, nu a trecut o zi fără repetiții. În privința regulilor, artiștii s-au hotărât să se concentreze pe ce au de făcut și să nu-și facă gânduri legate de competitori. „Cel mai important pentru noi este că în acele trei minute care contează pe scenă totul să iasă bine”, a mărturisit Chupi. Oricine ar fi curios să vadă cum își petrece un artist ultimele zile înaintea unei mari competiții. Dacă trăiește diferit, dacă mănâncă diferit, dacă citește altfel de cărți în perioada asta... „Aș zice că suntem mai cuminți. Nu ne agităm ca să nu ne rănim și să nu mai ajungem pe scenă”, spune Elena. Emoții? Alex: „Avem destulă experiență încât să le stăpânim și să le dăm frâu liber după ce coborâm de pe scenă. Și exact așa o să facem. Până atunci ne bucurăm de Baku.”

Nu poți să vorbești de *Eurovision* fără să nu te gândești la strategie. În ultimii ani au câștigat

artiști unde n-a contat atât muzica, cât mesajul, show-ul în întregul lui. De aici și ideea că, cine merge la *Eurovision*, trebuie să aibă o prestație originală. Există însă o rețetă a succesului pentru a câștiga acest concurs? Chupi: „Cred că este cam greu să găsești o rețetă anume care să-ți aducă succesul la *Eurovision*. Pieseile câștigătoare diferă ca stil de la an la an. Iar anul ăsta se pare că suntem printre favoriți.” În ultima vreme, muzica s-a „internaționalizat”, e tot mai greu să-ți dai seama când ascuți o melodie și nu știi nimic despre artiști, ce origine are. Că e făcută de români, francezi sau greci... Ce are specific românesc *Zaleilah*? Elena: „*Zaleilah* este un colaj frumos care are energia specifică românilor, transmite o stare de bine și este numai bună pentru dans.”

Elena Ionescu, solista trupei, a câștigat deja inimile europenilor atât pentru vocea sa, cât și pentru frumusețe. *Eurovision* este cu siguranță momentul ei de până acum. În afara dorinței de a câștiga, „Mai mult chiar decât să câștigăm, îmi doresc ca, orice ar fi, românii de pretutindeni să fie mândri că îi reprezentăm. Pentru că și noi suntem mândri că reprezentăm România”, mărturisește interpreta. Rămâne de văzut cum va influența cariera ei muzicală pe mai departe rezultatul de la *Eurovision*... Elena: „Dacă lucrurile merg bine la Baku atunci mă gândesc că vom avea ocazia să învățăm mai multe cuvinte în alte limbi străine.” Muzică, mesaje puternice și spectacol, dar va conta frumusețea Elenei – aleasă drept cea mai sexy concurentă de la acest concurs – pentru desemnarea câștigătorului? „Mă îndoiesc. Sunt sigură că oamenii care votează la *Eurovision* caută mai mult de atât. Titlul de *cea mai frumoasă* este un compliment foarte frumos și mă bucur că sunt oameni care mă văd așa, dar nu cred că este un atu pentru noi în concurs”, ne-a mai spus artista.

Care e următorul proiect și ce noi culmi visează să cucerească *Mandinga*? Alex: „Imediat după ce ne întoarcem de la Baku vom pune în scenă unul dintre cele mai tari spectacole de până acum. Vorbesc despre concertul nostru aniversar de 10 ani. În cadrul evenimentului vom lansa și noul album *Club de Mandinga*. Se întâmplă pe 31 mai, la Grădina de Vară Herăstrău a Teatrului *Constantin Tănase* din București.” Speranța de a face o figură frumoasă la Baku îi ține cu picioarele pe pământ pe băieți, iar în viziunea lui Alex, eventualitatea că vor câștiga concursul nu va schimba prea mult destinul trupei. „Imi imaginez că piesa *Zaleilah* se va bucura de și mai multă atenție peste hotare și noi odată cu ea. Poate așa am avea ocazia să punem în practică niște idei pe care le ținem în sertar de ceva timp.” Cât privește colaborarea cu Costi Ioniță după *Eurovision*, tot Alex ne-a declarat: „Costi este un producător foarte bun și vom continua să colaborăm cu el pe partea de producție muzicală.”

Am cunoscut-o pe Domnica Rădulescu înainte de a apărea primul ei roman în România. Semnasem deja pentru „Trenul de Trieste”, se traducea de zor în așteptarea lansării de la „Gaudeamus” și deodată am aflat că vine acasă, în documentare la Mangalia, pentru următoarea carte. Am mers împreună pe digul spre far și am ascultat poveștile despre Nora și despre nava amiral a flotei comuniste, despre pictură și despre tablouri, despre iubirea tinerei și despre exil... Nu știam atunci că se va numi „Amurg...”

text Bogdan Hrib
foto Kevin Remington
și Bogdan Hrib

„Cariera de romancier depinde de factori total arbitrari.”

Studentii mei vor cărți pe hârtie

Să începem cu începutul: De ce America?

– America, sau mai precis Statele Unite – prin forța împrejurărilor, a sorții, a unor circumstanțe favorabile, precum și a momentului istoric și politic – anii '80 ('83 mai precis). Întâmplarea a făcut că am cunoscut o profesoară americană pe plaja de la Mangalia prin anii '70 și am ținut legătura cu ea de-a lungul timpului. Atunci când m-am hotărât să părăsesc țara și mă aflu la Roma ca refugiată politică s-a oferit să mă sponsorizeze pentru a veni în Statele Unite și în felul acesta am ajuns la Chicago.

Care este profesia ta actuală și cum ai ajuns la roman?

– Profesor universitar de literatură comparată, franceză și italiană, teatru, studii de gen, precum și scriitoare. Am scris ficțiune dintotdeauna, chiar înainte de a pleca din România și a fost dintotdeauna marele meu vis să devin autoare de romane. Dar s-a materializat după o perioadă destul de îndelungată, din cauza carierei academice care mi-a ocupat tot timpul și m-a acaparat mulți ani.

I Trenul de Trieste, primul tău roman, apărut și în România în 2008, la Tritonic, pare a fi o poveste în mare parte autobiografică. Așa este sau nu? Și de ce?

– Da, bineînțeles, este un roman de inspirație autobiografică, dar nu este nici un volum de memorii și nici o autobiografie. Traectoria sau călătoria personajului principal este din multe puncte de vedere paralelă cu traectoria mea personală, dar nu identică. Romanul conține, ca multe opere de ficțiune, un amalgam de experiențe personale, fantezie și documentare, apoi toate trecute prin alchimia imaginației creatoare.

I E ușoară cariera de romancier în America?

– Depinde de visele și aspirațiile respectivului romancier. Pentru a reuși la nivelul de ceea ce se numește *trade publishing* (tiraj de masă, carte comercială, n.a.) este extrem de dificil, și duci o luptă continuă și crâncenă. Dar nu așa crede că există vreo carieră, în adevăratul sens al cuvântului, care să se poată numi ușoară. Însă cea de romancier ar fi poate chiar și mai grea (din punctul meu de vedere, strict personal) decât, să zicem, cea academică, datorită factorului arbitrar. În cariera academică, pe care mi-am ales-o, munca este extrem de intensă pentru a parcurge toate gradele și treptele profesiei, însă cu răbdare, inteligență, determinare totul este posibil. În schimb, cariera de romancier depinde de factori total arbitrari, ca de exemplu: gusturile subiective ale agenților sau ale editorilor, perioada în care te afli în raport cu imaginea cărții în cultura respectivă, situația economică – totul în afara controlului autorului...

I Amurg la Marea Neagră este un roman, al doilea semnat de tine, care continuă să dezvolte subiectul dezrădăcinării, a fugii din Epoca de Aur. Cum ai ales personajele? De unde ți-a venit inspirația?

– Sunt personaje care m-au urmărit, m-au obsedat și care mi s-au conturat în imaginație din perioada în care lucram la *Trenul de Trieste*. Sunt un amestec de personaje cunoscute, fantezie și fragmente de viață personală, ca de exemplu obsesia legată de artele vizuale sau cea cu marea, obsesia înotului, a mărilor și a oceanelor, întâlnirile de pe plajă care îți pot schimba destinul, așa cum a fost întâlnirea mea cu persoana care m-a sponsorizat să ajung în State. Mi-aș fi dorit să fiu o pictoriță ca Nora Teodoru și o pianistă ca fratele ei, Valentin. *Amurg la Marea Neagră* este un roman care reîncarnează multe dintre visele și anxietățile mele persona-

le, precum și o întreagă galerie de persoane pe care le-am întâlnit de-a lungul anilor și care m-au fascinat.

I Marea reprezintă ceva special în viața ta?

– Absolut, am avut întotdeauna fascinația mării și a atmosferei marine. De mic copil experiențele de la mare și timpul petrecut pe plajele Mării Negre m-au marcat în mod fundamental. Am avut o nostalgie a lumii acvatice, a mării ca spațiu misterios și care atrage necunoscutul, iar contactul fizic cu apele mării le-am perceput ca un fel de uniune senzuală cu natura.

I Cele două romane au personaje și acțiuni diferite. Te-ai gândit și la o serie continuându-l pe unul sau pe celălalt?

– M-am gândit, dar nu cred că le voi continua vreodată în sensul de *sequels*. Am spus tot ce am avut de spus în privința acelor povești și personaje. Le voi continua într-un sens mai larg, al temelor care mă obsedează: a tensiunii între politică și viața personală, istorie și dragoște, drama exilului și a imigrării.

I Cum au fost ele primite de occidentali, ei care nu înțeleg exact, poate, epoca comunistă?

– Au fost premiate și pentru scurte perioade au fost *bestsellers* (în Statele Unite și în Marea Britanie), *Trenul de Trieste* este tradus în 12 limbi, iar *Amurg la Marea Neagră*, deja publicată în două ediții. Mi se pare că au fost și continuă să fie apreciate. Romanele mele nu sunt doar povești despre epoca comunistă, ci au teme destul de universale, prin care cititorii, persoane de diverse naționalități, orientări politice, experiențe personale, se pot identifica: violențele istoriei, traumele imigrării, dragostea, relațiile familiale, destinul personal pe fundalul marilor mișcări politice, problema artistului și a expresiei artistice în condiții de opresiune politică. Cineva care a trăit în Chile, în Polonia, în Israel sau în Republica Dominicană se poate identifica.

I Ce va urma? Care sunt următoarele proiecte?

– Lucrez la al treilea roman, provizoriu intitulat *We Won't Always Have Paris* și inspirat de războiul din Bosnia, din anii '90. Este un roman a cărui acțiune are loc o parte la Washington DC, o parte în Serbia, o parte în Bosnia și o parte la Paris – primul volum fără România, dar tot cu problema imigrării, a războiului, a violențelor politice și, ca și primele două romane, cu personaje și voci feminine puternice și complexe.

I Cum scrii? Ușor, greu, disciplinat sau doar când ai timp?

– Da, sunt disciplinată cu scrisul și da, scriu destul de ușor; odată ce mă așez la masa de lucru și am timpul și concentrarea necesară, nu îmi este niciodată greu. Am întotdeauna povești, voci, personaje și scene care îmi mișună prin creier și imaginație. Problema mea este cea a timpului – cum am o meserie de profesoară cu solicitări extrem de intense și cu obligații administrative și cum mă ocup și de teatru și de regie, îmi este deosebit de greu să găsesc perioade lungi de timp pentru a scrie. Verile și perioadele de concedii sabatice sunt momentele în care scriu intens. Și când reușesc să fur ore în timpul anului școlar, prin weekend-uri.

I Care crezi că este viitorul cărții? Al celei pe hârtie sau în general / hârtie, e-book, audio sau altele?

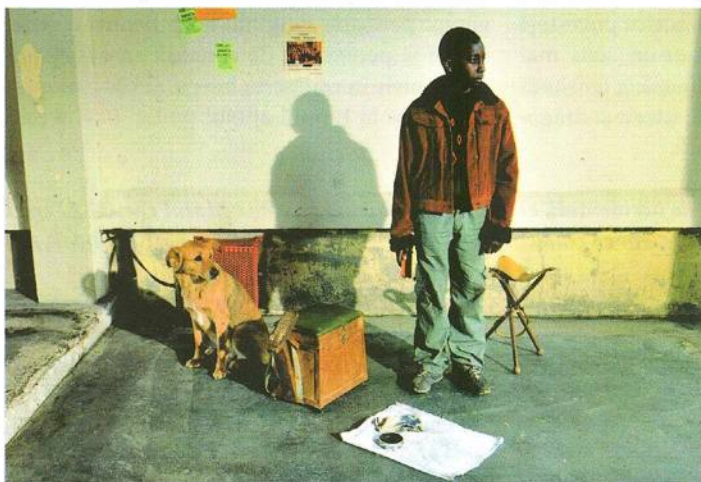
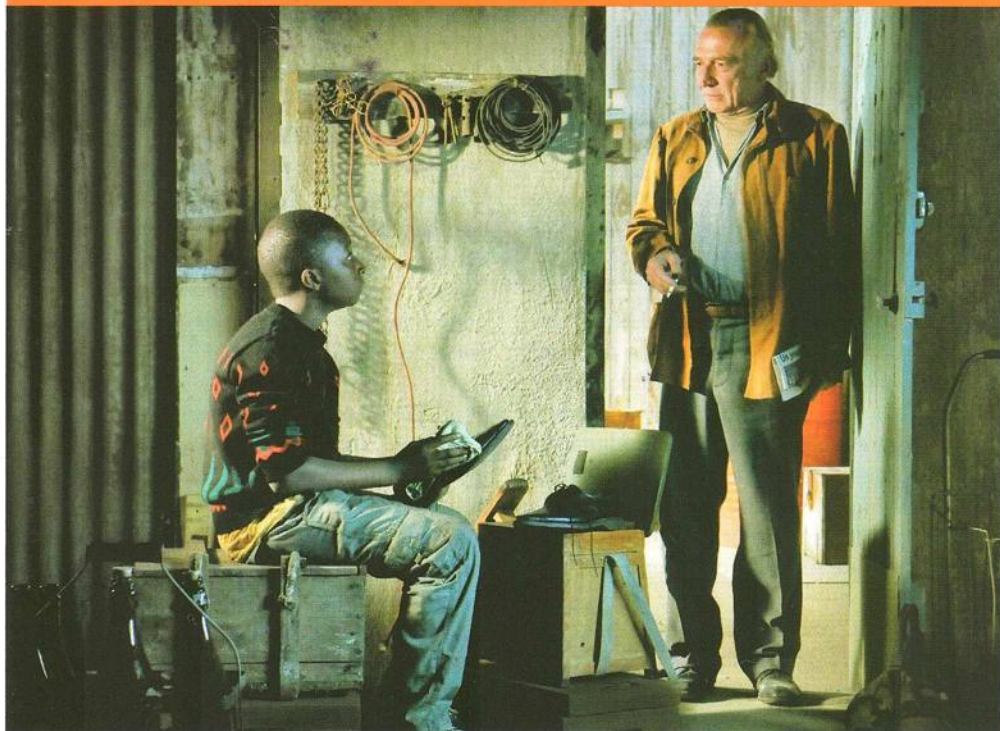
– E greu și, de asemenea, inutil de speculat și de ghicit. Nu cred că vor dispărea vreodată cărțile, fie în forma fizică, de hârtie, fie *kindle*, electronică sau orală, în forma audio. Omenirea are întotdeauna nevoie de povești, de istorii, de mărturii ale trecerii noastre pe această planetă atât de fragilă și miraculoasă. Știu că studenții mei, care sunt la punct cu cele mai recente invenții tehnologice și sunt încontinuu pe facebook, SMS etc., atunci când e vorba de texte de citit, manuale, istorii, preferă tot cărțile obișnuite de hârtie și nu le place când le dau multe texte de citit on-line.

În 2008, la „Gaudeamus”
lansarea „Trenului de Trieste”

text Andrei Ichim

Le Havre

Periferia simpatică

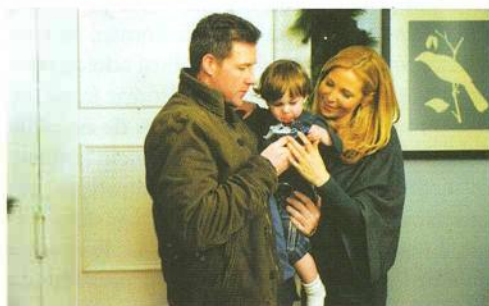
Regizor: **Aki Kaurismäki**
 Actori: **André Wilms, Blondin Miguel**
 Durată: **93 de minute**
Sputnik Oy, Franța

Recomandare: „Omul fără trecut”, un film din 2002, regizat tot de finlandez, în care veți găsi același stil de a spune o poveste.

Periferiei și marginalilor le sunt rezervate, de cele mai multe ori, doar povești triste. Prostituație, trafic de persoane, sărăcie, alcoolism. Nu este și cazul lui *Le Havre*. Există și un șarm al cartierelor mărginașe: muzica din birturile ieftine, o haină bună păstrată doar pentru ocazii speciale, o anumită solidaritate între nevoiași. Să nu credeți că veți găsi în acest film o reprezentare realistă a lumii despre care am scris mai sus, din contră. Este o combinație de vechi (ținute vestimentare, muzică și obiecte casnice ce pot fi acum considerate retro) cu nou (pe străzi poți vedea mașini de ultimă generație). Timpul nu este precis determinat, pare că toată acțiunea se petrece în afara coordonatei temporale. Ce mi-a atras atenția, ca și în alte filme ale regizorului finlandez, este că periferia cineastului finlandez seamănă destul de mult cu cartierele mărginașe din fostul spațiu sovietic, și nu numai. Hainele, forma obiectelor, un mod de a fuma, toate acestea aduc ceva și din aerul cartierelor muncitorești de la noi. Într-un fel, parcă vrea să ne spună că periferia este la fel peste tot. În orice caz, dacă sunteți măcar un pic familiarizat cu opera lui Aki Kaurismäki, nimic din cele enumerate mai sus nu ar trebui să vă surprindă. Universul periferiei este cel în care el se simte cel mai bine și pe care îl cunoaște. Ar trebui să știe, pentru că a trecut prin mai multe meserii „populare”. Vă invit să explorați lumea lui Marcel Marx, curățătorul de pantofi din portul micului oraș francez, care dorește să-l ajute pe puștiul african să ajungă la mama sa.

Prieteni cu copii

Nu există burlaci fericiți

Regizor: **Jennifer Westfeldt**
Actori: **Adam Scott, Kristen Wiig, John Hamm, Megan Fox**
Durată: **107 minute**
Point West Pictures, SUA

Odinioară, când într-o relație de concubinaj o tânără rămânea însărcinată, partenerul ei trebuia să o ia de nevastă. Între timp, lucrurile s-au mai schimbat, cel puțin în anumite straturi ale societății. Oamenii cu un anumit nivel financiar își pot permite să aibă copii fără a mai trece prin toată aventura pe care o presupune un mariaj. Este știut că individualismul și nivelul bunăstării a crescut mult în ultima vreme în societățile dezvoltate. Asta e și tema peliculei de față. Un el și o ea își doresc un copil, dar nu vor să se căsătorească. Este o relație construită, să zicem, pe baze raționale. Cel puțin până în acest punct, filmul descrie o realitate, cuplurile preferă tot mai mult concubinajul. De aici încolo, treaba se complică. Cei doi iubiți au prieteni două cupluri căsătorite. Aceștia din urmă simt că decizia prietenilor lor libertini este un afront adus stilului lor de viață și că ar putea scurtcircuita relația de cuplu. Ceea ce se dovedește a fi un fals, cum o comedie cuminte trebuie să ne arate. Filmul este decent, are parte de un casting bun și povestea are, cel puțin la început, ceva interesant, o premisă inspirată de lumea noastră. Doar că o rezolvă conservator.

Recomandare: „Our Idiot Brother”, o comedie americană din 2011. Cum ar arăta un hippie azi. Îl veți îndrăgi pe protagonist și veți râde cu lacrimi.

În siguranță

Jason Statham

Regizor: **Boaz Yakin**
Actori: **Jason Statham, Danni Lang**
Durată: **94 de minute**
87 Eleven, SUA

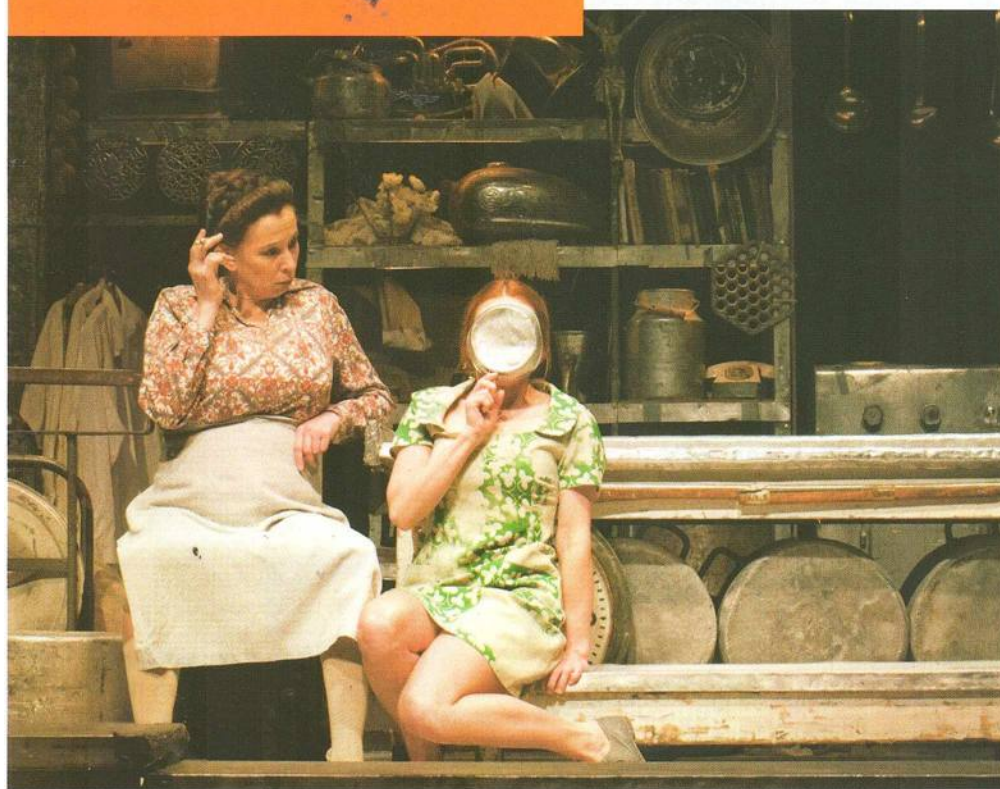
Recomandare: Având în vedere că Jason Statham este britanic, vă recomand să vedeți unul dintre cele mai bune filme de acțiune de pe insulă, „Get Carter”, din 1971, cu Michael Caine.

Să fim onești, nu povestea este atu-ul într-un film de acțiune. Căutăm mai mult un protagonist convingător, o coregrafie a luptelor remarcabilă, o muzică bună și o miză suficient de credibilă. În acest caz, primele două criterii sunt satisfăcute. Joacă Jason Statham, cunoscut pentru lungmetrajele de acțiune, fie că vorbim despre *Snatch*, *The Transporter* sau de *Crank*, este un film bine făcut, poate nu la nivelul celor menționate mai sus, dar competent. Povestea este globalizată: un pic de mafie rusească, organizații chinezești și aranjamente. Toți se luptă pentru o fetiță de zece ani cu o capacitate specială de a reține și calcula orice fel de număr. Pentru ea va lupta personajul interpretat de Jason Statham. Dacă ne vom referi la lucrurile menționate mai sus, putem spune cu ușurință că miza filmului nu este atât de consistentă. Nu înțeleg cum un luptător cu atâtea probleme pe cap (este urmărit de ruși pentru că nu a respectat o înțelegere) alege să o apere pe fetiță. În orice caz, dacă sunteți dornici de un film de acțiune solid și nu aveți prea multe pretenții, vă recomand să-l vizionați.

Cum reușește dragostea să înflorească într-o atmosferă de conflict sau ură – este cheia pe care merge Korsunovas în această tragedie a lui Shakespeare.

text Radu Pocovnicu
foto arhivă Teatrul Bulandra

Romeo și Julieta

Bătălia dintre cele două familii veroneze, Capulet și Montague, continuă pe alte coordonate temporale. Cine nu știe trista poveste a preafrumoasei Julieta și a lui Romeo, în care Shakespeare descrie idealul iubirii adolescente? Doi tineri se iubesc, se căsătoresc în secret, dar nu au nici o șansă, despărțiți de orgoliile familiilor lor vrăjmașe. Doar părintele Lorenzo întrezărește o speranță, dar strategia nu funcționează, iar Romeo și Julieta vor sfârși tragic. În spectacolul lui Korsunovas, Renașterii italiene i-a luat locul modernitatea jumătății de secol 20. Disputa nu se mai desfășoară în aerul rarefiat al aristocrației italiene, ci are miez la modul cât se poate de propriu. Capulet și Montague sunt două familii de brutari (specialitatea casei e pizza), care au mâinile mânjite de făină – a cărei versatilitate creează sensuri atunci când din ea se plămădește aluatul, făcând referire când la sex, când la arme sau otrăvă. Făina este ingredientul-metaforă din care se „coace” conflictul, toate raporturile dintre personajele create de Korsunovas. Iar întâlnirea dintre Romeo și Julieta, surprinsă romantic în text – atât la început, cât și la sfârșitul tragediei –, are loc unde unde altundeva decât într-o cuvă, recipient alchimic unde se amestecă toate elementele primordiale. Ar fi doar niște imagini frumoase, dacă regizorul lituanian n-ar conduce, cu mână de maestru, acțiunile care se petrec pe scenă. Ai impresia că la fiecare întâlnire a reprezentanților celor două familii urmează să se producă un cataclism. Personaje vii, de o energie atomică dau o autenticitate incredibilă acestui spectacol.

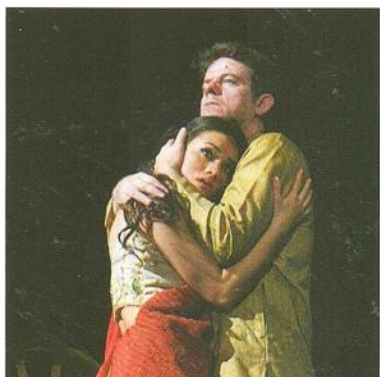
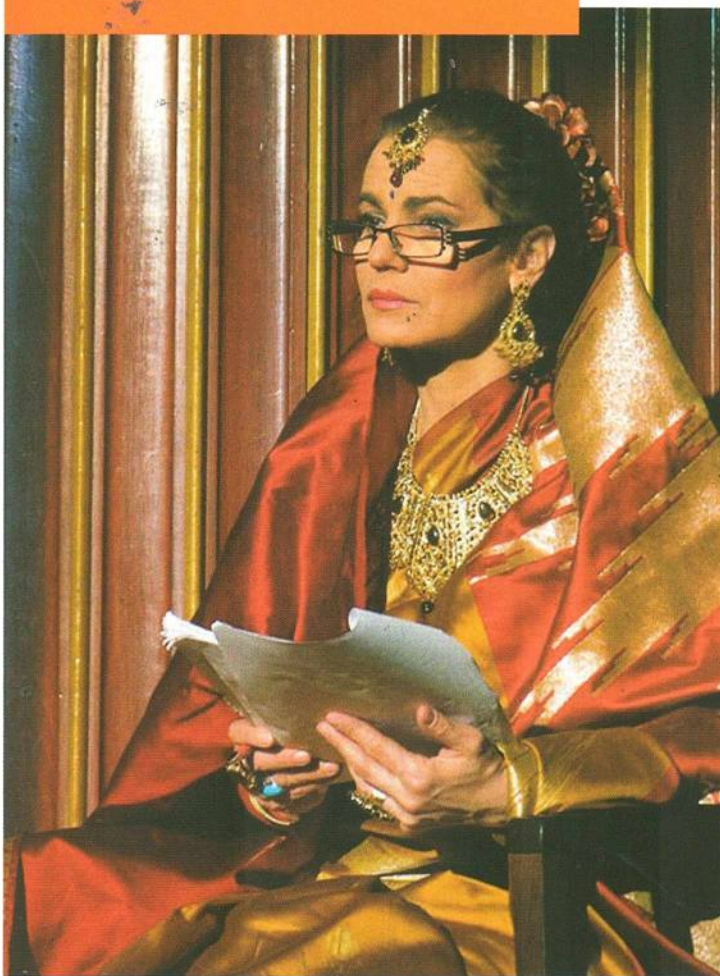
Romeo și Julieta, de W. Shakespeare Cu: Giedrius Savickas, Rasa Samuolyte, Dainius Kazlauskas, Tomas Zaibus Regia: Oskaras Korsunovas ș.a.
Teatrul Bulandra. Spectacol prezentat de OKT / Teatrul Municipal Vilnius (Lituania)

Un spectacol zguduitor despre ură și dragoste

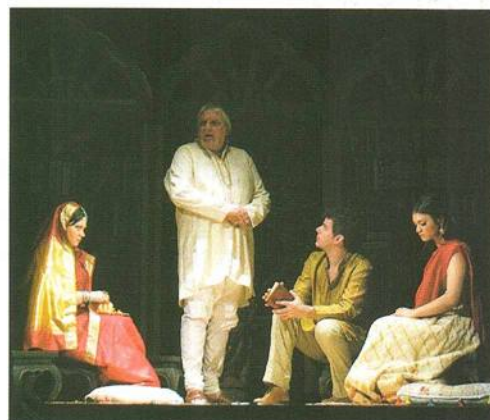
Compania de teatru D'aya a scos de curând o nouă premieră: **Maitreyi**, după binecunoscutul roman al lui Mircea Eliade și cartea lui Maitreyi Devi. Dramatizarea și regia artistică îi aparțin lui Chris Simion.

Maitreyi

Maitreyi, după
Mircea Eliade și
Maitreyi Devi
Cu: **Maia**
Morgenstern,
Doru Ana,
Aylin Cadîr, **Vlad**
Zamfirescu...
Regia:
Chris Simion
Teatru:
Compania D'aya

Povestea de iubire dintre Eliade și
Maitreyi a fost „însuflețită” prin acest
spectacol.

Prima întâlnire cu Maitreyi: o ai în programa de bacalaureat ca „lectură obligatorie”. A doua întâlnire: o recitești după 30 de ani și realizezi că este mai mult decât frumoasa poveste de dragoste dintre Mircea Eliade și Maitreyi Devi. El a scris *Maitreyi* după ce a fost dat afară din casa familiei Narendra Sen. Ea a scris *Dragostea nu moare* ca răspuns, revoltată de apariția romanului și de toate fanteziile de amor pe care le mărturisește și care o au ca personaj central. Fiecare a transpus subiectiv ceea ce sufletul său a trăit la o intensitate paroxistică, dincolo de reguli, prejudecăți, religie, cultură. Spectacolul are la bază o dramatizare dublă, realizată după romanul *Maitreyi* de Mircea Eliade, cu intervenții din *Dragostea nu moare* de Maitreyi Devi. Este prima dată când aceste două puncte de vedere se întâlnesc pe o scenă de teatru.

„Pentru mine spectacolul Maitreyi reprezintă o experiență personală, mai mult decât o experiență scenică sau una literară. Prima întâlnire cu această poveste a fost în perioada adolescenței, când era inclusă ca lectură obligatorie în programa de bac. A doua întâlnire a coincis cu deplasarea mea în India. Am recitat cartea și abia atunci am înțeles că este mai mult decât o frumoasă poveste de dragoste ce a marcat generații întregi. Am propus un spectacol autentic, de la decor, costume, muzică, ritualuri, un spectacol în care sufletul să poată să fie atins de fragilitatea și cultura unei lumi total diferite de lumea noastră. Și cred că am reușit datorită unei distribuții formidabile care a crezut în proiect și a reușit să scoată la lumină tot ceea ce India lui Eliade și a lui Maitreyi conține” – spune Chris Simion, regizorul spectacolului.

Eminescu era dezgustat de ceea ce numea „cuvinte goale”. După moartea sa, cuvintele goale au proliferat în literatura română, atingând apogeul în timpul comunismului și luând din nou avânt în prezent.

Cuvinte goale

Daniela vrea să se știe că este o nonconformistă. Își semnează volumul de versuri „Daniela” și atât. Iar ca titlu al volumului și-a ales simbolul grafic care desemnează ideea de „copyright” în întreaga lume: ©.

Aceste teribilisme nu sunt provocatoare, cum speră autoarea. Reușesc, cel mult, să-l sâcăie pe cititor, ca plimbarea țănoșă a unei muște pe ecranul televizorului în timpul transmiterii unui meci de fotbal.

Forțată și agasantă este și elogierea Danielei de către editorul ei, Valeriu Bârgău, pe ultima copertă a cărții:

„Dacă primul român ajuns în Regatul Unit al Marii Britanii a fost Vlad Țepeș – Dracula – care i-a înfiorat pe mândrii insulari, ultimul român sosit în același regat este îngerul Daniela.”

Îngerul Daniela?! Preferam o poetă talentată, ale cărei versuri să ne emoționeze. Să luăm un exemplu:

„La «Soclu’ sorții»/ amica de()mentă bea/ ce()ai:/ celule decedate în fiecă’ secundă/ cu morțile mele/ ce să-mbucur?// întrebă/ în timp ce un pachet/ cu perechi de palme pregăteam.”

Jocurile de cuvinte – „de” și „mentă” care împreună dau „dementă”, „ce” și „ai” din care rezultă „ceai” – sunt puerile (le foloseam cu toții în școală) și n-au nici o semnificație literară. Cugetarea pe tema „celulelor decedate” rămâne obscură. Iar metafora „un pachet cu perechi de palme”, vag umoristică, nu este deloc în măsură să provoace un fior liric. Și atunci? Prin ce mai este Daniela înger și succesoare ilustră a lui Vlad Țepeș?

Să luăm și alt exemplu:

„(Re)Creem ca și El:/ universul, natura, oameni;/ dar noi fără nerușinare/ îi lăsăm fără personalitate.// Stelelor le luăm poezia,/ legumelor – gustul,/ ființelor – dragostea.// Suntem falși profeți/ într-o lume de epigoni.”

Asemenea fraze declarative – desprinse parcă dintr-un discurs rostit la o reuniune a ecologiștilor – n-au nici ele legătură cu poezia.

Fiecare poem al Danielei este însoțit de traducerea lui în engleză (inversul Legii Pruteanu!). Este o greșală pentru că în felul acesta apare riscul ca sutele de milioane de vorbitori de engleză de pe întreaga planetă să afle ceea ce putea să rămână un secret numai al nostru, al românilor: că Daniela n-are talent.

*

Imediat după vizita în URSS din 1945, Mihail Sadoveanu își publică impresiile de călătorie într-un volum intitulat *Caleidoscop* (1946). Tabloul vieții de fiecare zi din Uniunea Sovietică, așa cum apare în cartea sa, este idilic. Autorul se străduiește să flateze, în fiecare paragraf, țara vizitată. Cu o naivitate simulată, în stilul diplomației orientale, el se miră copilărește descoperind că bagajele nu se fură la aeroport sau că șoferul automobilului Academiei nu se răstește la pasageri. Ne aflăm – să nu uităm – în cea mai comunistă țară de pe planetă, în inima însăși a comunismului, acolo unde aproape toate bagajele se fură și aproape toți șoferii sunt insolenți. Și totuși scriitorul face apologia stilului de viață din URSS:

„Cobor cu emoțiune într-o lume nouă, pe care multă vreme am socotit-o străină și îndepărtată. E o lume de obraze binevoitoare și amicale. Bagajele rămân să se supravegheze singure și sunt sigur că vor veni să ne găsească acolo unde ne duc automobile repezi.

text Alex. Ștefănescu
ilustrație Linu

Pe străzi foarte curate, populația care se duce să-și îndeplinească munca zilei. Fiecare în sectorul său. Munca e datorie și onoare. Folosul e al obștei. Relațiile dintre oameni s-au schimbat profund. Un funcționar e un slujbaș conștiincios al poporului. Șoferul care ne conduce e un tovarăș politicos. Se simte egal cu mine, nu e plictisit, nu e nervos, nu așteaptă bacșiș.”

Textul devine ironic, împotriva intenției autorului. Un cititor tânăr, care nu ar cunoaște împrejurările, ar putea crede că toată publicistica lui Sadoveanu de după război este o satiră la adresa comunismului, o satiră la fel de caustică precum aceea a lui Orwell. Să citim și noi, din această perspectivă, articolele apologetice și să ne legănăm pentru o clipă în iluzia că Sadoveanu persiflează utopia marxist-leninistă:

„Kremlinul, cetatea medievală a puterii absolute, e astăzi al poporului. Lângă sălile imperiale, Sovietul Suprem și-a stabilit sediul. Se alege acolo dreptatea popoarelor înfrățite.”;

„Victoria democrației e un fapt pe care îl au cu toții în priviri și în auz.”

Numai Ion Budai-Deleanu, în *Țiganiada*, și-a mai bătut joc cu atâta vervă de o utopie. El însă chiar își bătea joc, spre deosebire de Mihail Sadoveanu care laudă cu toată seriozitatea și doar involuntar este ironic.

Programul Operei Naționale București - în perioada 1 iunie - 1 iulie 2012

Vineri 1 iunie, ora 19.00, Sala Mare
La CENERENTOLA de Gioachino Rossini
spectacol eveniment
spectacol de operă în limba italiană

Sâmbătă 2 iunie, ora 19.00, Sala Mare
MADAMA BUTTERFLY de Giacomo Puccini
spectacol de operă în limba italiană

Duminică 3 iunie, ora 11.00, Sala Studio
CAMERA COPIILOR de Modest Petrovici Musorgski
spectacol muzical - coregrafic pentru copii

Duminică 3 iunie, ora 19.00, Sala Mare
TURANDOT de Giacomo Puccini
spectacol eveniment
spectacol de operă în limba italiană

Miercuri 6 iunie, ora 19.00, Sala Mare
GALA LICEULUI de COREGRAFIE Floria Capsali
 susținută de elevii Liceului de Coregrafie Floria Capsali

Miercuri 6 iunie, ora 19.30, Sala Studio
RECITAL FELICIA FILIP

Joi 7 iunie, ora 19.00, Sala Mare
NABUCCO de Giuseppe Verdi
spectacol de operă în limba italiană

Joi 7 iunie, ora 19.30, Sala Studio
CONFERINȚĂ INTERACTIVĂ PENTRU TINERI
DE CE MERGEM LA OPERĂ?
COMMEDIA DELL'ARTE ÎNTÂLNEȘTE MUZICA
 în 'BĂRBIERUL din SEVILLA' (G. ROSSINI)

Vineri 8 iunie, ora 19.00, Sala Mare
DON QUIJOTE de Ludwig Minkus
spectacol de balet

Sâmbătă 9 iunie, ora 11.00, Sala Studio
CUTIA cu JUCĂRII de Claude Debussy
spectacol muzical - coregrafic pentru copii

Sâmbătă 9 iunie, ora 18.30, Sala Mare
L'ELISIR d'AMORE de Gaetano Donizetti

Duminică 10 iunie, ora 11.00, Sala Mare
MAGAZINUL de PĂPUȘI

Duminică 10 iunie, ora 19.00, Sala Mare
TOSCA de Giacomo Puccini
spectacol eveniment
spectacol de operă în limba italiană

Miercuri 13 iunie, ora 18.30, Sala Mare
AIDA de Giuseppe Verdi
spectacol de operă în limba italiană

Joi 14 iunie, ora 19.00, Sala Mare
GISELLE de Adolphe Ch. Adam
spectacol de balet

Joi 14 iunie, ora 19.30, Sala Studio
premieră - AMELIA la BAL

Vineri 15 iunie, ora 18.30, Sala Mare
Le NOZZE di FIGARO de Wolfgang Amadeus Mozart
spectacol de operă în limba italiană

Sâmbătă 16 iunie, ora 11.00, Sala Studio
HARAP - ALB
poem coregrafic pentru copii

Sâmbătă 16 iunie, ora 19.00, Sala Mare
RIGOLETTO de Giuseppe Verdi
spectacol de operă în limba italiană

Duminică 17 iunie, ora 11.00, Sala Mare
HANSEL și GRETEL de Engelbert Humperdinck
spectacol de operă pentru copii în limba română

Duminică 17 iunie, ora 19.00, Sala Mare
MADAMA BUTTERFLY de Giacomo Puccini
spectacol de operă în limba italiană
Spectacol aniversar Maria Șindrilăru

Joi 21 iunie, ora 19.00, Sala Mare
TANGO. RADIO and JULIET
spectacol de dans contemporan

Vineri 22 iunie, ora 19.00, Sala Mare
La TRAVIATA de Giuseppe Verdi
spectacol de operă în limba italiană

Sâmbătă 23 iunie, ora 18.30, Sala Mare
L'ELISIR d'AMORE de Gaetano Donizetti
spectacol de operă în limba italiană

Duminică 24 iunie, ora 11.00, Sala Studio
FLAUTUL FERMECAT de Wolfgang Amadeus Mozart
spectacol de operă

Duminică 24 iunie, ora 19.00, Sala Mare
DON QUIJOTE de Ludwig Minkus
spectacol de balet

Miercuri 27 iunie, ora 19.30, Sala Studio
SEARĂ de MUZICĂ ITALIANĂ

Joi 28 iunie, ora 19.30, Sala Studio
Le CANTATRICE VILLANE de Valentino Fioravanti
spectacol de operă

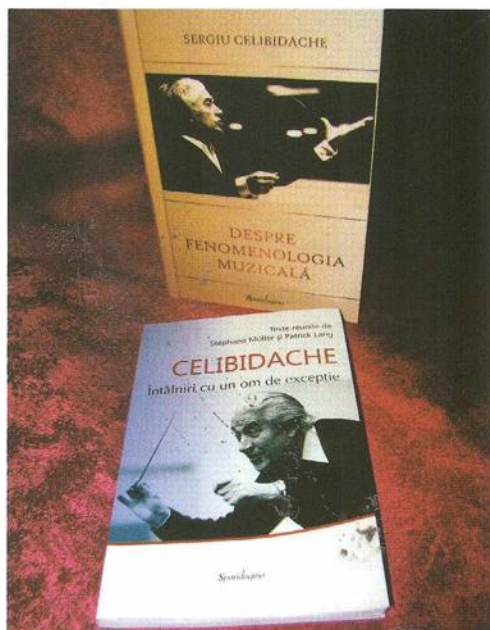
Vineri 29 iunie, ora 19.30, Sala Studio
NIJINSKI
spectacol de teatru - dans

Sâmbătă 30 iunie, ora 19.00, Sala Mare
Premieră - Un BALLO in MASCHERA de Giuseppe Verdi
spectacol eveniment
spectacol de operă în limba italiană

Duminică 1, ora 19.00, Sala Mare
Un BALLO in MASCHERA de Giuseppe Verdi
spectacol de operă în limba italiană
 - încheierea stagiunii -

pentru programul complet al Operei Naționale București accesați www.operanb.ro

Casa de bilete: 021 313.18.57 | www.operanb.ro

Celibidache – un om de excepție

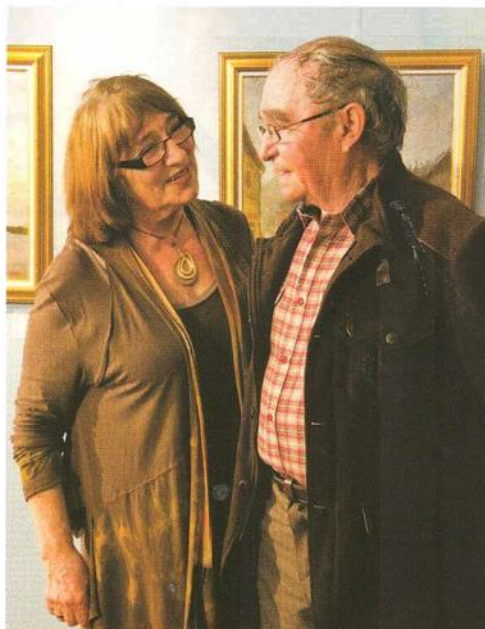
Continuând seria evenimentelor culturale desfășurate sub egida Festivalului *Sergiu Celibidache*, ediția I, au fost lansate cărțile *Despre fenomenologia muzicală*, de Sergiu Celibidache, respectiv *Celibidache: Întâlniri cu un om de excepție*, de Patrick Lang și Stéphane Müller, ambele apărute la Editura Spandugino.

Printre cei prezenți la evenimentul găzduit de Biblioteca Academiei Române s-au numărat oameni de cultură, studenți, artiști și muzicologi, în cadrul lansării ținând discursuri Serge Ioan Celibidache – fiul muzicianului și președintele Fundației *Sergiu Celibidache*, acad. prof. dr. Solomon Marcus și acad. Păun Ion Otiman.

Despre fenomenologia muzicală de Sergiu Celibidache cuprinde, de fapt, în paginile sale, un discurs despre fenomenologia muzicală al maestrului Sergiu Celibidache, susținut, în 1985, la München – singurul discurs al vieții sale – precum și o serie de alte prelegeri pe aceeași temă, care, însă, nu au fost publicate fiindcă maestrul a refuzat acest lucru. Textul a fost publicat abia în 2001 de Gundolf Lehmhaus, iar astăzi avem traducerea în limba română.

Cea de-a doua carte, *Celibidache: Întâlniri cu un om de excepție* de Patrick Lang și Stéphane Müller, reunește câteva mărturii ale autorilor, precum și o selecție a unor interviuri realizate cu marele dirijor Sergiu Celibidache.

[A.G.]

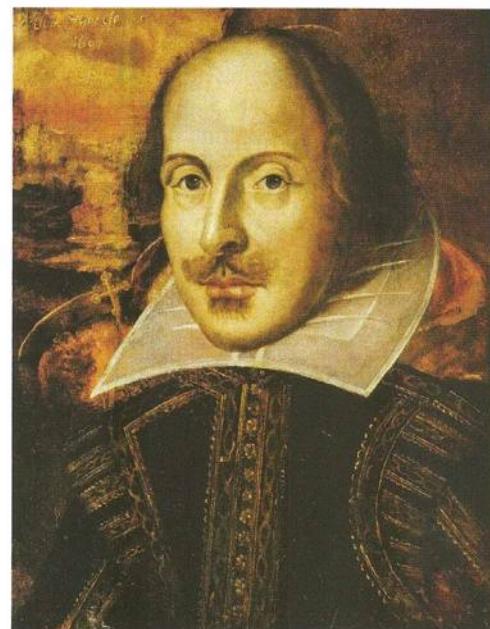
Doi pictori și o soprană

De curând, în oaza de frumusețe care este Galeria Veroniki Art (București, strada Murmurului nr. 2-4) a avut loc vernisajul expoziției de pictură *Contemplații cromatice*. În cadrul ei au expus tablouri de o sensibilitate deosebită și de un colorit aparte doi artiști cu un bogat palmares de realizări: Ligia Podorean-Ekstrom și Vasile Rotar. Prezenți în mare număr, participanții la acest eveniment au admirat lucrări care conțin un mesaj tulburător, ce se lasă cu ușurință înțeleș.

La reușita manifestării a contribuit și soprana Elena Dimitriu, artistă emerită a Rusiei, care a susținut un minirecital mult apreciat.

Expoziția este deschisă până în 16 iunie a.c.

[G.A.]

Shakespeare pentru eternitate

Cea de-a VIII-a ediție a prestigiosului *Festival Internațional Shakespeare* a debutat pe 23 aprilie, la Craiova, cu un eveniment de excepție: *Sonetele* lui Shakespeare în varianta prezentată de *Berliner Ensemble* din Berlin. Spectacolul este realizat de legendarul regizor american Robert Wilson și de cunoscutul cântăreț și compozitor Rufus Wainwright. Ediția de la Craiova s-a derulat până pe data de 1 mai, în timp ce în Capitală spectacolele sunt prezentate în perioada 30 aprilie-12 iulie. Organizatorii evenimentului din acest an urmăresc să capteze atenția publicului și a specialiștilor de teatru prin prezentarea unor spectacole din Germania, Rusia, Marea Britanie, Africa de Sud, România, Danemarca, Coreea de Sud, Lituania sau Franța. Din programul Festivalului nu vor lipsi evenimente precum decernarea titlului de Doctor Honoris Causa al Universității din Craiova doamnei Maria Shevtsova, reputat critic și teoretician al teatrului din Marea Britanie, sau decernarea Premiului Internațional Shakespeare, ediția a III-a, regizorului lituanian Eimuntas Nekrosius.

„Pentru 2014, când se vor aniversa 450 de ani de la nașterea marelui dramaturg, tema este *Shakespeare al tuturor*, iar în 2016, când se împlinesc 400 de ani de la moartea lui William Shakespeare, *Shakespeare pentru eternitate*”, a spus Emil Boroghina, fondatorul festivalului.

[R.P.]

3 iunie 2012

Bucharest International HALF MARATHON

ÎNREGISTREAZĂ-TE pe www.bucuresti21km.ro

PROBE:

Semi Maraton Individual 21,097 km • Semi Maraton Ștafetă 2x10,548 km
Individual 10,548 km • Cursa Populară 3,5 km • Cursa Copiilor

Organizator:

Sponsor oficial:

Partener de comunicații:

Partener tehnic:

Sponsori eveniment:

Sponsor Cursa Copiilor:

Sponsori:

Parteneri oficiali:

Parteneri media:

18-24 iunie 2012 – Cetatea Râșnov

MYSTERY & THRILLER FESTIVAL

- Filme
- Concerte
- Lansări de carte
- Întâlniri cu scriitori
- Jocuri pe calculator
- Tabăra Crime Fiction
- Dezbateri și conferințe
- Jocuri interactive tematice

Books & Movies

Concert Mihai
Mărgineanu
23 iunie

Pentru înscrieri la **Crime Fiction Workshops**
www.crimfest.ro

Organizatori:

Primăria Râșnov și Asociația Mioritics

PRIMĂRIA ORĂȘULUI
RÂȘNOV

Mioritics
Keep hiking

Producător:

Parteneri:

Parteneri media:

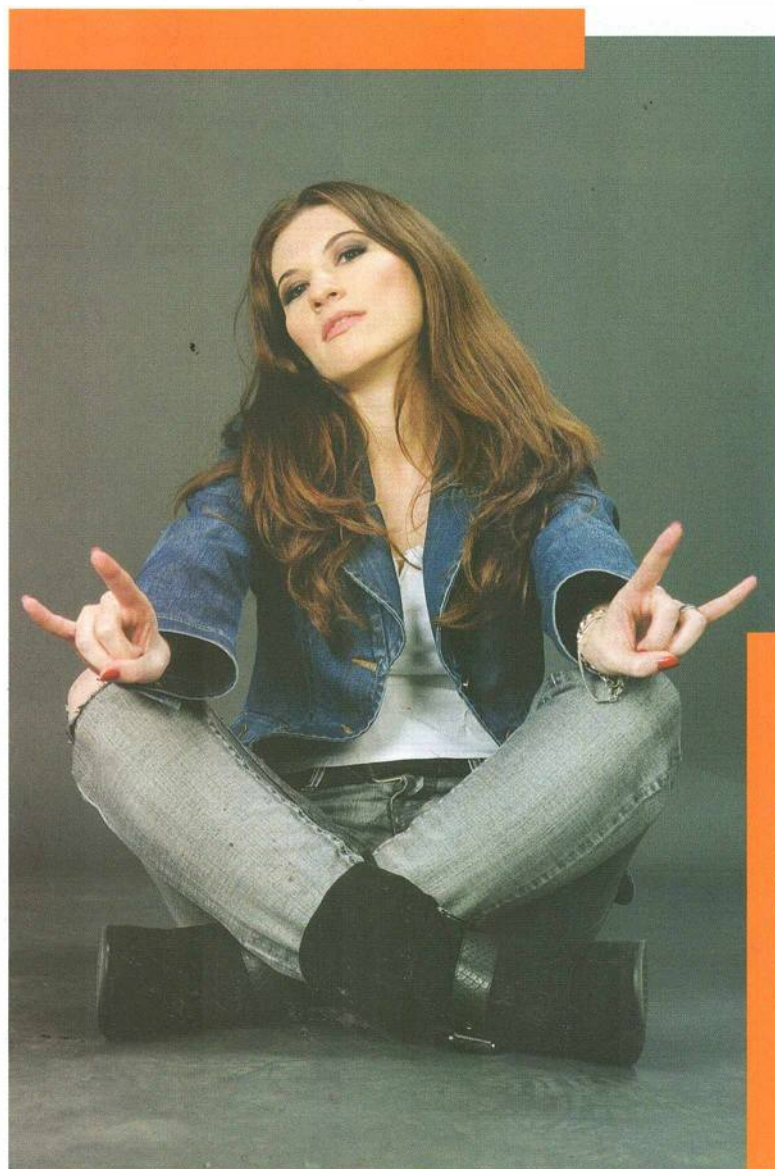

FLACĂRA REDUS

Arta nu e o afacere în România, nici cultura sau informațiile culturale. Nici în on-line lucrurile nu stau diferit. Spre deosebire de blogurile prospere, nișate economic, cele „culturale” rămân doar cu „plăcerea” de a împărtăși o informație. E și cazul site-ului www.4arte.ro, de care se ocupă Cristina Mitrea.

www.4arte.ro

– un site de bun-simț, născut dintr-o frustrare

4arte.ro – un site care funcționează pe bază de „pasiune și bunăvoință”.

text Radu Pocovnicu
foto arhivă personală

Spuneți-ne, vă rog, câteva cuvinte despre 4arte.ro...

– 4arte.ro este un site cu informații și comentarii culturale, de al cărui conținut mă ocup eu în principal și la care mai primesc ajutor de la soțul meu și de la o mână de prieteni. Nu este firmă, nu este instituție de presă, nu avem un buget, este un proiect în care toți cei implicați activăm de plăcere, atât cât ne permite timpul, fără salariu sau prime de Paște și de Crăciun.

Care este povestea site-ului? De unde nevoia de a lansa un site cultural, printre celelalte deja existente?

– Lansarea acestui site a venit nu din dorința de a concura cu cele existente sau din dorința de câștig material – în ceea ce mă privește, nu am deloc spirit de afacerist și nu am un cult al banilor. Ideea s-a născut dintr-o frustrare. În 2008 lucram la un ghid tv unde nu aveam posibilitatea să mă întind prea tare nici cu subiectele și nici cu numărul de caractere și mă enervam constant, așa că soțul meu mi-a zis într-o zi: „Dar de ce nu-ți faci tu un site, ca să scrii acolo tot ce vrei?” Urmarea a fost că un prieten care se pricepea la *web design* a pus site-ul pe picioare din punct de vedere tehnic și în ianuarie 2009 i-am dat liber pe internet.

Ce are diferit 4arte.ro față de alte site-uri din același domeniu?

– N-am stat să mă uit pe lângă mine când am făcut acest site, având în vedere că nu voiam să concurez cu nimeni. Nu pot compara 4arte cu alte site-uri culturale pentru că majoritatea beneficiază de susținere financiară, așa că își permit să aibă și redactori pe care să îi plătească, să investească și în optimizare... noi funcționăm doar pe bază de pasiune și bunăvoință. Eu zic că diferențele țin de alegerea

subiectelor – urcăm pe site ce ne place nouă, nu ce e „în trend” sau ce ne impune șeful – și, oricât ar părea de amuzant, mai țin și de modul de exprimare. Pentru că multe site-uri bine cotate au articole scrise cu greșeli gramaticale și de exprimare care ar face să râdă și un copil de clasa a patra.

■ Căror consumatori de artă vă adresați mai exact? Vă întreb pentru că arta e totuși un domeniu extrem de vast, pe care nu îl poți cuprinde într-un „singur gust”.

– Ne adresăm celor care ne împărtășesc preferințele, chiar dacă ei sunt puțini sau foarte puțini. Cei care iubesc muzica de calitate, cărțile interesante, cei care merg la teatru și care apreciază și un film de artă, nu doar un blockbuster de Hollywood, cei care vor să meargă la o expoziție de fotografie sau la un atelier de pictură vor găsi mereu la noi câte un articol pe gustul lor.

■ În prezentarea siteului citesc că vă asumați doar rolul de consumatori de cultură, nu de critici specialiști. Nu slăbește asta din calitatea opiniei? Pentru că românii, și atunci când e vorba de cultură, au un cuvânt greu de spus, totul se dezbate, de multe ori cu vărsări de sânge...

– Nu ne putem asuma rolul de critici din simplul motiv că... nu suntem critici. Eu sunt absolventă de Jurnalism, colegele mele au terminat Literele, colegii bărbați sunt absolvenți de Politehnică, Medicină și Artă fotografică. Însă tuturor ne place să citim cărți, să mergem la concert, să facem fotografii și deci scriem despre ele din această perspectivă, a consumatorilor de cultură.

■ 4arte.ro are o strategie culturală?

– După cum probabil v-ați lămurit din răspunsurile de până acum, critici de artă nu suntem, buget nu avem, nu ne interesează ce se întâmplă pe alte site-uri, deci probabil n-o să vă surprindă nici faptul că nu avem vreo strategie. Cu toții avem joburi care ne țin ocupați mare parte a zilei, iar de 4arte ne ocupăm când ne permite timpul, deci nu poate fi vorba de vreo strategie. Dacă vreți, 4arte e locul nostru de joacă și de relaxare.

■ Cum vă alegeți subiectele? Există și niște criterii de selecție?

– Știrile provin în general din comunicatele pe care le primim de la partenerii noștri cu care suntem pe aceeași lungime de undă, dar și de la alte persoane care ne trimit diverse informații considerând că s-ar potrivi pe site. Unele se potrivesc, altele nu și atunci pe acestea din urmă nu le folosim. Evităm să postăm informații care nu corespund cu ceea ce noi considerăm că înseamnă calitate, pentru că nu vrem să ne fie jenă cu ceea ce apare pe site.

„România are o problemă în general cu partea culturală a existenței, iar on-line-ul nu face excepție.”

■ Se pot face bani dintr-un site cultural cum e 4arte.ro?

– S-a întâmplat ca în trei ani și jumătate să avem câteva reclame pe site, mai puține decât degetele de la o mână, deci nu cred că se poate spune că am făcut bani din 4arte. Câștigul este acela că, având relații strânse cu diverși oameni din PR, avem acces gratuit la cărți bune și la foarte multe evenimente culturale pentru care altfel ar trebui să plătim destul de mult. Pentru mine, de exemplu, cea mai mare răsplată și bucurie legată de 4arte a fost când am primit un mail de la George Arion, pe care nu îl cunoșteam personal, în care mi-a mulțumit că am scris o recenzie foarte pertinentă pentru una dintre cărțile dumnealui.

■ Astăzi, tot mai multă lume își ia informațiile de pe internet. Oamenii recurg tot mai des la realitatea virtuală, chiar nevoia de cultură își găsește aici corolar, de la filme și muzică, până la cărțile citite on-line. Credeți că putem începe să vorbim de o nouă paradigmă, să-i spunem cultura on-line?

– Nu știu dacă se poate spune că există o cultură exclusiv on-line, pentru că, până la urmă, orice se află în on-line fie începe, fie se termină în off-line.

■ Printre atâtea rubrici culturale, aveți și una care se intitulează Televiziunea simpatică. De unde ideea?

– Eu una nu mă pot uita la TV decât la filme, la meciuri și la documentare, pentru că în rest am impresia că toate show-urile și emisiunile sunt pentru indivizi cu un IQ sub 100. Așa că am zis să aleg pentru 4arte câteva lucruri drăguțe pe care să le poți vedea la TV fără să simți că ți se aplatizează creierul și care să nu iasă, totuși, din profilul artistic al site-ului: anumite filme, seriale, emisiuni culturale, desene animate pentru cei mici.

■ Contează „ambalajul” – chiar dacă vorbim de un site – când e vorba de artă?

– Ambalajul e important în orice situație, pentru că orice lucru e văzut mai întâi din exterior. Însă ca site, dacă la nivelul ambalajului stai bine, automat trebuie să stai bine și la o privire mai în amănunt, pentru că dacă nu e decât suprafața de tine, e clar că nu vor rămâne să te urmărească nici măcar superficialii.

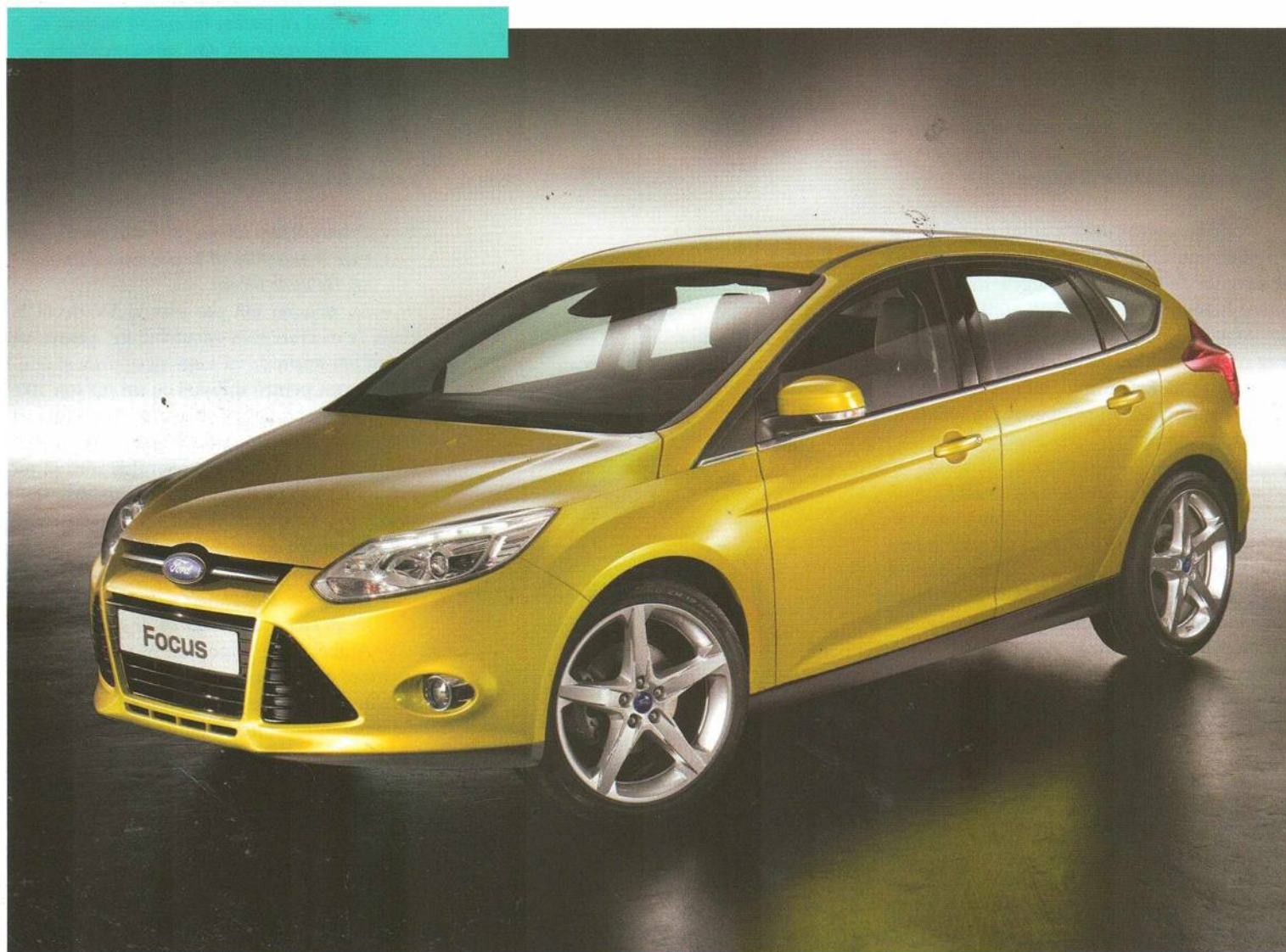
■ Cât de bine credeți că se vinde arta on-line în România?

– La noi, pentru cei mai mulți cultura înseamnă să ieși duminică la mall și să vezi un film comercial sau să te duci la un picnic cu mici, bere și manele. În ziare cultura nu aduce tiraje mari, la tv cultura nu face rating... dar, așa puțini cum suntem cei implicați și interesați, măcar existăm și ne manifestăm pe unde putem.

Moda motoarelor diesel a trecut. Zilele acestea, vedete sunt micuțele motoare pe benzină cu trei sau chiar doi cilindri.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Mărimea nu contează

Cumpărătorii din zilele noastre optează pentru motoare dinamice și fiabile care să le asigure deplasarea pentru sute de mii de kilometri, dar care au o capacitate a cilindrilor mai mică decât clasică sticlă de Cola...

N

Ne-am obișnuit să ne gândim la capacitatea cilindrică a unui motor și apoi s-o echivalăm rapid în cai putere. Un 1,4 litri are în general 100 CP. Un motor de 1,6 litri are în jur de 110 CP, iar unul de 2 litri cam 140 CP. Micile diferențe de 5-10 CP, specifice fiecărei mărci, nu se simt cu adevărat, așa că mașinile sunt ușor de comparat.

Ei bine, această practică se apropie de final. Intrăm în era motoarelor mici, mici de tot, ca să parafrazăm o reclamă. Evoluția s-a produs ca urmare a noilor norme de poluare. Acestea au făcut ca producția propulsoarelor diesel să fie din ce în ce mai scumpă. Constructorii se întorc la vechea dragoste, benzina, și propun motoare mai mici, mai economice, dar și mai agreabile în exploatare și mai ieftine.

Anul acesta, în România, vedetă este motorul de un litru al celor de la Ford. Realizarea și implementarea sa pe Ford Focus reprezintă un succes atât din punct de vedere al agrementului în conducere, cât și pentru aspectele economice. Produs de olteni (la Craiova) pentru întreaga Europă, acest motor pare să fie unul dintre cele mai importante atuuri ale ovalului din ultima perioadă. Doar trei cilindri, asistați de un sistem turbo dezvoltă 100 sau 125 de cai putere. În varianta mai puternică, motorul Ecoboost asigură un cuplu maxim de 200 Nm de la o turație de 1.500 rotații pe minut. Cuplul este bun pentru un motor pe benzină (echivalent cu un motor de 2 litri), dar ceea ce încântă este turația foarte joasă, chiar și în comparație cu un motor diesel, la care este disponibilă această forță.

Prețul de listă al unui Ford Focus echipat cu motorul Ecoboost începe de la 17.600 de euro și este cu aproape 2.000 de euro mai mic decât al modelului echivalent cu motor diesel de 1,6 litri.

TCE 115 echiipează de la începutul acestui an modelele Renault Mégane și Scenic și înlocuiește clasicul 1,6 litri și 110 CP. Cu o capacitate cilindrică mai mică cu 25% (1,2 litri), H5 aduce un plus de putere și este echipat atât cu injecție directă cât și cu un turbocompresor. Cei 115 CP sunt completați de un cuplu maxim de 190 Nm, disponibil între 2.000 și 4.000 de rotații pe minut. Costurile de exploatare se anunță mai mici atât prin prisma consumului cât și datorită transmisiei care se face cu ajutorul unui lanț și nu a unei curele (ce se schimbă în mod curent la 60.000 km). În România, Renault nu aduce încă acest propulsor, dar ca o surpriză plăcută el este disponibil pe Dacia Lodgy de la 13.200 de euro.

Propulsorul cu trei cilindri TCE 90 are o capacitate cilindrică de 899 centimetri cubi,

Tot în România, dar și în Spania, se vor produce și două motoare „Renault” de mici dimensiuni. Aceste noi propulsoare TCE au trei, respectiv patru cilindri și numele de cod H4 și H5.

este construit integral din aluminiu și dezvoltă 90 cai putere. Dotat cu un sistem turbo cu o inerție foarte redusă, el asigură performanțe echivalente cu cele ale unui motor aspirat de 1,4 litri. 90% din cuplul său de 135 Nm este disponibil de la 1.650 rot/min, ceea ce asigură un răspuns rapid la apăsarea accelerației și mai puține schimbări de trepte de viteză în zonele aglomerate. Debutul acestui motor este așteptat în toamnă, odată cu noua generație Renault Clio.

Și dacă trei cilindri reprezintă deja o deviere serioasă de la soluția clasică a motorului în patru timpi, atunci cei doi cilindri ai motorului TwinAir ar putea să fie o revoluție. Fiat a ales această soluție radicală și o testează cu succes de mai bine de un an pe modelul 500 și mai nou pe Panda.

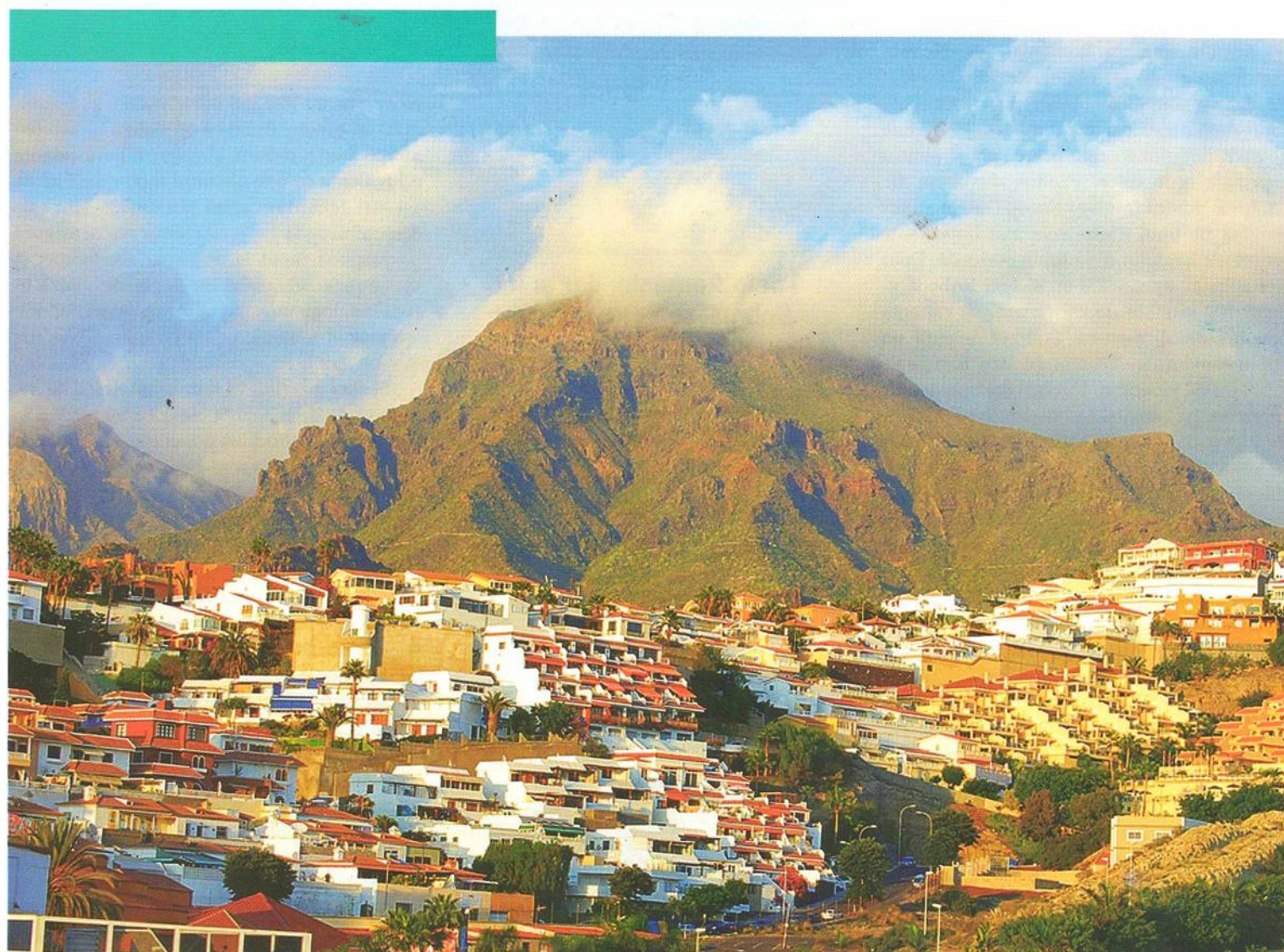
Cu un bloc motor de doar 875 centimetri cubi, inginerii italieni au reușit performanța să ofere 85 cai putere și un cuplu maxim de 145 Nm disponibil de la 1.900 rot/min. Evident, acest motorăș de doar 85 kg este asistat de un turbocompresor și de tehnologia MultiAir. Un omagiu adus originalului motor de pe Fiat 500, care dezvoltă doar 13 cai putere, motorul TwinAir asigură performanțe dinamice încântătoare în combinație cu economie de carburant și emisii poluante de CO₂ doar 95 g/km. Fiat 500 TwinAir are un preț de pornire de 14.200 de euro.

Noile motoare vor înlocui treptat agregatele clasice, aspirate, cu care ne-am obișnuit. Din păcate, însă, ele nu vor fi mai ieftine din cauza proceselor tehnologice mai complicate implicate în producție. Vor fi însă mai puternice, mai economice și, în mod cert, mai puțin poluante.

Cele mai animate zile și cele mai spectaculoase nopți și-au dat întâlnire aici. Este Mecca distracției, cu zile însorite, unde poți savura sangria la ea acasă!

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Aventuri în Playa de Las Americas

Parcul Național Teide este un loc grozav pentru a-l explora la pas sau cu bicicleta. Merită să alegi această zonă pe timp de noapte. Excursiile special organizate oferă mese la apus de soare, plimbări pe munți și o lunetă pentru priveliști spectaculoase.

În locul cu cea mai plăcută climă de pe insula Tenerife, găsești șase plaje premiate cu Steagul Albastru, sporturi nautice, o gamă vastă de restaurante și o viață de noapte spumoasă. Trei dintre plaje au nisip adus chiar din Deșertul Sahara, iar celelalte se mândresc cu nisip negru vulcanic. Pentru cei mai mici oaspeți există un parc acvatic, un delfinariu, un teren de golf și o grădină zoologică.

Printre distracțiile din timpul zilei se numără plimbările cu *ski-jet*-ul, voleiul pe plajă și jocurile de *frisbee*. Depart de nisip sunt *waterpark*-urile, *SPA*-urile și un cazino elegant, gata să primească cei mai stilați oaspeți. Tensiunea dispare ca prin farmec la un masaj cu aromoterapie, iar norocul îți poate surâde la ruletă. Restaurantele sunt pregătite să-ți încante papilele gustative: gustările *tapas*, delicatesele marocane care îți lasă gura apă și ademenitoarele fripturi aburinde. După miezul nopții, Playa de las Americas devine polul distracției.

Înconjurată de Oceanul Atlantic, Playa de Las Americas este dedicată activităților marine. Găzduiește faimosul *Octopus Water Park*, unde vei găsi faimoasele tobogane *Kamikaze* și un delfinariu recent construit, unde delfinii dau

Playa de Las Americas se mândrește cu cele mai frumoase plaje din Insulele Canare, cu nisip fin, în culori care variază de la negru, la nuanțe de bej și maro. Trei dintre ele sunt naturale, alte trei sunt create de localnici și legate printr-o promenadă magnifică.

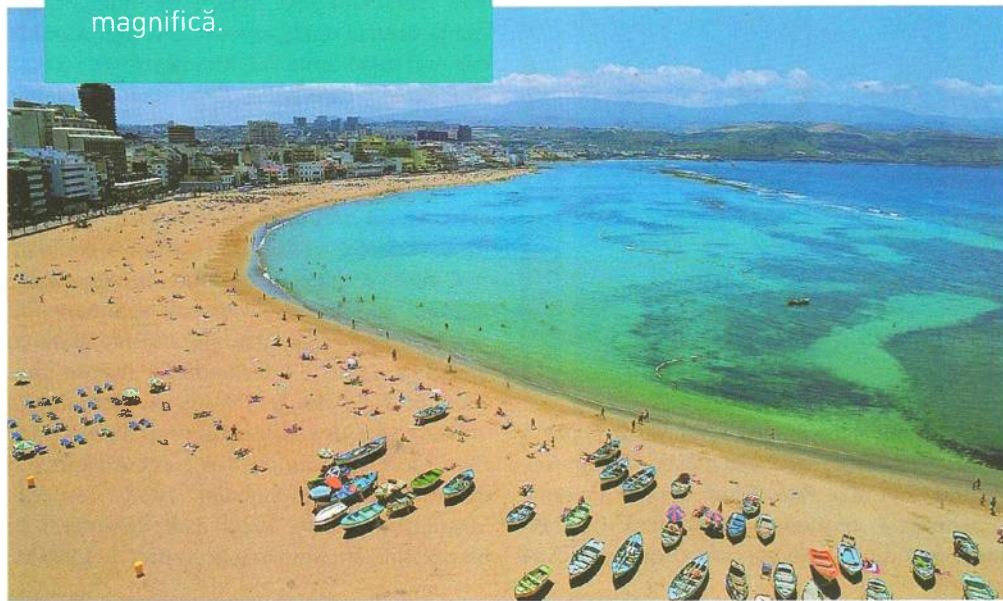

adevărate spectacole. Poți să-ți impresionezi prietenii traversând cu un *jet-ski* valurile oceanului. Nici pe uscat nu e timp de stat: de la golf, mergi la *bowling* și apoi la întâlnirea cu puii de maimuță, care te îndrăgesc și mai mult dacă le aduci banane. Poți opta și pentru o plimbare la înălțime cu balonul, de unde vei avea perspectiva întregii stațiuni.

Când soarele apune, renunță la costumul de baie, în favoarea unei vestimentații elegante, numai bună pentru o noapte în oraș. Zona e împânzită de pub-uri și baruri pentru toate gusturile și vârstele. Unele dintre acestea sunt potrivite pentru adulți, altele pentru familii cu copii. Îți poți vedea pe Elvis Presley și Elton John (imitați atât de bine) și vei râde la spectacolele de comedie. Nu lipsesc de pe scena distracției trupele rock. Atmosfera poate fi relaxantă și cordială, dar și incendiară, datorită DJ-ilor și decibelilor. Barurile și cluburile nu au program – se închid și se deschid după placul petrecăreților. Cele mai animate sunt cele din zonele Veronicas și Patch. Aici, promoterii isteți recurg la diferite vicisuguri pentru a te atrage în localuri: socializează cu tine, pove-

tesc întâmplări amuzante, îți dau *vouchere* cadou. Trebuie neapărat să asisti la nopțile medievale cu cavaleri și turniruri, precum și la spectacolele de balet spaniol și la demonstrațiile de flamenco!

Pentru câteva ore, înlocuiește plajele cu o binemeritată plimbare cu unul dintre caii de la centrul de echitație. Vei descoperi cealaltă parte a insulei, călătorind pe văi și pe munți pe lângă ferme cu roșii, avocado, portocale, palmieri și plantații de banane. Peisajul este presărat cu flori, rezervații, canioane și vederi spectaculoase spre Oceanul Atlantic. La o oră de Playa de Las Americas pătrunzi în paradisul terestru: grădina botanică *Palmetum* din Santa Cruz de Tenerife. Este împărțită în regiuni geografice și prezintă palmierii din America de Sud, Caraibe, Africa, Australia. La muzeul etnografic poți învăța despre numeroasele utilizări ale palmierului, semnificația lui istorică în Insulele Canare, artefacte și exponate din palmier din întreaga lume. După o zi lungă de drumeții, programează-te la răsfăț și relaxare în *SPA*-urile cu masaj suedez, masaj cu jet de apă, băi termale, piscine și saune.

Oferte turistice

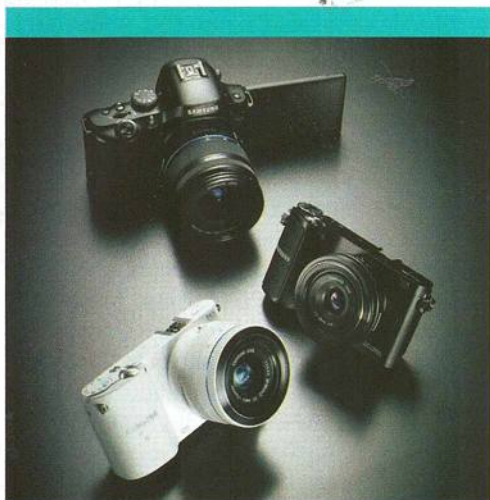
Prestige Tours,
www.prestige.ro,
tel. 021/319.77.94

Hotel Sol Tenerife 4* – de la 689 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu mic dejun, asistență turistică
Hotel La Siesta 4* – de la 799 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

Camere foto digitale performante, aparate de bărbierit extrem de eficiente și monitoare 3D – numai bune pentru gameri împătimiți – sunt câteva dintre gadgeturile acestei luni.

text Andrei Ioan Dimulescu

Chestiune de imagine

Samsung Electronics Co., Ltd, lider global în media digitale și tehnologii de convergență digitală, a primit prestigioase premii iF pentru calitatea uimitoare a design-ului modelului MultiView MV800 și pentru camera compactă de înaltă performanță NX200. Prin această distincție a fost recunoscut design-ul inovator al

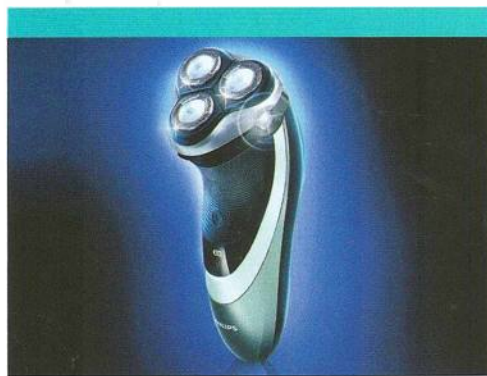
celor două dispozitive, fiind luate în considerare aspecte precum calitatea imaginii, funcționalitatea și forma. Ambele modele, lansate sub aprecierile critice în 2011, au primit o serie de premii prestigioase din partea unor importante publicații globale specializate. Printre acestea se numără *Golden Peacock Innovative Product Award* din India și *2011 Best Innovative Product* din partea *Les Images d'Or Magazine* din Franța pentru MV800. De asemenea, NX200 a primit titlurile *Consumer Compact System Camera of the Year* din partea *British Amateur Photographer Magazine* și *Mirrorless Camera of the Year* din partea *ePhotozine Magazine*, în timp ce publicația *What Digital Camera Magazine* a premiat Samsung cu primul trofeu de aur pentru tehnologia obiectivelor Macro de 60 mm.

Pe lângă aceste distincții, atât modelul NX200 cât și MultiView MV800 au avut parte de recenzii pozitive din partea unor publicații importante precum *Wall Street Journal*, încă de la lansarea lor în 2011. *Wall Street Journal* a comentat despre calitatea imaginii oferite de MV800: „Camera oferă imagini perfecte și este șic, cu o carcasă de aluminiu de culoare negru magneziu și o greutate de numai 4,27 uncii fără baterie sau card de memorie”.

Touch me

Bărbații moderni își doresc flexibilitatea atunci când e vorba de bărbierit, adică posibilitatea de a fi proaspăt bărbierit, fie că sunt acasă sau pe drum. De aceea, Philips a realizat *PowerTouch*, aparatul de bărbierit electric extrem de eficient, dedicat bărbaților care nu vor să își petreacă toată dimineața în fața oglinzii pentru a obține un aspect impecabil. Complet lavabil, cu un sistem de curățare rapid, cu un acumulator cu autonomie îndelungată, lama de tuns pop-up pentru perciuni și mustață și performanța demonstrată a capetelor de ras, *Philips PowerTouch* le oferă bărbaților libertatea de a se bărbieri oricând și oriunde doresc, cu o simplă apăsare de buton.

Philips PowerTouch oferă un aspect impecabil imediat și fără efort, fără inconveniente sau

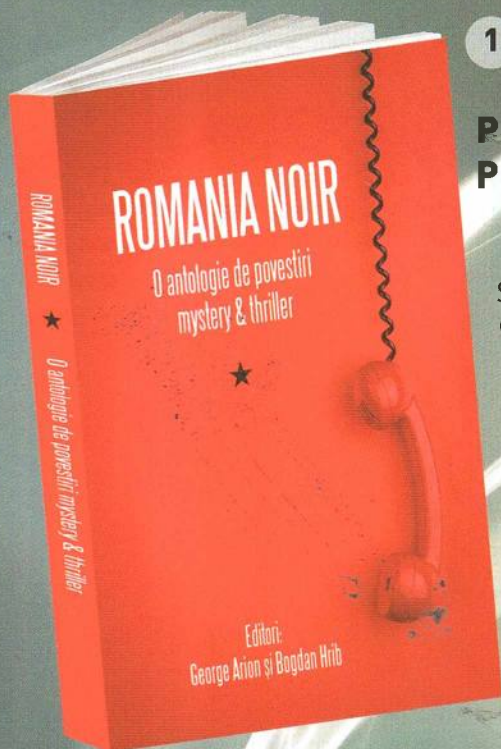
surprize neplăcute, astfel încât bărbații pot fi siguri că vor face mereu cea mai bună impresie, oriunde s-ar afla. *PowerTouch* are o autonomie îndelungată, oferindu-le bărbaților flexibilitatea de a decide când și pentru care aspect să opteze.

Să înceapă jocurile!

Gaming-ul devine mult mai provocator cu noul monitor 3D *Philips 273G* ce dispune de un ecran mare, ochelari 3D activi și multiple intrări HDMI. Noul monitor *Philips* cu iluminare din spate cu LED, acum disponibil și în România, te aduce exact în mijlocul acțiunii și oferă o experiență de joc foarte realistă.

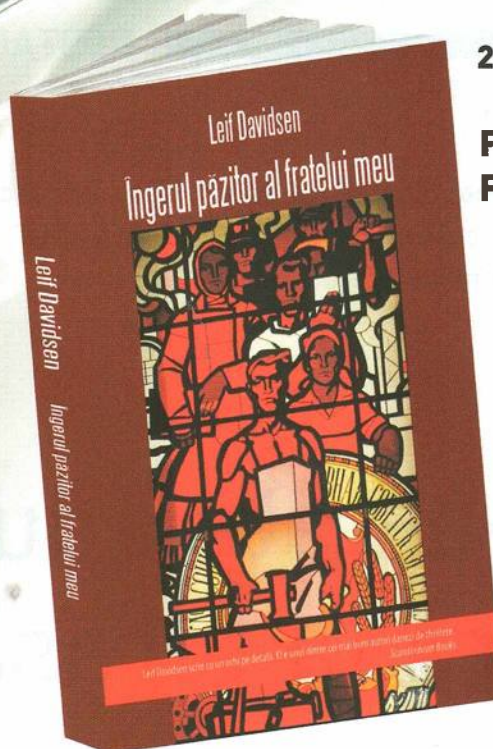
După cum bine știu gamerii pasionați, cu cât rezoluția este mai mare, cu atât jocul devine mai real. *Philips 273G* utilizează cea mai nouă generație de ecrane cu comutare rapidă pentru adâncime și realism. În plus, oferă o rezoluție Full HD 1920x1080. *Philips* permite o experiență vizuală unică introducând utilizatorii în cea mai nouă lume 3D. Monitorul vine însoțit de o pereche de ochelari 3D activi reîncărcabili, cu conexiune wireless. Jucătorii rămân captivați de joc, fără să-și facă griji sau să fie restricționați de unghiurile de vizualizare. Pe ecran există un meniu de ajustare a afișajului. Însă, deoarece ușurința în utilizare contează mai mult ca niciodată în lumea agitată a gaming-ului, monitorul 3D are ca opțiune softul *SmartControl PC*, pentru ajustări fine, făcute cu ușurință prin intermediul mouse-ului. Monitorul 3D este *eco-friendly* pe toată durata utilizării sale, din momentul producției și până când va fi scos din uz. Nu conține mercur și dispune de un ambalaj 100% reciclabil. Monitorul *Philips 273G* este disponibil în magazinele din România la un preț de 1.999 lei.

1

Preț ofertă 25 lei
Preț întreg: 30 lei

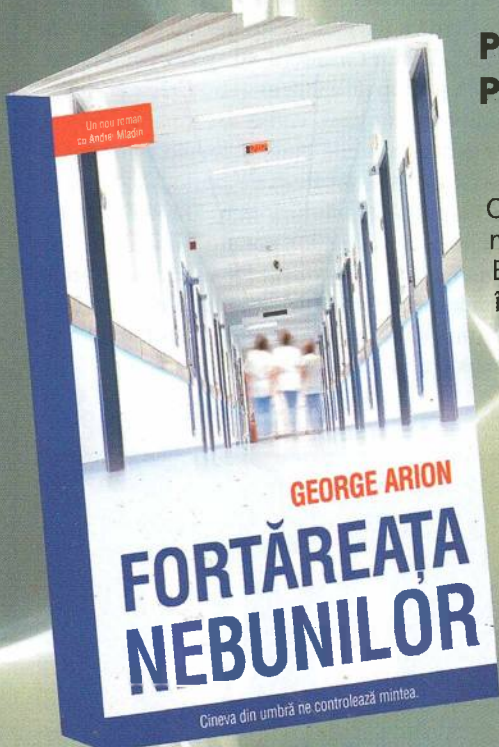
Scriitori din diverse generații, cu stiluri diferite și abordări de teme incitante, și povestirile lor de genul mystery & thriller, așa cum îl percepe fiecare.

2

Preț ofertă 25 lei
Preț întreg: 35 lei

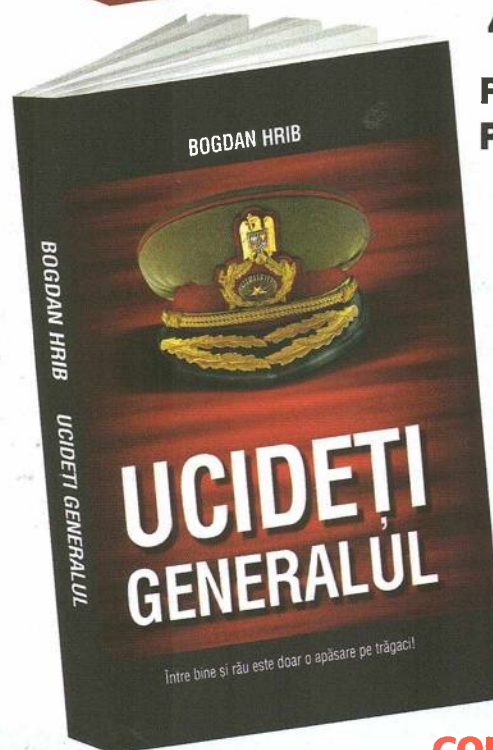
Centrată pe drama unui bărbat și a unei familii având ca fundal Războiul Civil Spaniol, cartea lui Leif Davidsen excelează în imagini care strălucesc la modul violent.

3

Preț ofertă 31 lei
Preț întreg: 39 lei

Oare moartea celui mai mare poet român, Mihai Eminescu, nu a fost întâmplătoare și nu s-a petrecut așa cum știe toată lumea, ci s-a datorat unei conspirații?

4

Preț ofertă 28 lei
Preț întreg: 35 lei

Stelian Munteanu – amant, asasin și băiat de București – un erou care poate spune mai multe decât ne-am imagina despre vremurile pe care le trăim.

COMANDĂ ACUM

talon de comandă

Vreau să comand romanul

1	2	3	4
---	---	---	---

FL.6/2012

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate		număr de telefon		

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

Căldura verii te moleșește? Te poți refugia în Parcul Herăstrău, sub „umbrela de cultură” a terasei „Tête-à-tête”. „Chelner, un cocktail și o carte bună, vă rog!”

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Tête-à-tête aduce cultura la terasă

Un pic de teatru, un pic de muzică live de bună calitate, un pic de lectură în aer liber, câte-va cocktailuri, cafea și ceai, nițel aer curat. Acestea sunt, pe scurt, ingredientele care te duc departe de viața agitată a orașului. Locul care te invită să lenevești și să te relaxezi astfel se numește *Tête-à-tête* Coffee Art & Chill, un lounge care s-ar fi putut numi la fel de bine *Umbrela de cultură*. Spun asta fiindcă, așa cum ne-a explicat Vlăd Lecca, unul dintre administratorii localului, intenția creatorilor acestui spațiu special a fost aceea de a oferi bucureștenilor, încă de la deschidere în 2011, nu doar relaxare, ci și cultură.

Tête-à-tête înseamnă circa 120 de locuri la mese și 250 de locuri în picioare, o bibliotecă

din care se pot împrumuta cărți pentru a se citi în scaunele comode de la mese – biblioteca are un fond de carte de circa 3.000 de volume din cele mai variate domenii –, o miniscenă unde joacă tineri actori români talentați și se face teatru de improvizație, se pot audia concerte de jazz susținute de cei mai buni muzicieni români ai momentului, se lansează cărți, se țin cursuri gratuite de strategii publicitare, actorie, pictură, dans Milonga, se organizează târguri vintage, de artă și handmade. Nu ați văzut piesa *Alt bărbat, altă femeie*, nici *Fata cu cărămida-n gură*, *Contraste*, *Mici crime conjugale* sau *Cucuie-n frunte*? E cazul să vă interesați când se joacă și să treceți pe la *Tête-à-tête*. Duminică dimineață există chiar teatru pentru copii. Dacă vreți să îi ascultați pe cei de la *Pro Consul*, *Trupa 13*, *Publika*, *Tiptil* sau pe Maria Radu, tot la *Tête-à-tête* trebuie să veniți, mai ales că terasa are cel mai bun sistem audio din București. Desigur că o gură de cultură merge stropită cu o

înghițitură de cocktail, un coniac sau un whisky bun, o bere rece, o cafea sau un ceai. Mândria *Tête-à-tête* o reprezintă cocktailurile realizate de către barmani școliți la Londra, care nu doar fac niște cocktail-uri delicioase, dar și educă oaspeții să aleagă băuturi de calitate. Noi vă recomandăm cocktail-ul *Tête-à-tête* (vodcă, lichior *Chambord*, suc proaspăt de lime, mentă și sirop de zahăr ars) sau *Crème D'Amour* (lichior de căpșuni, vodcă aseasonat cu frișcă), dar puteți la fel de bine să alegeți o limonadă răcoritoare sau un fresh de portocale. De anul acesta pe lângă băuturi, la terasă s-a introdus servirea sandviciurilor, dar și a fursecurilor sau a prăjiturilor franțuzești. Pe scurt, încercați să vă relaxați, mergeți la un *Tête-à-tête* cultural. Prețuri sunt pentru toate buzunarele, iar atmosfera pe măsură!

O întâlnire *Tête-à-tête* la un pahar de cocktail rece și o carte bună care să te relaxeze, aceasta este recomandarea lunii iunie.

rețetă Viorel Copolovici
www.pranzuldincaserola.ro
recomandare vin
Cosmin Zidurean

Clătite picante în tigaie

- ou – o bucată;
- făină – două linguri;
- apă minerală – 3-4 linguri;
- sare;
- ulei pentru prăjit;
- carne de vită tocată – 100 g;
- ardei gras verde și galben – câte o jumătate;
- ardei iute – câteva rondele subțiri;
- usturoi – un cățel;
- ciuperci – 3-4 bucăți;
- sos de soia – o lingură;
- sare;
- piper;
- ulei de măsline – două linguri.

Carnea de vită trimite obligatoriu către vin roșu.

Usturoiul și celelalte condimente sugerează un vin structurat și condimentat cu destulă fluiditate pentru un preparat totuși lejer. Vinul pe care l-aș sugera ar fi o Fetească neagră de la Budureasca. E un vin de Dealu Mare, fără mari pretenții și fără intervenția excesivă a vinificatorului, dar în care sunt puse foarte bine în evidență calitățile naturale ale soiului.

Pasul 1. Faci întâi clătita, amestecând oul cu făina și desfăcând compoziția cu apă minerală, până ajunge la consistența unei smântâni nu foarte groase. Faci o singură clătită, mai groasă decât cele obișnuite, folosite pentru desert. După ce e gata, o pui între două farfurii ca să se păstreze caldă și să devină flexibilă.

Pasul 2. Încălzești uleiul de măsline într-o tigaie și prăjești puțin usturoiul și ardeiul iute tocate fin. După vreo două minute, pui ardeiul verde, ardeiul galben și ciupercile tăiate grosier.

Pasul 3. Adaugi apoi carnea de vită pe care o desfaci bine, cât să nu rămână granule prea mari. Amesteci bine, continuu, pe foc potrivit, până ce carnea își schimbă culoarea și începe să se pătrundă.

Pasul 4. Pui o lingură de sos de soia peste toată compoziția și amesteci bine, ținând preparatul pe foc încă aproximativ cinci minute. Pui puțin piper măcinat, dar nu mai pui sare pentru că sosul de soia este suficient de sărat.

Pasul 5. Rulezi strâns clătita și tai rondele pe care apoi le pui în tigaie, peste sosul de carne și ardei.

Pasul 6. Le smotocești bine, cu două spatule, pentru a le trece bine prin restul compoziției. Apoi ții tigaia de mâner și continui să amesteci fâșiile de clătită cu restul ingredientelor, în aer, astfel încât totul să fie cât mai egal distribuit. Nu le mai ții prea mult pe foc pentru ca aluatul de clătită să nu se îmbibe prea tare cu sos și nici să nu se înmoaie prea mult.

Pasul 7. Le așezi într-o farfurie adâncă. Îți sugerez să le mănânci cât mai calde.

Continuând tradiția începută în anii '80 Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București a fost gazda celei de a XXIV-a ediții a AGRONOMIADEI, un eveniment universitar care îmbină concursul profesional-științific cu cel sportiv între universitățile agronomice din țara noastră și, de anul acesta, din Republica Moldova.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

AGRONOMIADA 2012

La începutul anilor '80 lua ființă un eveniment științifico-sportiv numit **AGRONOMIADA** care s-a ținut an de an până în 1989, urmând apoi o perioadă de întrerupere, pentru ca el să renască din nou, astăzi evenimentul ajungând la cea de-a XXIV-a ediție.

Prin rotație, universitățile agronomice din România organizează această manifestare fie la Timișoara, Cluj-Napoca, Iași, Craiova, fie la București, cum a fost cazul anul acesta pentru Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București. AGRONOMIADA 10-13 mai 2012 a fost organizată de Liga Studenților din Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară

din București cu sprijinul USAMV București. Anul acesta, pe lângă universitățile agronomice din țară a participat și Universitatea Agrară de Stat din Moldova. Competiția s-a desfășurat pe două planuri: concursul profesional-științific și cel sportiv. În paralel cu programul științific și sportiv al evenimentului, în cadrul USAMVB a avut loc un târg de joburi pentru studenți, **AGROJOB**, la care

Pe 10 mai a.c. comitetul organizatoric al USAMV București a dat startul AGRONOMIADEI până pe 13 mai.

firme de profil din domeniul agronomic au venit cu oferte studenților agronomi. Pe lângă târgul de joburi, în prima zi a manifestării a avut loc un simpozion USAMV-OSIM: *Proprietatea intelectuală pentru inovare*, iar în cea de-a doua zi un curs de prim-ajutor Crucea Roșie. Evenimentele sportive din toate cele patru zile ale AGRONOMIADEI au fost dublate de vizitarea unor obiective turistice importante din București de către studenții oaspeți ai USAMV.

Pentru concursul științific au fost propuse mai multe discipline de concurs, în funcție de specificul facultăților participante: agrotehnică, fitotehnie – Facultatea de Agricultură; viticultură, floricultură – Facultatea de Horticultură; semiologie, anatomie patologică – Facultatea de Medicină Veterinară; ameliorarea animalelor, nutriția și alimentația animalelor și tehnologia morăritului și panificație și biochimie – specializarea TPPA – Facultatea de Zootehnie. Pentru concursul profesional-științific, grupul de participanți aferent fiecărei discipline a trebuit să fie format din minimum doi studenți și, opțional, un cadru didactic de specialitate. Studenților concurenți li s-a pus la dispoziție din timp o tematică propusă pentru concursul profesional al AGRONOMIADEI cu bibliografie aferentă. Concursul științifico-profesional s-a desfășurat, în funcție de discipline, fie pe baza unor teste grilă cu 20-40 de întrebări, cu un singur răspuns corect la alegere, fie sub forma de probe teoretice constând în texte scrise.

În ceea ce privește concursul sportiv din cadrul AGRONOMIADEI, acesta a inclus

Târgul de joburi AGROJOB a reprezentat un bun prilej pentru studenții la agronomie în a-și găsi un loc de muncă.

următoarele discipline sportive: fotbal, volei – câte o echipă pentru fiecare universitate, formată din șase jucători – patru rezerve; pescuit sportiv – câte o echipă pentru fiecare universitate, formată din două persoane. Competițiile sportive s-au desfășurat pe terenurile de sport și în sala de sport a USAMV București. Ca și în cazul probelor științifice, competițiile sportive au avut loc pe baza unor regulamente pe care studenții și le-au însușit din timp, iar arbitrajul a fost asigurat de comisia de organizare alături de Direcția pentru educație fizică și sport București.

Au participat la AGRONOMIADĂ atât studenții universității gazdă cât și cei ai universităților din țară și Republica Moldova. Cupa AGRONOMIADEI și medalia de aur a fost câștigată de către echipa USAMV București la volei, de către echipa USAMV Timișoara la fotbal și de către echipa USAMV Cluj-Napoca la pescuit sportiv.

Trebuie subliniat faptul că manifestarea de la București s-a desfășurat într-un spirit de totală colegialitate și fair-play. Pe lângă competiția în sine, AGRONOMIADA este un bun prilej atât pentru studenți, cât și pentru cadrele didactice, de a se întâlni, de a se cunoaște mai bine, de a împărtăși din experiența proprie și de a lega prietenii trainice.

După festivitatea de premiere, gazdele au organizat o masă festivă și o petrecere în aer liber în campusul Agronomie-Herăstrău.

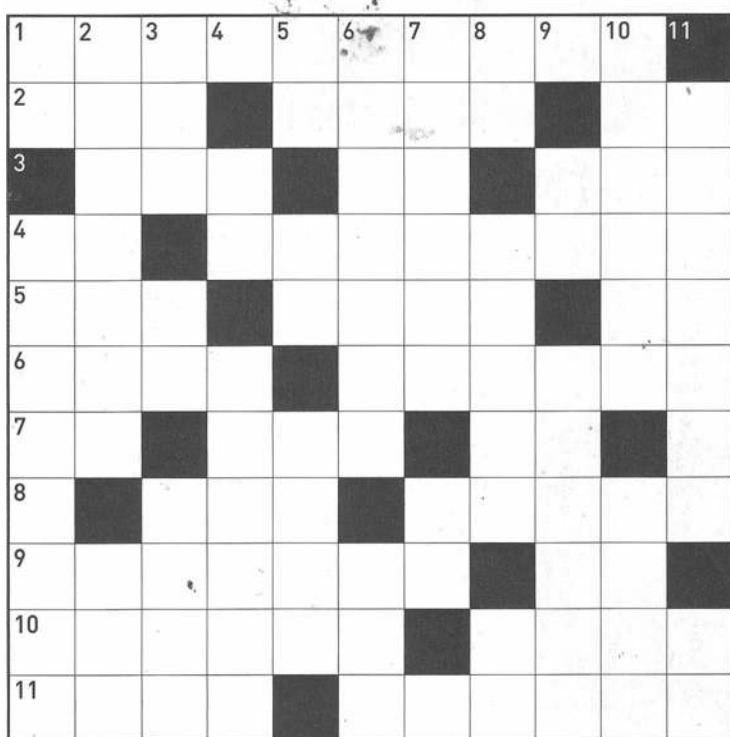
Anul viitor, concursul profesional-științific și sportiv, AGRONOMIADA, se va desfășura la Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară a Banatului din Timișoara.

Competițiile sportive au animat campusul universitar pe parcursul celor patru zile de AGRONOMIADĂ.

careu realizat de Dan Popa

Mandinga

ORIZONTAL: 1) Festival european de muzică pop (anul acesta desfășurat la Baku, în Azerbaidjan), la care țara noastră va fi reprezentată de formația Mandinga. 2) Poartă – Mutatul din stup – În rest! 3) Pașare solitară – Număr pe scurt – Document. 4) Inel de lanț – Fosta solistă a trupei Mandinga (până în februarie 2006; Elena). 5) Fir textil – Celule specifice unor ciuperci – Dânsul. 6) Cântec liric – A plăti periodic o sumă fixă. 7) Epocă – Prima cifră – România (auto). 8) Titlu (2012) din discografia trupei Mandinga – Alt titlu discografic (2008) al trupei Mandinga. 9) Partea superioară a traheei, unde se găsesc coardele vocale – Cămașă populară. 10) Sunt într-un număr definit – Scaun numerotat la teatru. 11) Înelitoare de protecție – Titlu disco-

grafic (2006) din creația trupei Mandinga.

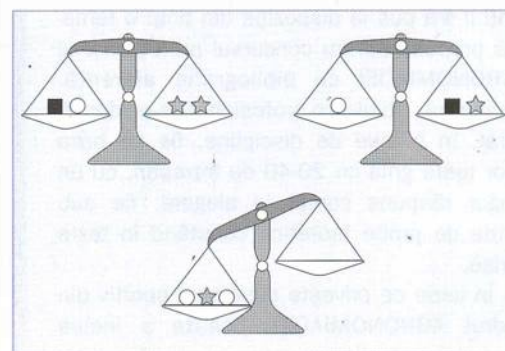
VERTICAL: 1) Subsemnatul – Melodia cu care formația Mandinga va reprezenta România la ediția de anul acesta a Eurovisionului. 2) Costeliv – Carte de valoare la joc. 3) Hain – Capete de axe! – Smuls. 4) Margini de crâng! – Mică mașină de transport. 5) Început de vrajă! – Hectar (presc.) – Cântec de leagăn. 6) Numele actualei soliste a trupei Mandinga (Elena) – Efect comic. 7) Vânt pe coastele Mării Mediterane – Dune! 8) Leșit! – Care imită ceva vechi – Siloz gol! 9) Argint (simb.) – Interpret și compozitor român, semnatarul melodiei cu care Mandinga va reprezenta în 2012 România la Eurovision (Costi). 10) Strigăt specific cailor – Colină. 11) Astrale – În bloc!

Philomena în laboratorul de fizică

Philomena este din nou în laborator, jucându-se cu niște sfere, niște piese în formă de stea și niște cuburi puse pe trei balanțe. De această dată, ea născocesc o problemă pentru buna ei prietenă Tawia, pe care o întreabă:

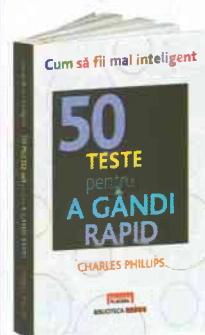
– Eu am echilibrat perfect balanțele A și B, dar de câte cuburi ai nevoie pentru a echilibra balanța C?

O puteți ajuta pe Tawia?

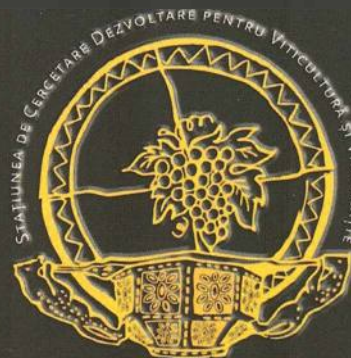

cum să
gândim
INDICIU

Căutați
balanța
cu o
singură
piesă.

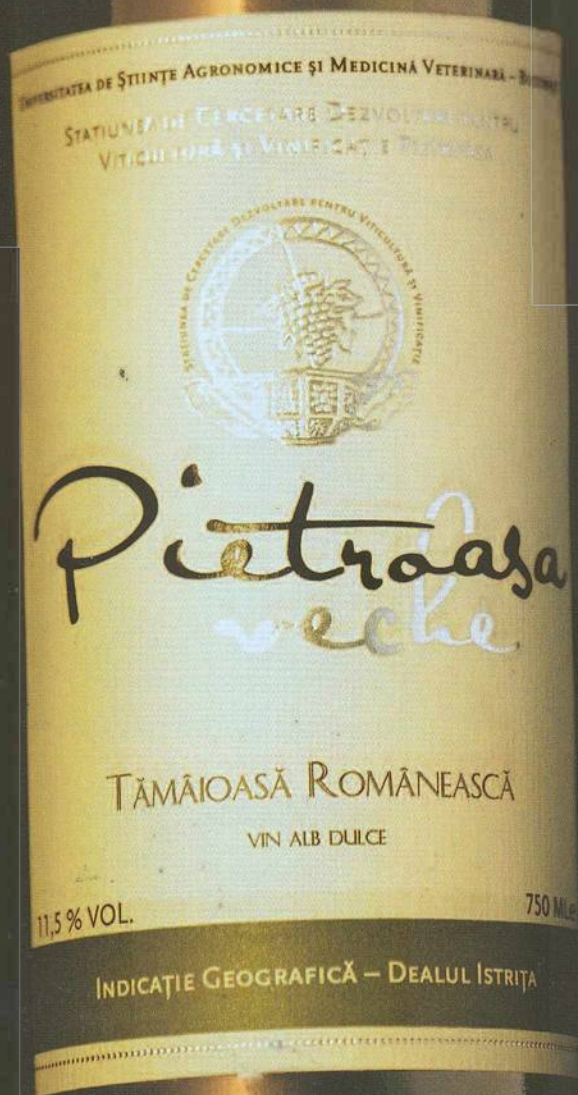
Seria de cărți CUM SĂ FII MAI INTELIGENT (teste pentru gândirea rapidă, creativă, logică, vizuală, tactică și laterală) se poate comanda on-line pe www.librariaflacara.ro

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ - BUCUREȘTI

S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele - 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

Card SMURD

**Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

Și tu poți salva vieți!

**la-ți cardul și poți susține
Fundația pentru SMURD cu:**

- 0.5% din valoarea plăților efectuate cu cardul la comercianți și pe internet
- 50% din taxa anuală a cardului

 0800 802 02 02 www.raiffeisen.ro

Cardul Raiffeisen Bank SMURD este un card de debit ce poate fi atașat oricărui cont curent și poate fi utilizat ca orice card de debit normal.